

תפ"ח 17416/07/12 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 17416-07-12 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני: כב' השופט ברוך אזולאי, אב"ד כב' השופט נתן זלוצ'ובר כב' השופטת יעל רז-לוי
המאשימה: מדינת ישראל
על ידי ב"כ - עו"ד עינת בלנרו
נגד
פלוני (עצור) על ידי ב"כ - עו"ד נועם
בונדר

הכרעת דין

אנו אוסרים פרסום כל פרט המזהה את המתלוננת את הנאשם או כל בן משפחה אחר, לרבות שמות, מקום מגורים, מקום לימודים או מקום עבודה.

כתב האישום והמענה

1. הנאשם הוא אביה של המתלוננת, קטינה ילידת שנת 1994 (להלן "המתלוננת").

XXX יליד 1992, הוא אחיה של המתלוננת (להלן "האח").

בהתאם לחלק הכללי של כתב האישום, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התגוררה המתלוננת עם הנאשם, אמה, אחיה ואחיותיה.

במספר רב של הזדמנויות ובתדירות גבוהה, במהלך השנים 2002-2008, כשהמתלוננת למדה בכיתות א'-ו', האח נהג לקחת אותה לאחד מחדרי הילדים בבית ושם הפשיט אותה, התפשט בעצמו, נשכב על גופה, חיכך את גופו בגופה ואת איבר מינו בחזה ובאיבר מינה, עד אשר בא על סיפוקו. אחר כך האח הליביש את המתלוננת ושלח אותה לסלון. באחד המקרים, ביצע האח במתלוננת את המעשים המתוארים על גבי מזרון שהניח בחדר השירותים בבית, כשדלת השירותים הייתה פתוחה.

במהלך התקופה המתוארת, אמה של המתלוננת נכנסה מספר פעמים לחדר וראתה את המעשים שהאח ביצע במתלוננת.

הנאשם ואימה של המתלוננת, אשר ידעו על מעשי האח נהגו לשוחח עימה ולהזהירה שהאח לא יחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, כי אז אף אחד לא ירצה להתחתן איתה.

הנאשם אף נהג לומר למתלוננת להפסיק את מעשיה עם האח.

אישום ראשון

כשהמתלוננת היתה בכיתה ז', היא החלה ללמוד ב..... באותה תקופה הנאשם פנה אל המתלוננת ואמר לה שמעתה ואילך היא לא תהיה עוד עם אחיה ולא תיגע באחיה אלא תהיה עם הנאשם ושכך מקובל בין אב לבת.

בהמשך לכך, נהג הנאשם לבצע במתלוננת מספר רב של עבירות מין בין השנים 2008-2012.

הנאשם ביצע במתלוננת את המעשים האמורים בסופי שבוע- אחת לשבועיים או לשלושה שבועות, כאשר המתלוננת היתה מגיעה לבית לחופשה

כאשר לא היה איש בבית, מלבד הנאשם והמתלוננת, נהג הנאשם לסגור את הווילונות, התפשט לחלוטין, הרים את המתלוננת בידיו, נשא אותה לאחד החדרים, הפשיט אותה, השכיבה על מיטה או מזרון, מישש בידיו את חזה, נישק את חזה ומצץ את פטמותיה. הנאשם הניח את איבר מינו על חזה של המתלוננת וחיכך את איבר מינו בין שדיה. הנאשם ליטף בידיו את איבר מינה של המתלוננת, החדיר את איבר מינו לפיה והורה לה למצוץ את איבר מינו. הנאשם המשיך במעשיו עד אשר בא על סיפוקו ושפך את זרעו על גופה של המתלוננת.

במהלך התקופה, הנאשם נהג לומר למתלוננת שאמה "לא נותנת לו" ושהמתלוננת היא האופציה היחידה.

בשלב כלשהו במהלך התקופה המתלוננת הבינה שמעשיו של הנאשם אינם מעשים רגילים של אב כלפי בתו ואמרה זאת לנאשם. לאחר מכן סירבה המתלוננת לאפשר לנאשם לגעת בגופה ולבצע בה מעשים מיניים. למרות זאת, המשיך הנאשם במעשיו. גם כשהמתלוננת בכתה וביקשה מהנאשם שיפסיק את מעשיו, הנאשם המשיך במעשיו ובחלק מהמקרים אמר למתלוננת שעד שהוא לא "יגמור" שלוש פעמים- הוא לא יעזוב אותה.

הנאשם, בחמש הזדמנויות שונות במהלך שנת 2010, החדיר את אצבעו לפי הטבעת של המתלוננת.

הנאשם, בחופש הגדול בשנת 2010, בעת שהמתלוננת התרחצה, נכנס לחדר המקלחת ואמר למתלוננת שהוא רוצה לסבן לה את הגב. הנאשם הוריד את מכנסיו ותחתוניו והורה למתלוננת לעמוד על ארבע על הרצפה כשהיא ערומה. הנאשם נעמד מאחורי המתלוננת והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה. כתוצאה ממעשיו, סבלה המתלוננת מכאב, דיממה מפי הטבעת וסבלה מעצירות במשך ימים.

בחודש אדר בשנת 2012, בעת שאימה של המתלוננת ישבה שבעה על מות אביה ונעדרה מהבית, באחד הלילות, לקח הנאשם את המתלוננת לחדר השינה, הפשיטה והשכיבה על גבי המיטה, מישש בידיו את חזה, נישק את חזה ומצץ את פטמותיה.

הנאשם הניח את איבר מינו על חזה של המתלוננת וחיכך את איבר מינו בין שדיה. הנאשם החדיר את איבר מינו

לפיה של המתלוננת והורה לה למצוץ אותו.

הנאשם המשיך במעשיו לאורך הלילה, עד אשר בא על סיפוקו.

בחלק מהמקרים המתוארים, החל מחודש כסליו בשנת 2011, הנאשם החדיר את אצבעות ידיו לאיבר מינה של המתלוננת, תוך שהוא מסב לה כאב רב

בחלק מהמקרים, הנאשם ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת.

הנאשם, נהג להעיר למתלוננת על כך שאינה מגלחת את ערוותה ואמר לה שאם לא תעשה כן- הוא יכה אותה. המתלוננת לא גילחה את ערוותה מתוך תקווה שהנאשם יפסיק לגעת בה. בשל כך, הנאשם הכה את המתלוננת, חבט בגופה עם מקל מטאטא ומגב והמשיך לבצע בה את המעשים המתוארים לעיל.

האישום הראשון מייחס לנאשם:

1. עבירות מין במשפחה- אינוס- מספר רב של עבירות לפי סעיף 351(ב) רישא לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן "החוק").
2. עבירות מין במשפחה- מעשה סדום- מספר רב של עבירות לפי סעיף 351 (ב) סיפא לחוק.
3. עבירות מין במשפחה- מעשה מגונה- מספר רב של עבירות לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + 345(א)(1).
4. עבירות מין במשפחה- מעשה מגונה- מספר רב של עבירות לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) .
5. איומים- עבירה לפי סעיף 192 לחוק.
6. תקיפה בנסיבות מחמירות - מספר עבירות לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק.

אישום שני

על פי הנטען באישום זה, מאז שהמתלוננת היתה בגן, הנאשם נהג להכותה במספר רב של הזדמנויות, בגופה ובראשה.

הנאשם חבט בגופה של המתלוננת במקל מטאטא ובמגב והצליף בגופה ובראשה עם כבל חשמל. כתוצאה מכך, בחלק מהמקרים המתלוננת נפצעה בראשה ונזקקה לקבלת טיפול רפואי- הדבקה או תפירה של הפצע.

הנאשם השליך כיסא על ראשה של המתלוננת מספר פעמים.

באחד המקרים, הנאשם חבט בידה של המתלוננת פעם אחר פעם במקל, עד אשר ידה התנפחה. המתלוננת נלקחה למיון שם נמצא שנקעה את ידה. אמה של המתלוננת אמרה לצוות הרפואי שהמתלוננת נפלה.

באחד המקרים, במהלך חג שמחת תורה, הנאשם כעס על המתלוננת על כך שלא בישלה אוכל טוב לטעמו, הורה לה לשים את ידה בכיור ושפך על ידה מרק חם. כתוצאה מכך נגרמה למתלוננת כוויה ביד ימין.

בסמוך לתאריך 03.01.2012, בכתה המתלוננת בפני אחיה XXX ואמרה לו שהיא צריכה כסף, אימה של המתלוננת שמעה את הדברים וכעסה עליה. הנאשם בתגובה רדף אחרי המתלוננת שברחה לאחד החדרים, לקח בידו כבל חשמל, קיפל אותו לשניים והצליף בראשה של המתלוננת ובידיה, אותן אחזה המתלוננת מעל לראשה על מנת להתגונן מפני המכות.

אחיה של המתלוננת, א. שהיה בחדר וראה את מעשי הנאשם, דחף את הנאשם, הרחיקו מעל המתלוננת והורה לה לצאת מהר מהבית.

המתלוננת נסעה לבית מורתה והיא פינתה אותה לקבלת טיפול רפואי בבית החולים, כאשר המתלוננת סובלת מנפיחות עזה בפניה ובראשה, המטומה בעין ימין, נפיחות ברקה, בעין ובאפרכסת ימין, ושריטה גדולה ברקה.

המתלוננת שלא רצתה לחשוף את מעשי הנאשם, סיפרה, כי נפגעה מאוטובוס.

המתלוננת שבה ל..., שוחחה עם הנאשם בטלפון ושאלה אותו מתי יפסיק להכותה והוא השיב שלא יפסיק עד אשר "תיתן לו את כולה".

לאחר זמן מה הנאשם הגיע לבקר את המתלוננת ב..., המתלוננת אמרה לו שאם הוא לא ישתנה היא תספר על מעשיו. הנאשם איים על המתלוננת שאם תעשה זאת הוא ישלח אותה שוב לבית החולים.

המתלוננת פנתה למרכזת ה..., ש. וסיפרה לה שהנאשם מכה אותה מאז שהיתה ילדה ושהוא זה שגרם לחבלות בראשה ובפניה. המרכזת התקשרה אל הנאשם ודיברה איתו על הנושא.

בסוף השבוע יצאה המתלוננת לחופשה בביתה. הנאשם הכה אותה בעוצמה רבה, חבט בגופה ובראשה עם מקלות מטאטא עד שהמקלות נשברו וגרם למתלוננת לפציעה בראשה.

האישום השני מייחס לנאשם:

1. תקיפה בנסיבות מחמירות- מספר עבירות לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק
2. תקיפת קטין- מספר רב של עבירות לפי סעיף 368(א) סיפא לחוק.
3. איומים- עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

אישום שלישי

בתאריך 26.06.12 הגיעו שוטרים לביתו של הנאשם על מנת לעכבו לחקירה בגין האירועים נשוא האישומים לעיל. אשתו של הנאשם שיקרה לשוטרים וטענה שהנאשם נמצא באשקלון. השוטרים ערכו חיפוש בבית ומצאו את הנאשם מסתגר בחדר נעול בבית. השוטרים דפקו על דלת החדר וקראו לנאשם לצאת אך הנאשם סירב. רק לאחר שהשוטרים בעטו בדלת החדר ופתחו אותה, הנאשם נעצר.

האישום השלישי מייחס לנאשם עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

2. במענה לכתב האישום, טענה ב"כ הנאשם שכל העובדות נשוא אישומים 1 ו-2 מוכחות, למעט העובדות שהמתלוננת היא בתו של הנאשם, שהם מתגוררים באותה כתובת, ושהמתלוננת הגיעה לביתה פעם בשבועיים-שלושה מה... בה שהתה.

באשר לאישום ה-3 טענה ב"כ הנאשם, שהנאשם לא הסתגר בחדר הבית, אלא שבטרם הבין שמדובר בשוטרים שמתדפקים על דלתו והספיק לפתוח את הדלת, פרצו השוטרים את דלת החדר.

באשר להודעות הנאשם במשטרה, טענה ב"כ הנאשם, שבהודעה הראשונה הנאשם הכחיש את המיוחס לו ובהודעה השנייה, הודה בחלק מהמעשים המיוחסים לו, אך הודאתו החלקית לא עולה בקנה אחד עם דבריה של המתלוננת. כמו כן, טענה ב"כ הנאשם שהודעתו השנייה ניתנה תחת לחץ וחקירה בלתי הוגנת.

א. פרשת התביעה

חשיפת תלונות המתלוננת בפני צוות ... ובית הספר

ב"כ הנאשם התנגד לשמיעת עדותן של העדות ש., ר., ת, וי. לדבריו כל הדברים שסיפרה המתלוננת לעדות הנ"ל הם עדות מפי השמועה ואין להכשירם.

אין לקבל את ההתנגדות. הדברים שמסרה המתלוננת לעדות האמורות רלוונטיים לעצם אמירתם על ידי המתלוננת, שכן העדות הן הגורמים הראשונים שנחשפו לתלונתה של המתלוננת. עצם אמירת הדברים על ידי המתלוננת מסבירים את "הלך הנפש" של המתלוננת ושופכים אור על התנהגותה, כגון מדוע לא התלוננה קודם, מדוע התלוננה דווקא עכשיו, מה היה מצבה הנפשי בעת חשיפת התלונה והלחצים המשפחתיים ולחצים אחרים להם היתה נתונה בתקופת החשיפה (ראו לעניין זה יעקב קדמי, **על הראיות, הדין בראי הפסיקה 554** חלק שני (2009)).

1. **ש. המרכזת החינוכית בבית הספר של ...** (פרוטוקול מיום 25.06.2013 ע' 32-37) העידה שהמתלוננת לא דיברה איתה על "העניין" אך בשנה שעברה היא הרגישה שהמתלוננת "מאותתת להם" ובאחת הפעמים המתלוננת שבה מחופשת שבת בביתה ל... רק ביום שני במקום ביום ראשון, מסרה לעדה אישור רפואי מבית החולים וטענה שנחבלה מדלת תא מטען של אוטובוס. העדה שהבחינה בחבלה על מצחה של המתלוננת, הטיחה בה, שאין זה סביר שנפגעה מדלת תא מטען של אוטובוס, כי החבלה במצח עגולה אמרה למתלוננת ואם נסגרה עליה הדלת היתה צריכה להיות לה שריטה, המתלוננת שתקה ולא הגיבה. למחרת, המתלוננת

אמרה לעדה שהנאשם הוא שגרם לחבלה באמצעות חגורה, בהמשך העדות העדה הבהירה שאינה בטוחה אם המתלוננת אמרה לה שמדובר בחוט חשמל של פן או בחגורה. המתלוננת גם אמרה לה שאין זו הפעם הראשונה שהיא מוכה על ידי הנאשם.

בעקבות דברי המתלוננת העדה צלצלה לבית המתלוננת ושוחחה עם הנאשם שאמר לה שהדברים שהמתלוננת סיפרה לה שקריים. לאחר מכן התקשרה גם אימה של המתלוננת, אמרה שמדובר בהמצאות של המתלוננת ודחתה בתוקף את הצעה שהמתלוננת תלך לטיפול. למחרת המתלוננת אמרה לעדה שכל מה שהיא ספרה לה הוא שקרי. כשהיא שאלה את המתלוננת האם מישהו אמר לה להגיד את זה, המתלוננת לא ענתה לה.

בנוגע לפגיעות המיניות, בהמשך (ככל הנראה, לאחר מס' ששבועות-נ.ז.) העדה שמעה מאם הבית של ה... שהמתלוננת סיפרה שהיא עברה התעללות מינית. העדה הפנתה את המתלוננת לפסיכולוגית והמתלוננת סיפרה לה הכל. לדברי העדה, כאשר היא שיתפה את אימה של המתלוננת בדברים שהמתלוננת סיפרה, תגובתה של האם היתה לא הגיונית- היא אמרה שהמתלוננת מדמינת וסירבה להגיע ל... על מנת לברר את הדברים.

דיון ארוך התנהל בבית המשפט בנוגע לחבלה במצחה של המתלוננת ביחס לשאלה מהו היום בו חזרה המתלוננת ל... מחופשת השבת. העדה העידה: **"עד כמה שאני זוכרת ממרחק הזמן זה היה ביום שני"**. כשנאמר לה שהאישור הרפואי הוא מתאריך 03.01.2012, שהוא יום שלישי בשבוע, היא אמרה שיתכן שראתה את המתלוננת עם המכה ביום שלישי, לדבריה, המתלוננת היתה בשבת חופשה בבית ולא שבה ל... בתחילת השבוע. כאשר המתלוננת הגיעה ל... היא זמנה אותה אליה על מנת לברר מדוע נעדרה וראתה את סימן המכה במצח. העדה ציינה שיתכן ואינה זוכרת את היום בשבוע שבו המתלוננת נגשה אליה אך היא זוכרת שזה היה לאחר שהמתלוננת היתה בחופשה בבית.

בשל טענת הסנגור שהמתלוננת לא נחבלה בביתה, כי היתה בבית החולים ביום שלישי בשבוע ובימים אלה היא אינה בבית וטענות נוספות הקשורות לכך, ותשובת המתלוננת בחקירתה הנגדית שיתכן והושעתה בגלל שחשבו שהלכה למסיבת כריסמס, לבקשתו בתום העדויות, הוחזרה העדה לעדות בבית המשפט ונחקרה שוב בנקודה זו. העדה אמרה, שהמתלוננת היתה תלמידה ממושמעת ולא זכור לה שהשעו אותה מבית הספר. יתרה מכך, לא זכור לה שאי פעם השעו תלמידה מבית הספר מכיוון שהיא הלכה לאירוע נוצרי. לדבריה, בית הספר מנהל יומני נוכחות בכיתות וזאת הסיבה שהיא ביקשה מהמתלוננת להגיע אליה- מכיוון שהיא לא היתה נוכחת. העדה הסבירה שהיא נחשפה לסיפור של המתלוננת כאשר המתלוננת לא חזרה לבית הספר לאחר שבת חופשה. העדה לא זכרה כמה ימים המתלוננת לא הגיעה לבית הספר וכשנשאלה על ידי בית המשפט האם ייתכן שהיא באה רק ביום שלישי היא השיבה "יכול להיות" (פרוטוקול מיום 28.01.2015 עמ' 459 ש' 27-28).

2. **ר. אם הבית ב...** (פרוטוקול מיום 02.07.2013 ע' 58-110) בה למדה המתלוננת העידה, שביום ראשון בערב (לפני חג השבועות) לאחר שהמתלוננת חזרה מ"שבת חופשה" בבית, העדה שאלה אותה איך היתה השבת והמתלוננת ישבה לבד בחדר האוכל וסיפרה לה שלפני שהיא יצאה מהבית בבוקר, אמה יצאה מהבית והנאשם הגיע לחדר שלה ערום והתחיל לגעת בה. לדבריה, הנאשם מנסה להוריד את תחתוניה וכשהוא לא מצליח הוא משפשף את איבר מינו על החזה שלה עד שיוצא לו "משהו לבן" עליה ואז הוא הולך. המתלוננת

אף סיפרה לעדה שכאשר אימה יושבה שבעה, הנאשם נהג לבצע בה את המעשים האלה בכל יום ולפעמים כמה פעמים ביום. המתלוננת אמרה לעדה שהנאשם ביצע בה את המעשים המתוארים הרבה פעמים במשך הרבה זמן ושכל המעשים נעשים כשהאם לא בבית אך היא מרגישה שהתזמון שלהם מכוון- האם יוצאת והנאשם מתחיל את מעשיו.

העדה ביקשה מהמתלוננת שתתקשר לנאשם ותדבר איתו, כאשר העדה שמעה את שיחת הטלפון ביניהם באמצעות מכשיר טלפון אחר. לדברי העדה, בשיחת הטלפון המתלוננת שאלה את הנאשם **"עד מתי זה ימשך"** והוא השיב לה **"על מה את מדברת"** והמתלוננת אמרה- **"על מה שהיה בבוקר ובשבעה"**. הנאשם ענה - **"אני לא יודע מה את רוצה"**. בשלב זה הנאשם דיבר באידיש והשיחה התנתקה. בהמשך, המתלוננת התקשרה שוב ושאלה את הנאשם איפה אמא שלה והוא השיב **"אמא לא כאן, היא לא רוצה לדבר איתך כי היא בהלם מהשטיות שאת מוציאה מהפה"**. לאחר מכן המתלוננת שאלה אותו שוב עד מתי זה ימשך והנאשם השיב- **"עד ימות המשיח"**. לדברי העדה, לאחר שהמתלוננת שוחחה עם הנאשם, האם התקשרה ואמרה לה **"מה את עושה, את מדמיינת, את אומרת שטויות. את תהרסי לך את החיים ותהרסי לכולנו את החיים... תפסיקי. את עושה שטויות צדיקה, די"**. המתלוננת אמרה לאם **"אמא, את יודעת שזה לא שטויות, זה נכון"** והאם השיבה **"די, די מספיק, תפסיקי עם זה"**.

העדה ציינה שהמתלוננת היתה לחוצה לאחר שסיפרה לה על הפגיעות ושהיו לה כאבים בחזה (נ/4). בעדותה בבית המשפט ציינה שהמתלוננת היתה היסטורית ולא רגועה.

לדברי העדה, המתלוננת סיפרה לה שבאחד הימים הנאשם נכנס אליה למקלחת והכניס את איבר מינו "מאחורה לחור" וזה כאב לה מאוד וגרם לה לעצירות. המתלוננת אמרה לעדה שהיא החליטה לספר לה הכל מכיוון שבשבת אחותה הקטנה יצאה בצרחות מחדרו של הנאשם והמתלוננת חוששת שהנאשם פוגע גם בה. העדה הפנתה את המתלוננת לפסיכולוגית של ה... ומאז אימה של המתלוננת התקשרה לעדה המון פעמים על מנת לדעת מה קורה עם המתלוננת.

העדה אישרה שבאחד הימים היא ראתה "חבלה רצינית" במצחה של המתלוננת והמתלוננת סיפרה שהיא קיבלה את המכה מתא המטען של האוטובוס. בהמשך המתלוננת סיפרה שהנאשם גרם לחבלה.

לדברי העדה, בסמוך לאחר שהנאשם נעצר, המתלוננת עזבה את ה... בפתאומיות ואמרה לעדה שאח שלה אמר לה שהיא יכולה לבטל את התלונה ושהיא מתכוונת להגיד שכל מה שהיא סיפרה הוא שקר. לדברי העדה, בני משפחתה של המתלוננת התקשרו לעדה ואמרו לה שהיא אשמה בכל מה שקרה. (בעניין זה נכתב נ/5 במסגרתו ציינה העדה פרטים ששכחה לציין בחקירתה במשטרה).

3. **ת. הפסיכולוגית של ה...** (פרוטוקול מיום 27.06.2013 ע' 43-54) בה למדה המתלוננת, ציינה בתחילת עדותה שאין לה עניין אישי בסיפור ושמטלת עליה חובת הדיווח מתוקף תפקידה. לדבריה, היא ציינה זאת מכיוון שהיא חוששת ממשפחת הנאשם, שמאשימה אותה בכל העניין.

העדה העידה שהמתלוננת סיפרה לה שכשהיא הייתה בערך בת 10 הנאשם ניגש אליה ואמר לה שהוא צריך לעשות לה מה שכל אב עושה לבנותיו ושאסור לה לספר את זה לאף אחד. המתלוננת סיפרה לה שבימי ראשון בבוקר בהם

היא נמצאת בבית, אימה נוהגת לצאת מהבית והנאשם יוצא מהחדר ערום, מרים אותה ולוקח אותה לחדר העבודה שלו או לחדר השינה, שם אותה על המיטה, נשכב מעליה, מנסה להפשיט אותה, מוריד את חזייתה ומשפשף את איבר מינו בחזה עד שהוא מגיע לסיפוקו.

עוד סיפרה לה המתלוננת, שבימים בהם אימה יושבה שבעה על אחד מהוריה ולא היתה בבית, הנאשם "התעסק איתה" רוב הלילה בחדר השינה.

העדה ציינה שהמתלוננת אמרה לה שגם אחיה הגדול התעלל בה מינית, כשהיא היתה יותר קטנה ושאמה ידעה על כך.

המתלוננת ציינה בפני העדה שהנאשם היכה אותה עם חוט חשמל, שבר עליה מקל של מטאטא וייתכן שהיו עוד מקרים אלימים שהעדה אינה זוכרת.

העדה אמרה שהמתלוננת הביעה חשש שהנאשם פוגע גם באחותה.

העדה ציינה שכשהמתלוננת סיפרה לה על הפגיעה בה היא היתה מאוד עיקשת ועקבית בעמדותיה ולחצה על העדה שתקדם את התלונה שלה, אך בד בבד, המתלוננת דאגה להשלכות של תלונתה על המשפחה שלה.

העדה אמרה שהיא לא האמינה למתלוננת מיד ומנהל ה... ביקש שהיא תוודא את דבריה של המתלוננת מספר פעמים לפני שתדווח על כך, העדה תחקרה את המתלוננת פעמיים והודיעה למנהל ה... שניכרים דברי אמת.

העדה אישרה שהיא נקראה לעדות נוספת במשטרה ביום 19.06.2013 בעקבות מכתב שהמתלוננת כתבה, בו היא חזרה בה מתלוננתה וטענה טענה שקרית לפיה העדה היא שאמרה לה להמציא את סיפור הפגיעה. לדברי העדה כל אדם בוגר יכול לומר שהמתלוננת מפוחדת ומבוהלת ולכן היא ניסתה למצוא פתח לצאת מהסיפור הזה.

4. **י. עובדת ב... ב...** (פרוטוקול מיום 25.06.2013 ע' 23-31) בה למדה המתלוננת העידה שבתקופה שלאחר פסח המתלוננת הגיעה ל... ונראתה עצובה. העדה שאלה אותה איך היה בפסח והמתלוננת סיפרה לה שנעשים כלפיה מעשי אלימות פיזיים ומיניים. היא סיפרה שהנאשם מכה אותה עם חוט חשמל ושבאחת הפעמים שהוא היכה אותה, היה לה סימן ואחת המורות ב... לקחה אותה לבית החולים. המתלוננת אף סיפרה לה שכשהנאשם מתעצבן הוא יכול לזרוק עליה כיסא. העדה אמרה שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם מתפשט לידה ורוצה שהיא תיגע בו אך היא מתנגדת ויוצאת מהבית. העדה אישרה שהיא שאלה את המתלוננת על הפגיעה המינית באופן רחב יותר אך המתלוננת אמרה לה שלא קרה דבר מעבר למה שהיא סיפרה לה. העדה אמרה שלמתלוננת היה קשה מאוד לספר לה את הדברים והיא הביעה חשש מניתוק מהמשפחה. המתלוננת אמרה לעדה שקשה לה ללמוד ושהיא עצובה בגלל שהנאשם נעצר. העדה אישרה שלא ראתה סימנים לאלימות פיזית בגופה של המתלוננת אך הבחינה שהיא במצוקה וזקוקה לעזרה. העדה ציינה שהמתלוננת סיפרה לה שהאירועים קרו אחרי פסח, בשבוע שאימה של המתלוננת יושבה שבעה והמתלוננת היתה בבית. העדה ציינה שבזמן חקירתה במשטרה היא לא זכרה שזה היה בשבוע שאימה של המתלוננת יושבה שבעה, אך היא ציינה שזה היה אחרי פסח.

העדה אמרה שלאחר שיחתה עם המתלוננת היא מסרה את הדברים שהמתלוננת סיפרה לה לסגנית ולמרכזת בית

הספר.

התיק הרפואי

5. לטענת המתלוננת וכפי שעולה מעובדות כתב האישום השני, הנאשם נהג בה באלימות לאורך שנים והיא נהגה להגיע בשל כך לטיפולים רפואיים, שם לעיתים מסרה תירוצים שונים שלא מסבכים את האב לחבלות. בעניין זה הוגש ת/13- התיק הרפואי של המתלוננת ממנו עולה, כי:

א. ביום 27.06.2005 המתלוננת ביקרה בקופת חולים בעקבות חתך בראש- נעשתה לה הדבקה.

ב. ביום 21.11.2005 המתלוננת ביקרה בקופת חולים והופנתה לאחות להוצאת תפרים/סיכות- בעקבות פצע פתוח בקרקפת.

ג. ביום 07.06.2006 המתלוננת ביקרה בקופת חולים והתלוננה על כאבים באגודל.

ד. ביום 05.08.2009 המתלוננת ביקרה בקופת חולים והתלוננה שנחבלה באצבעות בכף יד ימין כתוצאה מנפילה. הרופא ציין שקיימת נפיחות והגבלה בתנועות.

ה. ביום 10.10.2009 המתלוננת ביקרה במוקד הרפואי ונמצא, כי היא סובלת מכוויה בדרגה 2 בזרוע יד ימין ומספר שלפוחיות.

ו. ביום 11.10.2009 המתלוננת ביקרה בקופת חולים בעקבות כוויה באמה ימנית.

ז. ביום 03.01.2012 המתלוננת ביקרה בקופת חולים והתלוננה שנחבלה בראש במהלך סגירת דלת המחסנית (כנראה הכוונה לדלת תא המטען של האוטובוס- נ.ז.). הרופא ציין שיש לה נפיחות נכרת ברקה ימין, שריטה גדולה ברקה ונפיחות באפרכסת ימין.

ח. ביום 03.01.2012 המתלוננת ביקרה במרכז הרפואי "מעייני הישועה" והתלוננה שנחבלה מדלת הזזה חשמלית של אוטובוס.

מעצרו של הנאשם - אישום שלישי

6. מדבריו של ארקדי יופית- שוטר ביס"מ לכיש עולה, כי ביום 22.06.2012 הוא נתבקש לעכב את הנאשם בחשד לעבירות מין. העד הגיע למקום מגוריו של הנאשם ואשת הנאשם מסרה שהוא בכולל והסכימה שתיערך סריקה בבית. במהלך הסריקה העד הבחין שדלת אחד החדרים נעולה מבפנים, הוא הקיש בדלת ולא היה מענה. אחד השוטרים זיהה מהמרפסת תנועה בחדר המדובר והשוטרים הכריזו שאם הנאשם לא יפתח את הדלת הם יפרצו אותה בכוח. השוטרים בעטו בדלת מספר פעמים ולבסוף הנאשם פתח את הדלת מיוזמתו ועוכב לחקירה.

7. מדבריו של תומר בן חמו - שוטר ביחידת יס"מ לכיש עולה, שלאחר שהנאשם לא נענה לקריאות השוטרים לפתוח את הדלת, העד בעט בדלת והיא נפתחה. העד שלל את האפשרות שהנאשם פתח את הדלת בעצמו ואמר שאם שוטר אחר אומר שכך היה, הוא טועה. העד נשאל האם ייתכן שדווקא העד טועה, והשיב שהוא בעצמו עשה פעולה פיזית שגרמה לפתיחת הדלת.

8. מדבריו של איליה גלנטר - שוטר ביחידת יס"מ לכיש עולה, כי לאחר שהנאשם לא נענה לקריאות השוטרים לפתוח את הדלת, השוטר תומר בן חמו דחף בחוזקה את הדלת והיא נפתחה. העד הוסיף שכאשר השוטרים פתחו את דלת החדר הנאשם היה לבוש בבגדים רגילים ולא בבגדי ספורט והעד לא ראה אזניות או אמצעי שמע בחדר.

גרסת המתלוננת

ראוי להעיר כבר עתה, כי בעת חקירתה של המתלוננת במשטרה, מספר פעמים הפלילה את הנאשם, מספר פעמים חזרה בה מהפלילה ושוב חזרה והפלילה. במהלך חקירתה הנגדית, הגם שאמרתיה במשטרה הוגשו ללא הסתייגות, מובן שהאמרות לא הוגשו כראיה לתכנון.

על מנת לצייר תמונה כרונולוגית נכונה של התנהלות המתלוננת בעת החקירה ובבית המשפט יובאו להלן בתמצית תוכן האמרות והעדויות באופן כרונולוגי.

גרסת המתלוננת לפני הנסיעה לחו"ל

9. מאמרתה הראשונה של המתלוננת מיום 26.06.2012 עולה, כי מאז שהיא היתה בכיתה א' ועד כיתה ז', אחיה הגדול נהג להפשיט אותה, לשפשף את איבר מינו על איבר מינה ועל חזה, כשהוא ערום, עד שהיה מגיע לפורקן. כשהיא הגיעה לכיתה ז' הנאשם החל לבצע בה מעשים מיניים ואמר לה שכל האבות עושים זאת עם בנותיהם ולכן היא לא התנגדה למעשיו. כשהיא הבינה שלא מדובר במעשים נורמליים בין אב לבתו, היא החלה לבכות ולהתנגד. בהתחלה הנאשם קיבל את התנגדותה אך בהמשך החל לבצע בה את המעשים המיניים בכוח (מעמ' 1 ש' 17 עד עמ' 2 ש' 28). הוא נהג להרים אותה לחדר העבודה כשהוא ערום, להוריד את חולצתה, למשש את חזה, למצוץ את חזה ולשפשף את איבר מינו בחזה עד שהוא היה מגיע לפורקן. לאחר מכן היה מכניס את איבר מינו לפיה בכוח, ומורה לה למצוץ אותו במשך שעה וחצי, עד שהיה מגיע לפורקן בשנית.

המתלוננת סיפרה שסבא שלה מצד האם נפטר בחודש אדר בשנת 2012, אימה לא היתה בבית במהלך ימות השבעה והנאשם ניצל זאת וביצע בה את המעשים המתוארים לעיל במשך כל הלילה עד הבוקר. לדבריה, כשהיא היתה עם הנאשם בחדר היא ביקשה ממנו להפסיק את מעשיו אך הוא אמר לה **"עד שאני לא אגמור 3 פעמים אני לא עוזב אותך"** (עמ' 3 ש' 61-62). לדברי המתלוננת, הנאשם נהג להכות אותה מאז שהיא היתה ילדה קטנה, מספר פעמים היא אף נזקקה לטיפול רפואי בעקבות פגיעותיו, אך לא סיפרה שהוא הגורם לכך. המתלוננת ציינה שבחנוכה הנאשם היכה אותה עם חוט חשמל של פן וכתוצאה מכך נגרמו לה חבלות בראשה. המתלוננת פנתה למורה שלה ויחד הן נסעו לקבל טיפול רפואי ואמרו שהמתלוננת נחבלה מאוטובוס. כשהמתלוננת שאלה את הנאשם מתי הוא יפסיק את מעשיו הוא השיב לה **"אני לא אפסיק עד שתתני לי את כולך"** (עמ' 5 ש' 142).

כשהמתלוננת אמרה לנאשם שתחשוף את מעשיו הוא אמר לה **"אם תספרי את זה אני אשלח אותך עוד פעם לבית החולים"** (עמ' 5 ש' 146), מיד לאחר השיחה עם הנאשם המתלוננת פנתה למרכזת ה... וסיפרה לה שהנאשם מכה אותה מאז שהיתה ילדה קטנה. המרכזת דיברה עם הנאשם, הכריחה את המתלוננת לחזור לבית והנאשם היכה אותה שוב מכיוון שחשפה את מעשיו. לדבריה, בשלב זה היא עדיין לא חשפה את התקיפות המיניות של הנאשם מכיוון שחששה שישלקו אותה מה....

תקופה קצרה לאחר פסח המתלוננת היתה ב"שבת חופשה" בבית וכשהיא חזרה ל... היא חשפה את מעשיו של הנאשם בפני הסגנית של ה... המתלוננת ציינה שהנאשם אמר לה שהיא צריכה לגלח את ערוותה ואם היא לא תעשה זאת הוא יכה אותה. לדבריה, היא לא עשתה זאת בתקווה שזה ימנע ממנו להמשיך לבצע בה את מעשיו ובכל פעם שהיא לא היתה מגלחת את ערוותה הנאשם היה מכה אותה בכל גופה. לדבריה הנאשם נהג להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה **"עד שגם לי היה יוצא דבר כזה כמו ג'לי כזה"** (מעמ' 3 ש' 86- עמד 4 ש' 92).

המתלוננת תיארה שהיתה בוכה כשהנאשם היה מבצע בה את המעשים המתוארים, ושהוא היה מכאיב לה כשהיה מחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. המתלוננת אמרה **"עד שלא יוצא לי השקוף הזה הוא לא משחרר... זה כואב לי הוא לא מרחם"** (עמ' 6 ש' 195-198). המתלוננת נשאלה האם הנאשם נגע גם בישבנה והשיבה בשלילה (עמ' 7 ש' 201-202). המתלוננת תיארה אירוע אלים נוסף, בו הנאשם שפך על ידה מרק חם מכיוון שהוא לא היה לטעמו. המתלוננת ציינה שהיא חושבת שאימה ידעה על מעשיו של הנאשם מכיוון שהוא היה מתחיל את מעשיו כשאימה היתה יוצאת מהבית, והאם היתה חוזרת לבית מספר דקות לאחר שהנאשם היה מסיים את מעשיו. כשהמתלוננת ניסתה לספר לאם על מעשיו המיניים של הנאשם, היא לא האמינה לה ואמרה לה שהיא ממציאה סיפורים כפי שסיפרה על אחיה (עמ' 4 ש' 107-108).

10. באמרתה השנייה של המתלוננת מיום 28.06.2012, המתלוננת תיארה את פגיעותיו האלימות והמיניות של הנאשם כפי שתיארה באמרה הראשונה ותיארה אירוע נוסף בו הנאשם נכנס למקלחת כדי לסבן לה את הגב, הוא הוריד את בגדיו, הורה לה לרכון על ארבע והכניס את איבר מינו לפי הטבעת שלה. לאחר האירוע, היא סבלה מעצירות במשך שבועיים, היו לה כאבים ויצא לה דם מפי הטבעת. המתלוננת אמרה לחוקרת שהיא לא רוצה שידעו זאת ב... מכיוון שהיא חוששת שאם ידעו "שהיתה חדירה" יסלקו אותה מה... (עמ' 5 ש' 1-16). המתלוננת ציינה שלא סיפרה זאת באמרה הראשונה **"כי אני לא ידעתי שהיא לא מעבירה את זה ואת אמרת לי שכל מה שפה את לא מעבירה"** (עמ' 10 ש' 14-17).

המתלוננת סיפרה שלאחר שהנאשם מסיים את מעשיו הוא מנגב את איבר מינו **"בנייר סופג כמו נייר טואלט גדול כזה, הנייר הזה נמצא בחדר עבודה כי זה לעבודה שלו, אסור שהידיים שלו יהיו רטובות"** (עמ' 6 ש' 10-12). המתלוננת פירטה את הטיפולים הרפואיים שהיא קיבלה בעקבות התנהגותו האלימה של הנאשם. לדבריה, היא זוכרת שהיתה במרפאה 4 פעמים- פעם אחת עשו לה תפרים בראש מכיוון שהנאשם זרק עליה כיסא, פעם אחרת- בשמחת תורה- היא הגיעה עם כווייה ביד מכיוון שהנאשם שפך על ידה מרק שלא היה לטעמו ועוד שני מקרים בהם הנאשם היכה אותה בראש באמצעות מטאטא ונפתח לה הראש.

11. בעקבות הודאתו החלקית של הנאשם ביום 01.07.2012, המתלוננת נחקרה ביום 03.07.2012. המתלוננת שללה את האפשרות שהיא ביקשה מהנאשם שיגע בה או בפי הטבעת שלה או שהיא ביקשה ממנו להכניס את

אצבעה לפי הטבעת שלו, לדבריה " .. אני בכלל לא רציתי שהוא יגע בי עובדה שהוא היה נוגע בי הייתי בוכה, לפעמים הייתי בוכה מתי שהוא נוגע בי ולפעמים אחר כך" (עמ' 2 ש' 39-40). המתלוננת שללה את האפשרות שהיא הייתה לוקחת איתה למקלחת גזר ומלפפון ואמרה " ... מה אני יעשה עם זה באמבטיה". המתלוננת אישרה שראתה את איבר המין של הנאשם. המתלוננת ציינה שבאירוע שקרה במקלחת הנאשם הכניס את איבר מינו לפי הטבעת שלה ולא את אצבעו אך דייקה ואמרה "אני לא ראיתי אני הרגשתי" (עמ' 2 ש' 49-54 ו- עמ' 3 ש' 72-73). לאחר שהחוקרת הסבירה למתלוננת שלאיבר המין של הגבר יש שני מצבים - המתלוננת אמרה שברוב הפעמים איבר מינו של הנאשם היה "במצב רגיל" וכשהוא נכנס למקלחת באותו אירוע איבר המין שלו היה "ישר כמו סרגל" (עמ' 3 ש' 63-71).

לדברי המתלוננת היו מקרים בודדים (פעמיים בשבעה ועוד לילה אחד) שהנאשם הכניס את אצבעותיו לפי הטבעת שלה.

12. ביום 12.07.2012 המתלוננת פנתה לעובדת הסוציאלית ע. (להלן: "העו"ס) יחד עם אימה וחזרה בה מהתלונה.

המתלוננת אמרה לעו"ס שהיא בדתה מליבה את טענותיה נגד הנאשם. כשהעו"ס אמרה לה שזה לא סביר שתיאור ברמת פירוט כזו הוא שקרי, המתלוננת השיבה שהיא שיקרה מכיוון שגורמים ב... הבטיחו לסייע לה לעשות גשר בשיניים וזה החלום שלה. המתלוננת טענה שהפסיכולוגית ת. המציאה את סיפור הפגיעה. כשנאמר לה שהנאשם הודה חלקית בביצוע העבירות, היא השיבה שהוא הודה מתוך לחץ (ת/11).

13. בעקבות דבריה של המתלוננת לעו"ס, המתלוננת זומנה למתן עדות במשטרה ביום 23.07.2012 (נ/14). המתלוננת אישרה שהיא שוחחה עם העו"ס ע. ואמרה לה שהיא בדתה את טענותיה כלפי הנאשם מליבה אך ציינה שהיא אמרה זאת מכיוון שהיא חששה ש"יעיפו" אותה מהבית. (עמ' 1 ש' 5-8). המתלוננת נשאלה מספר פעמים במהלך החקירה האם טענותיה כלפי הנאשם אמיתיות או שקריות והשיבה שכל הטענות אמיתיות. (עמ' 1 ש' 9-10, עמ' 2 ש' 35-37). המתלוננת ציינה שאח שלה הקטן אמר לה שהיכו את הנאשם בכלא ולכן היא רוצה לבטל את התלונה ושהנאשם יחזור לבית. המתלוננת שללה את האפשרות שמישהו איים עליה או ביקש ממנה לבטל את התלונה אך ציינה שהיא רוצה לבטל את התלונה מכיוון שהיא חוששת שאם הנאשם יישאר בכלא יסלקו אותה מהבית (עמ' 2 ש' 44-50).

רס"ר ליאת בכר שחקרה את המתלוננת ציינה במזכר (ת/8) שהמתלוננת הגיעה לגביית העדות יחד עם אח שלה א. שהמתין מחוץ לחדר בו נגבתה העדות. בסיום מתן העדות, המתלוננת אמרה לחוקרת שתגיד לאח שלה שהמתלוננת ביטלה את התלונה, העדה אמרה לא. שהמתלוננת מסרה עדות ביטול על התלונה, הוא אמר לעדה "תהי בריאה" והלך.

14. בעקבות פנייתה של המתלוננת לפרקליטות בבקשה לבטל את תלונתה נגד הנאשם, המתלוננת זומנה למתן עדות במשטרה ביום 22.08.2012 (נ/15).

המתלוננת טענה שהיא ראתה את המעשים המיניים שהיא ייחסה לנאשם בסרט כחול (עמ' 1 ש' 9-1) והחליטה להעליל על הנאשם על מנת שהוא יעריך אותה. לדבריה, את האירועים האלימים היא המציאה בהתאם למסמכים הרפואיים שלה (עמ' 2 ש' 25-30).

המתלוננת טענה שאחת מחברותיה הביאה את הסרט הכחול ל... והן צפו בו באחד החדרים לפני ארבע שנים. המתלוננת לא זכרה מי החברות שהיו איתה, באיזה חדר הן צפו בסרט ומתי בדיוק זה קרה (עמ' 2 ש' 19-20, 43-44). המתלוננת שללה את האפשרות שאיימו עליה או ביקשו ממנה לבטל את התלונה. המתלוננת נשאלה מי נתן לה את הרעיון לספר שהיא ראתה הכל בסרט כחול והשיבה "אני" ומיד אמרה שהיא לא שמה לב לשאלה (עמ' 2 ש' 47-50).

15. בהמשך לניסיונה של המתלוננת לחזור בה מטענותיה, היא שלחה לבית המשפט מכתב ביום 18.03.2013, בו נכתב שת. הפסיכולוגית של ה... היא שהציעה למתלוננת להפיל את הנאשם. לדבריה, היא נשלחה לפגישות עם ת. מטעם ה... ושיתפה אותה בפרטים מחייה. ת. אמרה לה שאם היא תגיד מה שת. אומרת לה להגיד, המתלוננת "תצליח להיכנס" לרווחה ותקבל גשר ליישור השיניים בחינם. לדבריה, ת. נתנה לה לשותות כדור בתחילת כל פגישה, לימדה אותה להגיד את כל הטענות שהמתלוננת טענה נגד הנאשם ואמרה לה שהיא לא יכולה לחזור לבית מכיוון שמשפחתה שונאת אותה. כאשר המתלוננת הבינה שת. שיקרה ומשפחתה לא שונאת אותה, היא פנתה לע. (העו"ס) ואמרה לה שהיא הייתה תחת השפעת כדורים וכל מה שטענה כלפי הנאשם הוא שקרי. לאחר מכן ת. הציעה לה 200 ₪ והמתלוננת שוב שיקרה ואמרה שכל טענותיה נגד הנאשם אמיתיות.

גרסתה של המתלוננת לאחר ששבה מחו"ל

בדין שהתקיים ביום 24.11.2013 דיווחה ב"כ המאשימה, כי המתלוננת עזבה את הארץ ביום 21.05.2013 ועל כן לא ניתן להתחיל בשמיעת עדותה.

16. כאשר המתלוננת שבה לארץ היא נחקרה במשטרה ביום 13.02.2014 בחשד לשיבוש מהלכי משפט. לדבריה, היא טסה לחו"ל בשל בעיות שהיו לה עם בחור ערבי שהכירה. לדבריה, היא יצרה קשר עם ש.ב. דרך האתר של "ישיבת מנורה" ברוסיה (עמ' 2 ש' 13-17).

כשנאמר למתלוננת שיש בידי החוקר מידע שאינו תואם את דבריה, היא חזרה בה ואמרה שהיא לא מכירה את ש.ב. ושהוא התקשר אליה ממספר חסוי והציע לה לטוס לחו"ל. כשהיא שמעה את הצעתו היא הניחה שמישהו מהמכרים שלה תכנן את זה והיא חושדת שאחיו של הנאשם, א'. מעורב בעניין (עמ' 2 ש' 18-35). בערב המתלוננת נפגשה עם ש.ב. ומסרה לו את הדרכון שלה. ביום ראשון הם טסו יחד לבלגיה ומשם לצרפת. לדבריה, בהתחלה היא לא יצרה קשר עם המשפחה שלה. היא היתה בסמינר במרסיי ויום אחד מנהלת הסמינר ניגשה אליה ואמרה לה שהיא חוזרת לארץ. המתלוננת סירבה לדבר על ש.ב. וביקשה מהחוקר שלא יזכיר את שמו (עמ' 3 ש' 80). המתלוננת ציינה שהיא דואגת לנאשם ולכן היא החליטה להגיד שלא קרה כלום ושישחררו אותו (עמ' 4 ש' 89-90).

החוקר הסביר למתלוננת שגם אם היא תחזור בה מהתלונה, ההליך הפלילי נגד הנאשם ימשיך להתנהל. החוקר אמר למתלוננת שעדיף לה לדבוק באמת ושהוא אינו מבטיח לה שזה ישנה את גורלו של הנאשם אך זה עדיף מהשקר.

המתלוננת שללה את האפשרות שהיא מפחדת מאחיו של הנאשם אך ציינה שהיא חוששת לשלומה של אימה שהחלה בהליך גירושין ואם ההליך יסתיים במאסרו של הנאשם, אחיו של הנאשם ירצו להתנקם בה.

17. באמרתה של המתלוננת מיום 13.02.2014 (נ/10) המתלוננת ציינה שהיא סיפרה לאח שלה על הצעתו של ש.ב. לטוס לחו"ל, והוא אמר לה **"את יכולה לנסוע, תסמכי עליי"** (עמ' 4 ש' 106). המתלוננת הוסיפה שמישהו עדכן את בני משפחתה על מצבה כשהיא היתה בחו"ל, ושאימה ידעה שהיא עברה תאונת דרכים בחו"ל מבלי שהמתלוננת סיפרה לה (עמ' 5 ש' 131-134).

המתלוננת ציינה שכאשר היא היתה בביתו של א. אחיו של הנאשם, היא אמרה שהחלום שלה הוא לטוס לחו"ל ולכן היא חושדת שהוא דאג לכך שהיא תטוס.

המתלוננת נשאלה האם היא מוכנה להתעמת עם ש.ב. והשיבה **"בשום פנים ואופן לא. אני לא מוכנה לראות אותו"** (עמ' 6 ש' 167-168).

18. בראיון שנערך למתלוננת בפרקליטות ביום 19.02.2014 (מב/1), המתלוננת אמרה שכל טענותיה לגבי מעשיו של הנאשם הן נכונות וכל הטענות שהיא העלתה במשטרה על מנת לבטל את התלונה נגד הנאשם- הן שקריות. המתלוננת אמרה שהמכתב שהתקבל בבית המשפט ביום 18.03.2013 נכתב בכתב ידה אך דודתה ר. הכתיבה לה מה לכתוב בו- וכל מה שנכתב בו הוא שקרי. המתלוננת ביקשה שבני משפחת הנאשם לא ידעו על התפתחות ההליך המשפטי מכיוון שזה פוגע בה.

המתלוננת סיפרה שלאחר שהיא הגישה את התלונה וחזרה מה... , אחיו של הנאשם חיכו לה בבית ואמרו לה מה להגיד לעו"ס על מנת לבטל את התלונה.

עוד סיפרה שביום ראשון אחיו של הנאשם ש'. וא'. הגיעו לביתה על מנת לוודא שהיא לא תגיש תלונה על ש.ב. (שלקח אותה לחו"ל). לדבריה, אחיה XXX כעס עליה מכיוון שהיא התלוננה על הנאשם ולא התלוננה על ש.ב. שהוא אדם זר. המתלוננת אמרה שהיא חוששת מאחיו של הנאשם - ש. וא. לדבריה, יום אחד ש. התקשר לטלפון בביתה ואמר לה שהמצבה שלה כבר מוכנה.

19. בעדותה בבית המשפט התייחסה המתלוננת לעניין זה וסיפרה כי לאחר שהיא הגישה את התלונה נגד הנאשם, אחיו של הנאשם התכנסו בביתה וקיבלו החלטה ביניהם שהמתלוננת תבטל את התלונה. הם אמרו לה להגיד שהיא לקחה כדורים ושהיא המציאה את הסיפור נגד הנאשם כדי לעשות גשר בשיניים. יומיים לאחר מכן המתלוננת פנתה לעו"ס ש.ב..., יחד עם אמא שלה וביקשה לבטל את התלונה נגד הנאשם. המתלוננת הופנתה לתחנת המשטרה, שם היא סיפרה לחוקרת, בניגוד לדברים שהיא סיפרה לעו"ס, כי הפגיעה המינית והפגיעה הפיזית על ידי הנאשם אכן קרו. המתלוננת תיארה בבית המשפט כיצד ובאיזה אופן התרחשו הפגיעות המיניות והפיזיות, כפי שתיארה באמרותיה במשטרה.

המתלוננת סיפרה שהנאשם נהג להחדיר שתי אצבעות לאיבר מינה ופעם אחת החדיר שלוש אצבעות וזה כאב לה יותר. לדבריה, הנאשם היה מחכה שיצא מהגוף שלה **"ג'לי כזה, כאילו היה צריך לחכות עד שזה ייצא לי בשביל**

לסיים" (עמ' 145 ש' 13-14).

כשהמתלוננת נתבקשה לתאר את תחושתה כשהנאשם החדיר את איבר מינו לפיה, היא אמרה **"זה דבר מגעיל, ולא הבנתי איזה עוד תחושה יכולה להיות חוץ מזה שזה דבר מגעיל... יצא לי כמה פעמים שזה טפוף אלי לפה...וטעם מגעיל"**. לדבריה, הנאשם נהג להגיד לה שאם הוא לא גומר שלוש פעמים **"אין מצב שזה מסתיים"**. המתלוננת סיפרה שוב את אירועי הפגיעה במקלחת ובימים בהם אימה ישבה שבעה.

המתלוננת סיפרה שבשנים הראשונות הפגיעות היו קלות יותר ובהמשך הן נעשו קשות יותר (עמ' 150 ש' 13-17).

המתלוננת סיפרה שהיא חזרה בה מהגשת התלונה מכיוון שהיא חששה שיגרשו אותה מהבית ולא יהיה לה איפה לגור (עמ' 163 ש' 9-18). המתלוננת אמרה שהיא התפרצה באחד הדיונים בבית המשפט וטענה שהנאשם לא ביצע את המעשים שהיא ייחסה לו, מכיוון שהיא שמעה שהנאשם הוכה בכלא ושאלו אפרשות להתפלל שם, וכולם לחצו עליה לבטל את התלונה (עמ' 163 ש' 23-31).

המתלוננת אמרה שמכנים אותה "דמיונית" מכיוון שהדברים שהיא מספרת נשמעים למשפחתה הזויים היות והיא מגיעה ממשפחה חרדית. לדבריה, הכינוי "דמיונית" נולד כאשר היא סיפרה לאימה על מעשיו של אחיה כלפיה. המתלוננת נשאלה מה גרם לה לחזור בה מטענתה באמרה האחרונה שהנאשם לא ביצע את המעשים שייחסה לו והשיבה, שהחוקר במשטרה הסביר לה שגם אם היא תטען שהנאשם לא ביצע את המעשים שייחסה לו הוא עדיין יכנס לכלא. העדה נשאלה- האם היא היתה משנה את עדותה אם היא היתה יודעת שזה יכול לשפר את הסיכויים שהנאשם ישוחרר והשיבה שכן. המתלוננת אישרה שהנאשם ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה ואמרה שהיא טענה זאת גם בעבר. המתלוננת ציינה שהאירוע במקלחת היה בשנה האחרונה לפני מעצרו של הנאשם ושלא יכול להיות שהאירוע התרחש לפני שנתיים. המתלוננת נשאלה, מדוע אם כך, היא אמרה לפרופ' היס שבדק אותה שהמקרה במקלחת היה לפני שנתיים והשיבה שהיא לא זוכרת שהיא אמרה לו את זה.

כשנאמר למתלוננת בחקירתה הנגדית שה-03/01 הוא יום ג' והוא תאריך רחוק מחנוכה ולכן לא יתכן שהיא היתה בבית באותו יום, היא השיבה שסילקו אותה מבית הספר מכיוון שחשבו שהיא הלכה למסיבת חג המולד וביום שנחבלה היא היתה אמורה לחזור לבית הספר. לדבריה, לאחר שהיא קיבלה טיפול רפואי היא שבה לבית הספר (פרוטוקול מיום 09.03.2014 עמ' 246 ש' 3-16). המתלוננת נשאלה האם הנסיעה לחו"ל עם ש.ב. הייתה מיוזמתה והאם קרו אירועים חריגים במהלך הנסיעה והשיבה **"היה קטע שהוא נגע בי בבית מלון וזהו"**. כשהמתלוננת התבקשה לפרט כיצד באיזה אופן ש.ב. נגע בה, היא השיבה **"זה לא בדיוק היה נגיעה, זה היה חדירה... חדירה של האיבר מין שלו אלי...לאיבר מין שלי"**. (פרוטוקול מיום 13.05.2014 עמ' 275 ש' 6-14) בהמשך המתלוננת ציינה שהדברים נעשו ללא הסכמתה (ש' 31). המתלוננת אמרה שהיא סיפרה זאת לליאת החוקרת ובפרקליטות. בהמשך היא אמרה שייתכן שהיא סיפרה גם לאח שלה XXX, אך היא לא זוכרת את זה באופן ספציפי. העדה שללה את האפשרות שסיפרה לאנשים נוספים. כשנאמר לה שבדיון בבית משפט השלום, היא אמרה שהיא סיפרה על כך גם לאמא שלה היא אמרה שזה לא נכון ושהיא לא יודעת למה היא אמרה את זה שם (פרוטוקול מיום 13.05.2014 מעמ' 281 ש' 11 עד עמ' 283 ש' 16). בהמשך, אמרה המתלוננת שהיא זוכרת בוודאות שהיא סיפרה על מעשיו של ש.ב. לאחיה XXX (פרוטוקול מיום 13.05.2014 עמ' 286 ש' 28). המתלוננת שללה את האפשרות שהיא סיפרה לXXX ש.ב. שם אותה על המיטה, שפשף את איבר מינו בין חזה ולאחר מכן הכניס את איבר מינו לפיה, ואמרה **"על מה.. אתה מדבר?... עם ב. היה רק חדירה"** (הכוונה לש.ב. - נ.ז. פרוטוקול מיום 13.05.2014 עמ' 289 ש' 9-17). בהמשך המתלוננת נשאלה האם ייתכן שהיא

משקרת והשיבה "אין לי על מי לכסות עכשיו אז למה שאני לא אדבר חופשי?". המתלוננת אמרה שהיא לא התלוננה על ש.ב. מכיון שהיא לא רוצה לראות אותו. לדבריה, יש פערים ענקיים בין מה שהנאשם עשה לה לבין מה שש.ב. עשה לה מכיון שמבחינתה מה שש.ב. עשה הוא ניסיון לאונס ובהמשך הוסיפה "כל הדתיים יש להם את אותו מחלה... אני מבחינתי זה מה שחוויתי" (עמ' 292 ש' 6-10). המתלוננת נשאלה ע"י ב"כ הנאשם כיצד ייתכן שכל האנשים שהיו בסביבתה לטענתה פגעו בה ובתגובה המתלוננת בכתה וציינה שיש גם הרבה אנשים טובים שעזרו לה.

20. בשל הודעת טקסט/מסרון ששלחה המתלוננת לתובעת, בה הביעה את רצונה לבטל את התלונה, זומנה המתלוננת לבקשת ההגנה למתן עדות נוספת בבית המשפט. המתלוננת התייחס להודעה ששלחה וציינה שהיא אמרה שהיא רוצה לבטל את ההליך המשפטי השני שמתנהל - ההליך נגד ש.ב., מכיון שזה מפריע לה בשידוכים, וכי התובעת אמרה לה שלא ניתן לבטל את ההליך. המתלוננת הסבירה שההליך הנוכחי נגמר מבחינתה אך ההליך השני עדיין מתנהל. שכן ברגע שהיא אומרת לבחור שהיא באמצע הליך משפטי זה מרתיע אותו ומפריע לה לשידוכים. העדה הדגישה שהיא לא אמרה שהיא חוזרת בה מהטענות שלה נגד הנאשם אלא שהיא רצתה להפסיק את ההליך המשפטי (פרוטוקול מיום 08.01.2015 עמ' 425 ש' 2-5).

גרסת הנאשם בחקירה במשטרה

21. באמרתו הראשונה של הנאשם במשטרה (ת/3 מיום 26.06.12), הנאשם טען שהמתלוננת בדתה את טענותיה כלפיו על מנת שיעבירו אותה למשפחה אומנת וכך היא תקבל כסף לכל צרכיה. לטענתו, בשנה האחרונה המתלוננת סיפרה בבית שהיא שמעה מחברותיה, שהעלילו סיפורים על האבות שלהן, שהעבירו אותן למשפחות אומנות וטוב להן (עמ' 2 ש' 38-44). הנאשם סיפר שלפני כחודש המתלוננת דיברה איתו בטלפון ושאלה אותו: "אבא, עד מתי?" והוא לא הבין על מה היא מדברת ולכן השיב לה "עד שיבוא המשיח" (עמ' 3 ש' 59-64). כשהנאשם נשאל האם היכה את המתלוננת אי פעם, השיב "לא. אני לא זוכר. אם היא תזכיר לי שהיכתי אותה אז אולי, מאיפה אני יודע, עכשיו לא עולה לי לראש". הנאשם נשאל האם היה בינו לבין המתלוננת מגע פיזי והשיב שלא. הנאשם הכחיש את כל טענותיה של המתלוננת, וטען שהמתלוננת סובלת מהזיות ועל כך מבוססות טענותיה.

22. ביום 01.07.2012 בשעה 15:30 הנאשם נחקר על ידי השוטר שי יאסו- החקירה לא הוקלטה ולא תומללה.

מהמזכר שכתב החוקר יאסו עולה, כי הוא שוחח עם הנאשם ביחידות בחדר מ.ט. ואמר לנאשם שכל הממצאים מחזקים את החשדות נגדו וחשוב שהנאשם יספר את האמת. כמו כן, ציין בפני הנאשם את החשיבות ההלכתית שבהודאה בחטא, באם ביצע אותו. לדבריו, הנאשם החל לבכות, הניח ראשו על השולחן וסיפר לו שבעבר הוא נגע במתלוננת- הכניס אצבע לישבנה, ליטף את איבר מינה כששניהם לבשו תחתונים וליטף אותה בחזה. לדבריו, הנאשם אמר לו שהמתלוננת ביקשה ממנו לעשות זאת והוא נענה לבקשתה. הנאשם טען שהמתלוננת ביקשה ממנו להכניס את אצבעה לישבנו אך הוא לא הסכים. לדברי החוקר, הוא הסביר לנאשם מספר פעמים שלא מובטח לו כלום בכך שהוא יספר את האמת והנאשם אמר את הדברים מרצונו הטוב והחופשי. החוקר הוסיף שהנאשם שאל אותו האם גם בנותיו הנוספות נחקרו, וציין שאיתן לא היה כלום, רק עם המתלוננת.

23. בשל טענות ב"כ הנאשם סביב נסיבות גביית האמרה על ידי החוקר שי יאסו, העיד החוקר יאסו בבית המשפט. מעדותו עולה, כי ביום 01.07.2012 בשעות הצהריים הנאשם הובא למשרדו והוא שוחח איתו על המקרה. העד הוביל את הנאשם לחדר שיש בו אמצעי הקלטה על מנת להקליט את השיחה ביניהם. העד אמר לנאשם שבכוונתו לשאול אותו מספר שאלות לגבי המקרה אך הוא אינו חייב לענות עליהן, ואם הוא לא יענה זה יכול לשמש כראיה נגדו בבית המשפט. לדברי העד, בשלב מסוים הנאשם הוריד את ראשו, החל לבכות וסיפר לעד שהוא נגע במתלוננת במספר הזדמנויות, כפי שהעד תיאר במזכר.

מספר דקות לאחר שיחתו עם הנאשם, העד כתב את המזכר שמסכם את השיחה ביניהם (מסומן ת/1). העד אמר שהוא לא זוכר מדוע השיחה שלו עם הנאשם לא הוקלטה, אך היתה לו כוונה להקליט אותה, שכן עבר לחדר בו יש הקלטה על מנת להקליט את השיחה.

העד העיד, שהוא חוקר ותיק והוא יודע מה מותר ומה אסור לו לעשות במסגרת החקירה, הוא רצה להוציא מהנאשם את האמת בדרכים חוקיות בלבד, בלי לחצים או אמצעים פסולים אחרים. העד ציין שהוא התרשם שהנאשם טעון ורוצה לפרוק את שעל ליבו ולכן הוא ניסה להגיע לחקר האמת באמצעות החיבור של הנאשם לדת.

24. מיד לאחר שהנאשם נחקר על ידי החוקר יאסו, הוא נחקר על ידי החוקרת מיריכהן (ת/2 מיום 01.07.2012 בשעה 16:55) - החקירה הוקלטה ותומללה.

הנאשם המשיך בהודאתו החלקית ומסר פרטים נוספים על פגיעותיו במתלוננת. הנאשם סיפר שפעם אחת הוא נגע עם האצבע בישבנה של המתלוננת על פי בקשתה, בפעם אחרת ביקש מהמתלוננת לבוא איתו למעבר בין הממ"ד לחדר האורחים **"רציתי אני לגעת בה, למשש אותה... רציתי להתעסק בחזה שלה והיא לא רצתה"**. הנאשם אמר שהוא נגע בפי הטבעת של המתלוננת כחמש פעמים והדגים כיצד הכניס כ-2 ס"מ מאצבעו לפי הטבעת שלה.

הנאשם טען שהמתלוננת היתה באה אליו ערומה ומפתה אותו ומכיוון שהוא ראה אותה כ**"ילדה מסכנה שכל כך רוצה"**, הוא הסכים לכך. הנאשם סיפר שהפעם האחרונה שהוא נגע במתלוננת היתה לפני שנה (עמ' 3 ש' 47-48). בהמשך אמר, שהוא החל לגעת במתלוננת כשהיא היתה בת 14 וזה נמשך כחצי שנה-שנה (עמ' 3 ש' 64).

הנאשם הודה שהוא נגע באיבר מינה של המתלוננת מעל תחתוניה, נגע בחזה מעל בגדיה ובפעם אחרת נגע בחזה מתחת לבגדיה. הנאשם הכחיש את טענת המתלוננת שביצע בה את המעשים הנ"ל במשך תקופה ארוכה, בכל שבת כשהיא היתה חוזרת לחופשה בבית מה.... הוא הכחיש שבאחת הפעמים נכנס אליה למקלחת, סיבן את גבה, הוריד את מכנסיו, ביקש ממנה לשבת על ברכיה והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה.

הנאשם נשאל מדוע לטענתו המתלוננת המציאה חלק מהדברים והשיב **"כי העלתה לעצמה בדמיון מה יכול להמשיך לקרות"**. הנאשם אמר שהוא לא זוכר שהוא היכה את המתלוננת עם כבל של פן ואולי זה קרה כשהוא שתה אלכוהול או כשהוא קם משינה (עמ' 4 ש' 108-106).

הנאשם טען שאינו זוכר את מקרי האלימות הנוספים וציין שכשהוא "יוצא מהכלים" הוא לא זוכר את מעשיו. לגבי טענת המתלוננת שהנאשם שפך על ידה מרק חם מכיוון שלא היה לטעמו, הנאשם אמר שהמתלוננת רצתה להעביר סיר עם מרק לפלטה והמרק נשפך עליה. הנאשם נשבע שהוא לא נגע במתלוננת בימי השבעה, בהמשך אמר

"אולי היא תביא לי פרטים שנהיה פנים מול פנים, אני לא זוכר. אם היא בטוחה שהיא היתה איתי בחדר, אז זה רק תחת אלכוהול הייתי" (עמ' 6 ש' 181-182). הנאשם התעקש שמעולם לא הוריד תחתונו בפני המתלוננת (עמ' 7 ש' 192) אך בהמשך כשנשאל האם המתלוננת מצצה את איבר מינו, השיב "יכול להיות שכן, אבל תחת השפעת אלכוהול שאני רדום כבר" (עמ' 7 ש' 205). הנאשם נשאל מדוע שיקר בחקירתו הראשונה והשיב שלא פחד על עצמו אלא על כבוד משפחתו. הנאשם הוסיף שהוא החליט לספר את הדברים "כי עשיתי טעות. חשבתי שהפוליגרף תפס אותי והעו"ד אמר לי סתם אתה גילית. הוא לא אמר סתם גילית, אמר שהפוליגרף לא מחייב שהוא מגלה הכל מדויק במאה אחוז. אמרתי לו שכבר גיליתי אמר תזרום תעשה מה שאתה רוצה". הנאשם הוסיף "באתי לשי (הכוונה לשי יאסו החוקר) ובכיתי ואמרתי לו שאני אומר את כל האמת". (עמ' 9 ש' 296). הנאשם אמר לחוקרת מספר פעמים שהוא מתכוון להתאבד ושהוא מתחרט על הכל. הנאשם נשאל מה הוא הרגיש כשהוא החדיר את אצבעו לאיבר מינה של המתלוננת והשיב "לי זה לא עשה כלום אבל בפעמים שרציתי הייתי כבר יחסית עירני ומגורה, הייתי מרגיש שבא לי לחבק ולנשק. כשנגעתי לה בחזה ובאיבר המין, איבר המין שלה היה מסריח, כשנגעתי בחזה התגריתי, זה היה עושה לי טוב".

25. יום 01.07.2012 בשעה 21:30, לאחר חקירת הנאשם בפני החוקרת מירי כהן, הנאשם נשלח לבדיקה רפואית ואמר לרופא שהוא הודה במעשים שהוא לא עשה (נ/16).

26. יומיים לאחר מכן התקיים עימות בין הנאשם ובין המתלוננת, במסגרתו חזר בו הנאשם מהודאתו (ת/4). במסגרת העימות, המתלוננת הטיחה בפניו של הנאשם באופן מפורט את המעשים שביצע בה כפי שתיארה באמרותיה ובעדותה בבית המשפט, הנאשם מנגד אמר שטענותיה שקריות.

הנאשם טען שהוא הודה מכיוון שהוא ראה שכולם נגדו ולכן החליט להודות ולהתאבד. בהמשך אמר "... חלק דברים לא הודיתי גם אם אני יודה לא יקברו אותי בחלקה של חרדים אבל זה לא אומר שעשיתי את זה".

הנאשם נשאל מדוע אמר בחקירתו שהמתלוננת ביקשה ממנו שיכניס לה אצבע לפי הטבעת, והשיב "זה סתם הוספתי לך דברים שכן קוברים בקבר ישראל".

הנאשם הזכיר מספר פעמים את רצונו להתאבד ואמר למתלוננת "את יכולה להתחרט". המתלוננת השיבה שהיא שוקלת אם להמשיך לדבר בגלל רצונו של הנאשם להתאבד. הנאשם שאל את המתלוננת האם היא רצתה להתאבד וכשהשיבה בחיוב, הנאשם אמר לה "בואי ניתן יד יחד ונפרד מהמשפחה ושנינו נתאבד".

המתלוננת נשאלה האם היא ביקשה להכניס אצבע לפי הטבעת של אביה, והשיבה "לא, איכס זה מגעיל", כתגובה לכך הנאשם אמר "כל זה היה הזיות שלי ביחד איתה הלכתי בראש איתה לפני ההתאבדות שלי".

המתלוננת תיארה את מעשיו האלימים של הנאשם כלפיה. כשהנאשם נשאל האם הוא הכה את המתלוננת הוא השיב "אני קמתי משינה ואמרתי לך שאם אני קם משינה ואני תחת אלכוהול, אני לא זוכר".

1. עדות הנאשם בבית המשפט

הנאשם העיד בבית המשפט שבנותיו הגדולות, לרבות המתלוננת, למדו ב... והיו חוזרות לבית פעם בשבועיים-שלושה, בחגים ובחופשות. לדבריו, הן היו חוזרות לבית ביום שישי וביום ראשון בשעה 08:00 הן כבר היו יוצאות מהבית. הנאשם ציין שבכל יום הוא קם מוקדם להתפלל, חוזר לבית בשעה 08:00, עובד בבית עד השעה 09:00 ואז הולך לכולל עד שעה 16:00 ולכן בימי ראשון הוא בדרך כלל לא פוגש את הבנות כלל. הנאשם נשאל מה דעתו על כך שהמתלוננת נקראת "דמיונית" בקרב בני הבית והשיב **"דמיונית זה יכול להיות אפילו בשבילה מחמאה"**. הנאשם ציין דוגמאות לסיפורים דמיוניים, שלדבריו, שהמתלוננת סיפרה: חברות שלה ב... מכניסות את ידן מתחת לבגדיה ונוגעות "באיבר שלה". כששאלו פנתה ל... בעניין, המתלוננת הודתה שהיא שיקרה; כשבני המשפחה נסעו לאירוסין של אחיינו והמתלוננת נשארה עם אחיה הקטנים בבית, היא התקשרה אליהם ואמרה ששכן פרץ לבית, לקח מגהץ ורצה לשרוף אותם ואז הילדים הקטנים לקחו את הטלפון ואמרו להם שהיא משקרת; לדבריו, המתלוננת נהגה לספר לנאשם שהיא נפגשת עם חברים והם נוסעים על אופנועים ומעשנים סיגריות. יום אחד המתלוננת הגיעה לבית עם קופסת סיגריות על מנת להמחיש את סיפורה והנאשם אמר לה **"בואי נראה איך את מעשנת"** והמתלוננת ניסתה לעשן והתחילה להשתעל; וכי המתלוננת נהגה לספר שיש לה חברים וחברות ולאחר שהם היו מבררים את דבריה הם היו מגלים שזה שקר.

הנאשם נשאל מדוע ביקש מהמתלוננת שתעשן והשיב **"אני יודע שהיא ילדה דמיונית... היא באה עלי עם איזה פוזה כזאת כאילו- בוא תראה איזה אמיתי. אני רוצה לראות אותה. לבדוק. כמו שהיא אמרה שהיא נוסעת באופנוע. אני מוריד אותה למטה לבדוק איך היא נוסעת באופניים"** (פרוטוקול מיום 05.06.2014 עמ' 334 ש' 5-9). לדבריו, המתלוננת סיפרה בעבר שהיא ראתה תאונה, ואנשים נפצעו והיא עשתה להם החייאה.

הנאשם ציין שהמתלוננת התלוננה שהוא מכה אותה על מנת לקבל כסף מהרווחה (עמ' 357 ש' 6-2). הנאשם נשאל על ידי בית המשפט האם יש לו ראיה לכך והשיב שהמתלוננת אמרה לו ולאשתו כשנה לפני מעצרו שחברות שלה הן ילדות מוכות ומקבלות כסף מהרווחה. לדבריו, המתלוננת אמרה שהיא רוצה **"להיכנס לרווחה לדרגה כזאת שהיא יכולה לקבל מה שהיא רוצה"** (עמ' 357 ש' 29-26). הנאשם נשאל מתי שמע לראשונה שהמתלוננת טוענת שהוא מכה אותה והשיב שאשתו אמרה לו **"אל תשאל מה שנטלי עם הדמיונות שלה, עם הקשקושים שלה מה היא עושה... היא התחילה לספר.. שכאילו מרביצים לה בבית בשביל לקבל כסף"**. הנאשם נשאל איך הוא הגיב לכך והשיב **"אמרתי- אם היא רוצה, יש לה איזה דרך להשיג כסף אז שתשיג"** (עמ' 363 ש' 17-4). הנאשם אמר שהוא לא דיבר עם המתלוננת על כך מכיוון שהסיבה לתלונה היתה ברורה והוא לא רצה לסבך את עצמו בעניין הזה. (עמ' 370 ש' 19-15).

הנאשם נשאל מדוע אמר בחקירתו במשטרה שלא ייתכן שהמתלוננת **"תמציא עליו דברים כאלה"**, אם ידע שהיא אומרת את הדברים כדי לקבל כסף והשיב **"היא יכולה להגיד באופן כללי מרביץ אבל לא רוצה... יכול להיות שהיא אמרה שאני מרביץ עם פטישים... אז אני אמרתי- אם היא אמרה שכבר היה אלימות חמורה, לא מאמין שהיא תגיד כאלה הגזמות עליי"**. (מעמ' 391 ש' 18 עד עמ' 392 ש' 3). הנאשם אמר שהסכים שהמתלוננת תגיד שהוא מכה אותה על מנת לקבל כסף אך לא הסכים שהיא תגיד שהוא אונס אותה, מכיוון **"שזה כבר הוצאת שם רע.. ילדים מוכים.. אפשר להגדיר את זה לפה ולפה"** (עמ' 403 ש' 22-16).

לדבריו, המתלוננת נהגה להתקשר אליו ולהתלונן. בשיחה האמורה לה האזינה גם ר.פ., המתלוננת אמרה לו **"עד**

מתי? עד מתי זה יימשך? והוא השיב לה **"על מה את מדברת?"** תוך כדי שיחה, אשתו הגיעה והמתלוננת המשיכה לשאול אותו **"עד מתי?"** עד שהוא השיב לה **"עד שיבוא המשיח"**. הנאשם אמר שהוא לא יודע אידיש ולא דיבר באידיש במהלך השיחה עם המתלוננת. הנאשם שלל את האפשרות שהמתלוננת הזכירה באותה שיחה את האלימות כלפיה או את המעשים המיניים כלפיה. הנאשם אמר שכל העדות שהעידו בבית המשפט העידו דברי שקר. הנאשם נשאל מדוע שהן יעלילו עליו והשיב שהוא לא יודע ושלא היה לו סכסוך איתן. הנאשם ציין שהמתלוננת נהגה להרטיב כל לילה עד גיל 16 וזה לדבריו מוכיח שלא ייתכן שהיא הייתה מגיעה אליו בלילה (עמ' 379 ש' 24-32).

הנאשם טען שהחוקר יאסו אמר לו שהוא עוזר לאנשים חרדים ואם הנאשם יעשה מה שהוא אומר לו הוא יקבל עונש של שלושה חודשי מאסר ולאחר שינו לו שליש, תוך חודש הוא יהיה בבית והנאשם הסכים. לדברי הנאשם החוקר אמר לו להגיד שהיו 20 מקרים של פגיעות מיניות כלפי המתלוננת ושהוא שם אצבע ביסבנה של המתלוננת. הנאשם אמר שהוא הסכים לכך מכיוון שיש לו ציפורניים ארוכות, והוא חשב שגם אם הוא יודה בכך כולם ידעו שהוא לא עשה זאת מכיוון שזה לא הגיוני שהרי אם הוא יחדיר אצבע למישהו הוא יפצע אותו. לאחר מכן, החוקר יאסו הפנה אותו לחוקרת נוספת ואמר לו לחזור על הדברים בפניה. הנאשם הוסיף שהוא תכנן להתאבד והוא מסר בהודאתו דברים **"שגם אם בן אדם עשה אותם הוא עדיין יכול להיקבר בקבר ישראל"** (מעמ' 321 ש' 9 עד עמ' 323 ש' 27). הנאשם נשאל האם הדברים שהוא הודה בהם קרו או לא, והשיב **"לא קרו שום דבר. זה רק מה ששי עשור (הכוונה לשי יאסו) אמר להגיד"**.

הנאשם אמר שאשתו ישבה שבעה בערך חודש לפני שהוא נעצר, במהלך השבעה הוא היה הולך לבית האבלים בשעה 06:00 על מנת להתפלל ובערב הוא היה הולך לשם שוב משעה 18:00 עד 23:00-00:00 בלילה (עמ' 313 ש' 6-16). כמו כן, הבן שלו היה בבית, ער, כל יום באותו שבוע עד לשעה ארבע-חמש בבוקר ולכן לא ייתכן שהנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו. כשנאמר לנאשם שבחקירתו במשטרה הוא אמר שיכול להיות שהוא היה תחת השפעת אלכוהול ולכן הוא לא זוכר שהוא היה עם המתלוננת בחדר בתקופת השבעה, הוא אמר שהדברים לא נכונים ושייתכן שהוא אמר את זה מכיוון שבחקירה ניסו "לשגע" אותו והחוקרת הכריחה אותו לאשר את הדברים שהיא אמרה (עמ' 351 ש' 14-31). לדברי הנאשם - **"אחרי שהתיישבתי בדעתי אני יודע בוודאות לפי איך שאני הייתי קם- נקי ומסודר אז בטוח שזה לא היה"**.

הנאשם נשאל מדוע הוא הודה בפני החוקרת מירי כהן במעשים נוספים, מעבר למה שהחוקר יאסו אמר לו להגיד לכאורה והשיב שהודאתו התפתחה בהתאם לשאלות שנשאל ובהמשך אמר **"לא יודע, אין לי תשובה, סתם, לא יודע, סתם"** (פרוטוקול מיום 29.09.2014 עמ' 396 ש' 23).

בהמשך אמר הנאשם שהוא הודה בביצוע חלק מהמעשים מכיוון שהשוטרים רצו להפליל אותו, אז הוא החליט להודות במעשים שהוא לא ביצע ולאחר מכן להתאבד. הנאשם נשאל על ידי בית המשפט מדוע רצה להתאבד כשהוא מורשע ולא להתאבד כשהוא זכאי? והשיב **"פה היה לעשות דבר להציל את הילדה... אני שמעתי שהיא רוצה להתאבד, אז אמרתי אני אגיד שעשיתי ואז היא תגיד הנה, הוא יחד איתי והיא לא תתאבד ואני אלך לעולמי בשמים"** (פרוטוקול מיום 19.06.2014 עמ' 303 ש' 17-28). הנאשם התבקש להסביר את הסיבה להודאתו ואמר שכאשר הוא הגיע לחקירה לא אפשרו לו לדבר עם עו"ד לכן הוא החליט **"כל מה שאני אמרתי לא, אני אגיד שזה כן"** ואז החוקר שי יאסו אמר לו **"הודאה כזאת זה לא תופס. אתה צריך לבוא ולפרט להם"** ואמר לו מה להגיד.

הנאשם נשאל מדוע היה חשוב שזה ישמע אמין והשיב שזה בשביל שהמתלוננת תראה שהנאשם "יחד איתה" ושאין לה סיבה להתאבד.

הנאשם נשאל מדוע בעימות, שהתקיים יומיים לאחר ההודאה שלו, הוא כבר לא רצה להראות למתלוננת שהוא איתה והשיב שהוא ראה שהמתלוננת באה לעימות, והבין שהוא צריך להתחיל להילחם.

הנאשם נשאל כיצד מתיישבת טענתו שהוא הודה מכיוון שחוקר שי יאסו הבטיח לו שתוך חודש הוא יהיה בבית עם הטענה שהוא הודה מכיוון שהיה נחוש להתאבד והשיב שהוא באמת היה נחוש להתאבד אבל הוא אמר לעצמו שאם זה לא יצליח, לפחות יש לו הבטחה שהוא ישוב לבית בקרוב (עמ' 337 ש' 4-20).

הנאשם נשאל לגבי פירוט המעשים המיניים שמסר בפני החוקרת מירי כהן והשיב שוב ושוב שהוא אינו זוכר מה נאמר בחקירה, לדבריו החקירה היתה כמו תחת השפעת סמים (עמ' 359 ש' 1-2). כשהתובעת הקריאה לנאשם את התיאורים של המעשים המיניים בהם הודה בחקירתו, הוא אמר "**לא יודע, אני לא יודע מה להגיד**" (פרוטוקול מיום 29.09.2014 עמ' 399 ש' 5). ובהמשך "**לא יודע מה קרה שם, אין לי מה לומר**" (ש' 20).

הנאשם נשאל מה אירע ביום שבאו לעצור אותו והשיב שהוא הגיע לבית מהכולל בערך ב- 16:15 וישר נכנס לחדר העבודה על מנת לעבוד. בשלב מסוים הוא חש עייפות וגבו היה תפוס ולכן הוא התאמן במכשיר הכושר ושם אזניות באזניות. בהמשך הוא יצא לעשן במרפסת ומישהו אמר "**הנה הוא, הנה הוא, תפתח לנו את הדלת**" הנאשם השיב שהוא פותח את הדלת, אך טרם הספיק לפתוח, הדלת כבר נפרצה. לדבריו, השיחה במרפסת נמשכה כ-15-10 שניות (מעמ' 314 ש' 25 עד עמ' 315 ש' 11).

הנאשם אמר שהוא שמע את שמו של ש.ב. לראשונה בבית המשפט ומאז הוא מחפש אותו מכיוון שהמתלוננת העידה שהוא עשה בה מעשים מיניים והנאשם רוצה לדעת מדוע ברוק לא נחקר. כשהנאשם נשאל מדוע זה מעניין אותו, הוא השיב "**כדי לראות למה אני בפנים והוא מטייל בחוץ, הוא אנס אותה ממש**". כשהנאשם נשאל האם זו הבעיה שלו, הוא השיב "**בטח. מי יותר גרוע**" (פרוטוקול מיום 29.09.2014 עמ' 431 ש' 14-19).

2.ע.ה 1 ר. - אחות הנאשם. לדבריה, היא מעולם לא היתה בביתו של הנאשם ולא יודעת איפה הוא גר. לדבריה, מעולם לא הכתיבה למתלוננת מכתב ולא כתבה מכתב בשמה. העדה שללה שנכחה במפגש משפחתי בבית הנאשם בו לחצו בני המשפחה על המתלוננת לבטל את התלונה והיא לא פגשה את המתלוננת מאז חתונת ביתה ב- 6/2012.

העדה אמרה שהיא לא ידעה לשם מה זומנה למתן עדות ורק במעמד העדות בבית המשפט היא שמעה שהמתלוננת טוענת שהעדה הכתיבה לה את המכתב שהיא כתבה לבית המשפט.

3.ע.ה 3 ח. - אחות הנאשם. לדברי העדה היא ראתה את המתלוננת בפעם האחרונה בחתונה של אחיינית שלה, זמן קצר לפני הגשת התלונה נגד הנאשם. העדה סייעה במימון עו"ד לנאשם. היא לא נכחה במפגש בו לחצו על המתלוננת לבטל את התלונה נגד הנאשם, ולא ידוע לה על מישהו מבני המשפחה שפנה אל המתלוננת בעניין הזה. לדבריה, אחותה ר. סיפרה לה, לאחר עדותה בבית המשפט, שמאשימים את בני המשפחה בכך שהם לחצו על המתלוננת שתבטל את התלונה נגד הנאשם. מופתעת היא הופתעה כשר. אמרה לה שגם היא צריכה למסור עדות בבית המשפט כי לא הבינה איך היא קשורה לעניין. לדבריה לא ניסתה ליצור קשר עם המתלוננת לאחר שהמתלוננת הגישה את התלונה ולא התעניינה בשלומה מכיוון שהיא לא ידעה "אם זה מותר או לא". העדה אמרה שהיא לא ידעה כלום על נסיעתה של המתלוננת לחו"ל ורק בשלב מאוחר יותר אמרו לה שהמתלוננת נעלמה. העדה אמרה שלפי ידיעתה האחים שלה לא מעורבים בנסיעתה של המתלוננת לחו"ל ואם הם היו מעורבים בכך, היא היתה יודעת. כשנאמר לה שיש מחקרי

תקשורת שמעידים שהאחים שלה היו בקשר עם ש.ב., האדם שעלה עם המתלוננת לטיסה, העדה השיבה שהיא חושבת שזה שקר.

4.ע.ה 4 ש.- אח הנאשם. העד פתח את עדותו בשני סיפורים שקשורים במתלוננת- לדבריו, כשהמתלוננת היתה בת 10-12 היא סיפרה לכולם שהיא ומשפחתה באו במטוס מהבית שלהם ב...ד לבית של סבתא שלה בפתח תקווה- לאחר כמה שעות היא אמרה שהיא סתם צחקה. בפעם אחרת המתלוננת סיפרה שיש להם מגלשה בבית, מהקומה שבה הם גרים עד לגינה וכל ילדי השכונה מתגלשים בה. העד שלל את טענת המתלוננת שהוא התקשר לביתה ואמר לה "המצבה שלך כבר מוכנה". העד שלל את האפשרות שהוא נכח במפגש משפחתי במסגרתו הופעלו לחצים על המתלוננת לבטל את תלונתה נגד הנאשם או שהוא הגיע במועד אחר עם אחיו א. על מנת ללחוץ על המתלוננת לבטל את תלונתה. העד ציין שהוא לא היה בביתה של המתלוננת בחמש השנים האחרונות ושיכול להיות שזה "חלק מהדמיונות שלה" (פרוטוקול מיום 05.10.2014 עמ' 395 ש' 20-4). העד שלל את האפשרות שהוא או מישהו אחר במבני המשפחה ניסו להשפיע על המתלוננת בדרך כזו או אחרת על מנת שתבטל את תלונתה. כשהעד נשאל כיצד הוא יכול להיות בטוח שאף אחד מבני המשפחה לא עשה זאת הוא השיב שהוא היה "בתוך התמונה" ושלא ידוע לו על דבר כזה. העד אמר שעו"ד הקודם שטיפל בתיק אמר להם שאסור להם לדבר עם המתלוננת והם לא שאלו למה. לדבריו, מהרגע שהנאשם נעצר ועד היום לא היה להם קשר עם המתלוננת והם לא ידעו איפה היא. גם ההורים שלה לא ידעו איפה היא. העד נשאל כיצד הוא זכר את שני הסיפורים "הבדיוניים" שהמתלוננת סיפרה בילדותה והשיב שברגע שהוא שמע שהמתלוננת סיפרה סיפורים על הנאשם, הוא נזכר בסיפורים נוספים שהיא בדתה ובמיוחד לאחר שהוא שמע שהמתלוננת סיפרה שהעד אמר לה שהמצבה שלה כבר מוכנה. לדבריו העד, רק היום הוא שמע לראשונה את טענותיה של המתלוננת כלפיו וכלפי בני המשפחה. העד אישר שהוא שוחח עם אחותו ר. אך היא לא סיפרה לו במה המתלוננת "מאשימה" את בני המשפחה.

העד נשאל מדוע פתח את עדותו עם שני הסיפורים על המתלוננת והשיב שהוא רשם את הדברים על דף מכיוון שהמתלוננת "היא זאת שמביאה אותי לבית המשפט להעיד כאילו אני עשיתי איזה משהו אז אני חושב שצריך להגיד את זה" (פרוטוקול מיום 05.10.2014 עמ' 40 ש' 7-8). כשהתובעת אמרה לו שאם הוא כתב את הדברים על נייר זה נוגד את טענתו שהוא לא ידע מדוע הוא זומן למסור עדות, העד השיב "בסדר, אבל זה שאני צריך לשרוף יום עבודה, להשכיר רכב...". כשהעד התבקש על ידי בית המשפט להשיב לשאלה שהוא נשאל, העד אמר "אני חושב שכבוד השופטים בטוח ראו אותה פה ויש לה בראש דמיונות" (פרוטוקול מיום 05.10.2014 עמ' 410 ש' 21). העד אמר שלא ידוע לו שום דבר על נסיעתה של המתלוננת לחו"ל. לדבריו, אשתו של הנאשם התקשרה אליו לפני כשנה ואמרה לו שהמתלוננת נעלמה ואז לאחר חצי שנה היא אמרה לו שהמתלוננת הייתה בחו"ל אבל זה לא עניין אותו בכלל.

5. ע.ה 5 ת.ש.- הייתה מנהלת החטיבה בתקופה הרלוונטית. לדבריה, כשהמתלוננת הגישה את התלונה, המתלוננת הייתה בתיכון ולא בחטיבה. העדה סיפרה שהמתלוננת היתה תלמידה חיובית אך היא "נתקלה" בסיפורים קצת הזויים בהקשר אליה. כך למשל, בשבוע הראשון של המתלוננת ב..., היא התלוננה שהבנות בחדר התעללו בה מינית, העדה ציינה שהיא הסיקה שמדובר בתלונת שווא של המתלוננת מכיוון שהמתלוננת לא ניסתה להתעמת עם חברתה לחדר וכאשר העדה העבירה את המתלוננת לחדר אחר, המתלוננת לא העלתה שוב את הטענה הזאת "אז כנראה שהטיפול היה בסדר". לדבריו העדה, המתלוננת נהגה לקחת דברים מחברות. פעם אחת בת מחדרה של המתלוננת פנתה אל העדה בתלונה שהמתלוננת לקחה לה את השמפו, העדה לקחה את השמפו מארונה של המתלוננת ושמה אותו בחדרה

והסיקה שהמתלוננת אכן לקחה את השמפו מכיוון שלא תבעה אותו בחזרה למרות שראתה שהשמפו נמצא בחדרה של העדה. העדה סיפרה שיום אחד, לאחר הגשת התלונה, המתלוננת הגיעה לבקר אותה בחטיבה. העדה שאלה את המתלוננת לשלומה והמתלוננת השיבה לה **"הייתי אצל הרופא... הכל בסדר. הוא בכלל לא נגע. הוא לא עשה לי כלום"** (פרוטוקול מיום 06.01.2015 עמ' 427 ש' 23-30). העדה שאלה את המתלוננת למה כוונתה והמתלוננת השיבה **"הוא רק התחנחן, התקשט לפניי, אבל לא עשה לי כלום"**. העדה שאלה את המתלוננת מתי לנאשם יש זמן להיות איתה לבד, שכן יש עוד הרבה ילדים בבית, המתלוננת לא ענתה. לדברי העדה, היא ידעה שלמתלוננת יש בעיות עם אביה אך לא ידעה שהמתלוננת התלונה שהוא פגע בה מינית- היא לא שמעה את המילים "פגיעה מינית", "אונס", "מעשים מגונים" או "אלימות". העדה לא ידעה להסביר מדוע היא אמרה למתלוננת שאין לה זמן להיות עם הנאשם לבד בבית, אם לפי טענתה היא כלל לא ידעה מהן הבעיות שהיו למתלוננת עם הנאשם. העדה לא ידעה להסביר כיצד הבינה שהמתלוננת התכוונה לאביה כשאמרה **"הוא לא נגע בי"**. כשבית המשפט העיר לעדה שדבריה לא מתחברים ולא הגיוניים, העדה חזרה שוב ושוב על כך שאולי היא טעתה כשהיא דיברה עם המתלוננת. העדה נשאלה מדוע היא אמרה שהיא הפסיקה את השיחה עם המתלוננת מכיוון שאם הן היו ממשיכות לדבר זה היה מחייב את העדה לדווח על כך והשיבה שבזמן שהן שוחחו המתלוננת כבר לא היתה תלמידה שלה והיו גורמים אחרים שטיפלו בכך (מעמ' 449 ש' 17 עד עמ' 450 ש' 1).

6. ע.ה 6 א. - בנו של הנאשם ואחיה של המתלוננת. העד העיד שהוא עובד בין השעות 12:00-21:00 ובשאר הזמן הוא נמצא בבית, לרוב בחדר הילדים הנמצא במרחק של מטר וחצי מחדר ההורים והוא מעולם לא היה עד לשימוש באלימות בבית ומעולם לא שמע או ראה משהו חריג בבית. לדבריו, בימים בהם אמו יושבה שבעה הוא לא עבד והיה כל היום בבית ולא ראה או הרגיש באיזושהי התנהלות מוזרה או חריגה בבית ולו הוא היה רואה התנהגות חריגה בין הנאשם לבין המתלוננת הוא היה מתערב וחוקר את פרטי העניין. העד העיד שבסמוך להגשת התלונה הוא ביקש מהמתלוננת שתספר לו את האמת ושאל אותה האם הנאשם באמת פגע בה והיא השיבה **"אני אומרת לך את האמת. אבא שלנו בן אדם צדיק. והוא לא עשה דבר כזה ולא יכול לעשות דבר כזה בחיים"**. (פרוטוקול מיום 06.01.2015 עמ' 456 ש' 27-31). לדבריו, המתלוננת אמרה לו שגורמים ב... לחצו עליה להתלונן על הנאשם. לדברי העד המתלוננת לא אמרה לו מי הם אותם גורמים אך היא אמרה שאותם אנשים אמרו לה מה להגיד והיא חזרה על הדברים שהם אמרו לה. העד נשאל האם הוא סיפר למשטרה שהמתלוננת אמרה לו שכלום לא קרה ושמדובר בעלילה והשיב **"לא...כי זה גוף ענק שממש כולם נגדו. אין לי מה לעשות עם זה"**. (עמ' 469 ש' 9-1). כשהעד נשאל שוב על ידי בית המשפט מדוע הוא לא ניסה לעזור לאבא שלו ולא הלך למשטרה הוא השיב **"צעד נכון שפספסתי, בוא נגיד ככה"**. העד נשאל האם הוא סיפר זאת למישהו אחר והשיב שהוא סיפר למשפחה, לאחים הקטנים יותר- י. שהיה בן 10 וש. שהיתה בת 12. לדבריו, הוא משתף אותם בכל דבר שקורה. כשהעד נשאל מה הוא אמר לאחיו בקשר לכך שהמתלוננת העלילה על הנאשם הוא השיב שהוא לא אמר להם את זה אלא רק **"הוציא את הזעם והעצבים בדרכים עדינות"**. לדברי העד הוא לא סיפר לאף אחד שהמתלוננת אמרה לו שהיא העלילה על הנאשם, גם לא לאמו. לדבריו, זה היה ברור לכולם שהמתלוננת מעלילה על הנאשם, מכיוון שהמתלוננת היא ילדה "מורכבת". לדבריו, בני המשפחה נוהגים לקרוא למתלוננת "דמיונית". העד סיפר שערב אחד כאשר הוא, אחיו הגדול והוריו הלכו לאירוע משפחתי המתלוננת התקשרה אליהם ואמרה להם שאחד השכנים פרץ לבית שלהם עם סכין. לאחר מכן היא אמרה להם שהיא עבדה עליהם. העד נשאל מדוע הוא פתח את העדות שלו בפרטים על החדר בו הוא נהג לשבת שהוא במרחק מטר וחצי מחדר השינה של הוריו ושבימי השבעה הוא היה בבית במהלך כל היום והשיב שהוא סיפר זאת באופן אקראי. העד אמר שהוא לא סיפר זאת בחקירתו במשטרה מכיוון שבמשטרה שאלו אותו שאלות והוא ענה ועכשיו הוא הגיע למסור עדות וזה נראה לו נחוץ. העד נשאל איך הוא נזכר בסיפור שהמתלוננת סיפרה על השכן והשיב שזה ממש הפחיד אותו. העד

נשאל האם הוא סיפר זאת על מנת להראות שהמתלוננת היא שקרנית והשיב שהיא לא שקרנית אלא שיש לה קצת דמיונות. העד הוסיף שהמתלוננת בעצמה סיפרה לו שהיא העלילה גם על בנות מהכיתה שלה ושעכשיו היא מתחרטת על זה. (עמ' 494 ש' 17-28). העד אמר שהוא הגיע לבית המשפט על מנת לעזור למתלוננת ולנאשם, וכדי שכל הגורמים שלחצו על המתלוננת להתלונן על הנאשם יתפסו. העד נשאל האם הוא בקשר עם המתלוננת והשיב **"עכשיו לא. העלמתם אותה...המשטרה ואנשים כאלה העלימו אותה"**. העד אמר שהוא לא מכיר את ש.ב. ושהוא לא שמע את שמו בבית. העד אמר שהוא לא שמע על שיחה שהתקיימה בין הדודים שלו ובין המתלוננת ובהמשך ציין **"על זה אני יכול להגיד לך בוודאות שזה לא היה...אולי היא אמרה את זה אבל אני יודע בוודאות שלא היה. אף דוד לא הגיע אליי הביתה"** (עמ' 498 ש' 21-30). העד נשאל על ידי התובעת כיצד הוא ידע לאיזו שיחה היא התכוונה והשיב שהמתלוננת אמרה לו שמאיימים עליה והוא לא יודע איך היא הגיעה לזה.

7. יובהר כי אין מחלוקת שהמתלוננת הגיע לבית מורתה ביום 3.1.12 כשהיא חבולה, כאשר המחלוקת הינה האם ספרה שהחבלה הייתה מתא המטען של אוטובוס או מנגד מתקיפתה על ידי הנאשם. בעניין זה העידו הן המורה, בעלה כעדי הגנה, זאת לאחר שלא הסכימו למסור עדות במשטרה, וע.ת. 7 השוטרת יפעת הדרי, ציינה שהיא ניסתה לגבות עדות מבני הזוג נ.מ. וי.מ.. (ע.ה. 2 ו- 7) מספר פעמים, ללא הצלחה. לדבריה, הם התחמקו ממתן עדות פעם אחר פעם עד שלבסוף אמרו שהם לא מתכוונים לשותף פעולה ושם המשטרה תגיע לביתם, הם יהיו כאילמים.

א. ע.ה. 2 נ.מ. בעלה של י.מ. מורתה של המתלוננת. לדבריו, המתלוננת נהגה לשמור על ילדיהם. המתלוננת הגיעה לביתם עם חבלה באזור הרקה בצד שמאל ואשתו דיברה עם המתלוננת. והוא שמע חלק משיחתן והבין שהמתלוננת נחבלה ממטען של אוטובוס. העד סיפר שגורמים מה... לחצו על אשתו לחתום על מסמך לפיו המתלוננת סיפרה לו ולאשתו שהחבלה בראש נגרמה לה על ידי הנאשם, אך אשתו לא הסכימה מכיוון שהמתלוננת אמרה להם שהחבלה נגרמה על ידי תא המטען של האוטובוס. העד אישר שאחד מאחיו של הנאשם יצר איתו קשר לפני מספר חודשים ואמר לו שמדובר בעלילה נגד הנאשם ושהכל שקר ושעל העד לדבר עם הסנגור של הנאשם. העד אמר שנאמר לו שעליו להעיד לגבי הבוקר בו המתלוננת הגיעה אליהם לבית.

ב. ע.ה. 7 י.מ. - הייתה מורה של המתלוננת בחטיבה. לדבריה, המתלוננת שמרה על בתה מידי פעם בשטחי ה.... העדה שללה את האפשרות שהמתלוננת הגיעה לביתה חבולה ואמרה לה שהנאשם היכה אותה. לדבריה, המתלוננת אכן הגיעה לביתה חבולה באחד הימים, אך אמרה לה שהיא ירדה מהאוטובוס וקיבלה מכה מהבגאז' (פרוטוקול מיום 06.01.2015 עמ' 507 ש' 5-10). לדבריה, היא ליוותה את המתלוננת לקופת החולים ומשם המתלוננת הלכה ל.... לא הפנו אותה למעייני הישועה. העדה אמרה שהיו לה יחסי ידידות עם המתלוננת והיא אף פעם לא סיפרה לה משהו מיוחד בנוגע למשפחה שלה. לדברי העדה ת.ש. מנהלת החטיבה ב... באותה עת, התקשרה אליה וביקשה ממנה לחתום על ניירת לפיה המתלוננת סיפרה לה שאביה הוא שגרם לחבלה שהיתה לה ברקה, והעדה סירבה לחתום מכיוון שמדובר בשקר ופיטרו אותה בשל כך. העדה נשאלה מדוע היא לא הלכה למשטרה לספר שמדובר בשקר והשיבה שהיא לא רצתה להכניס את עצמה לעניין הזה וחששה שאם היא תלך למשטרה יפטרו אותה.

העדה נשאלה מדוע היא הגיעה להעיד היום והשיבה שהיא הבינה שהנאשם עצור כבר 3 שנים בגלל סיפור שקרי ולכן החליטה לבוא ולספר את האמת. העדה שללה את האפשרות שמישהו ממשפחת הנאשם פנה אליה כדי שתעיד ואמרה שהסניגור ביקש מבעלה שיבקש ממנה להגיע להעיד.

העדה אמרה שאחיו של הנאשם פנה לבעלה לפני כשנה ושאל אותו אם הוא מוכן להגיע להעיד. העדה נשאלה על ידי בית המשפט איך היא ידעה בוודאות שהמתלוננת לא קיבלה את המכה מאבא שלה ומדוע היא הניחה שדווקא הגרסה שהיא קיבלה את המכה מהאוטובוס היא הגרסה הנכונה והשיבה **"המתלוננת" (במקור מופיע שמה - נ.ז.) הייתה ילדה מאוד דמיונית. ולא פעם היא סיפרה לי סיפורים מאוד דמיוניים"** (פרוטוקול מיום 06.01.2015 עמ' 525 ש' 1-2). בהמשך היא אמרה שאם המכה הייתה נגרמת על ידי אביה של המתלוננת, היא הייתה מספרת לה באותו רגע מכיון שהיא הייתה די פתוחה בדברים האלה. העדה סיפרה שכשהמתלוננת היתה בכיתה ט' היא סיפרה לה שהיא ואביה ראו מחלון ביתם ילד שהתעלף ויחד הם עשו לו החייאה. לדבריה, היא לא ענתה למתלוננת מכיון שהיא ידעה שמדובר בסיפור לא גיוני.

8. ח. מנהל בית הספר - יוהר, כי הסנגור טען שהיום בו המתלוננת נחבלה (03.01.2012) הוא יום חול ולכן לא ייתכן שהמתלוננת היתה בבית באותו יום, כאשר המתלוננת ספרה בעדותה הראשית כי הדבר היה לאחר שחזרה באיחור מחופשת חנוכה, ובהמשך שזמנה לעדות שוב בעניין זה ונאמר לה שהמועד היה מרוחק מחג החנוכה (למרות שזה היה אך 4 ימים לאחר תום החג) ציינה כי סולקה מבית הספר באותם ימים. לבקשת הסנגור, העד זומן כעד מטעם בית המשפט, בנוגע לשאלה אם קיים תיעוד על היעדרותה של המתלוננת ביום שלטענת התביעה נחבלה ע"י אביה, אך סיפרה תחילה שנפגעה ע"י דלת תא מטען של אוטובוס-תיעוד הנוגע להשעיה או סילוק מבית הספר. העד העיד שאין בבית הספר חומר או תיעוד נוסף שקשור למתלוננת מלבד התיק האישי של המתלוננת שנשלח לבית המשפט. לדבריו, איחורים וחסורים של תלמידים נרשמים ביומן כיתתי ידני. שנתיים לאחר סיום הלימודים של אותו תלמיד נגרסים היומנים. לדברי העד, אם אחת התלמידות מושעת מבית הספר אמור להיות מכתב אזהרה לפני ההשעיה. במקרה של המתלוננת אין מכתב אזהרה מהסוג הזה.

ג. דין

המקרה שבפני כורך בחובו מורכבות רבה. המתלוננת גוללה מסכת של התעללות פיזית ומינית מצידם של אחיה ואביה-הנאשם במשך שנים רבות, מאז שהיתה ילדה בכיתה א' ועד היותה נערה בכיתה י'. המתלוננת חזרה בה מטענותיה כלפי הנאשם מספר פעמים במהלך ההליך, בשל לחצים שהופעלו עליה, לטענתה, על ידי גורמים במשפחה. המתלוננת אף "נעלמה" לחו"ל בסמוך למועד מתן עדותה בבית המשפט בנסיבות תמוהות, בלשון המעטה.

הנאשם מנגד, הכחיש את טענותיה של המתלוננת מכל וכל וטען שמדובר בעלילת שווא שנבעה בעיקרה מרצונה של המתלוננת להשתלב במשפחת אמנה וליהנות מרווחה כלכלית. גם גרסתו של הנאשם עברה תהפוכות במהלך ההליך הפלילי, כאשר בשלב מסוים הודה חלקית בביצוע העבירות המיוחסות לו ולאחר מכן חזר בו מההודאה והעלה מספר גורמים, שלטענתו השפיעו על הודאתו. במענה לכתב האישום טענה ההגנה טענת זוטא. לדבריה, הודאתו החלקית של הנאשם ניתנה תחת לחץ וחקירה בלתי הוגנת. בסיכומיו של ב"כ הנאשם, רוככה טענה זו ונטען שלאור הנסיבות התמוהות סביב גביית האמרה השנייה של הנאשם, בה הודה חלקית בביצוע העבירות, יש לייחס לאותה אמרה **משקל נמוך ביותר ולמעשה נסוגה ההגנה מטענת אי הקבילות** (ראה פרוטוקול מיום 22.03.2015 ע' 538 מש' 22).

ניסיון החיים והפסיקה מלמדים, כי מטבען של עבירות מין שהן מתבצעות בחדרי חדרים וללא נוכחותם של עדים. על כן, בירור מעורר קשיים, ובראשם ההכרח לעמת בין העדות של הנאשם והמתלוננת. (ראה ע"פ 6890/04 **מקסים בלאוסוב נ' מדינת ישראל** תק-על 2005(3), 3264).

מטבע הדברים ההכרעות בדבר המהימנות הן העיקר בתיק מסוג זה ובסופו של דבר בחלק ניכר של המקרים, וכך במקרה שכאן, הכרעות אלה סומכות בעיקר על דברים שיצאו מפי המתלוננת ומנגד מפי הנאשם. מצב זה מחייב לבחון בזהירות את העדויות.

מהימנות המתלוננת

אין עד מושלם ולא כל פגם באישיותו חייב להביא לכך שלא ינתן אמון בעדות. אין עדות מושלמת, ולא כל סתירה ובעיה, גם אם אין להן הסבר סביר, בהכרח חייבות להביא לכך שאין נותנים אמון בעד. אין כללים מיוחדים להערכת עדות של קורבנות עבירת מין, אך חייבים לבחון את עדותם תוך הבנה והתחשבות בטרומה הקשה שעברו. מעבר להתרשמות הכללית שגרסתה של המתלוננת אמינה, ויש הסבר גם לבעיות העולות מעדותה, יש לבחון את העדות גם לאור מצבה כקורבן לאיומים ואלימות, וכקורבן של סדרת עבירות מין במשפחה מצד אביה ולפני כן מצד אחיה. על כך יש להוסיף, שמדובר בנערה שבנוסף לקשיים והלחצים הנובעים מהאמור לעיל ומהחברה הסובבת אותה, מרגע חשיפת תלונתה, היתה גם נתונה ללחצים מצד כל הסובבים אותה, שמטרתם היתה לגרום לה לחזור בה מתלונתה. על כן יש לבחון את עדותה תוך ערנות לאמור בע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני, תק-על 2007(3), 16, 17 (2007):

"השאיפה להגיע לחקר האמת, והכלל כי נאשמים יורשעו רק אם אשמתם הוכחה מעל לכל ספק סביר, מחד גיסא, והעובדה כי האמת המשפטית נגזרת מן הראיות המובאות בפני בית המשפט, מאידך גיסא, מביאים את בית המשפט לבחינה דקדקנית ולבירור פרטני של כל אחת מן הראיות המובאות בפניו ולהעלאת "חשד" מידי נגד כל סתירה ותמיהה שמעורר חומר הראיות. מושכלת יסוד זו, שאמורה להתאים לכל מצב ולכל עד, מעוררת קושי מסוים ביחס לעדויותיהם של נפגעי ונפגעות עבירות מין, ... קורה פעמים רבות שקורבנות עבירות מין מספרים את סיפורם באופן מקוטע וסותר המשרת את שני הצדדים לדיאלקטיקה, ויוצר בלבול אצל השומע מהצד (ראו: מירב דדיה ועידו דרויאן 'הקורבן בהליך המשפטי' הסוד ושברו 498 (צביה זליגמן וזהבה סולומון עורכות, 2000) (להלן: דדיה ודרויאן)). ..."

וראה גם ע"פ 6890/04 **מקסים בלאוסוב נ' מדינת ישראל** תק-על 2005(3), 3264, 3271:

"ברם, כבר נאמר לא אחת, כי את התנהגותם של קורבנות עבירות מין יש להבין על רקע המצוקה אליה נקלעו, והאימה שאפשר כי אחזה בהם בעת שהותקפו. מצוקה זו עלולה להוביל קורבנות מסוג זה לנהוג שלא בדרך מה שנחזה כשורת ההיגיון והשכל הישר (ע"פ 5627/03 פלוני נ' מדינת ישראל, לא פורסם; ע"פ 3179/91 שיאחי נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(2), 52, 55; ע"פ 316/85 גרינוולד נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2), 564)."

דברים אלה נכונים ביתר שאת כאשר עסקינן בעבירות מין המתבצעות בתוך המשפחה, על ידי אב כלפי ביתו שהיתה ילדה כאשר החל לבצע בה את מעשיו. ובמיוחד כאשר מדובר במתלוננת אשר, כפי שעלה מעדותה, היתה נתונה למערכת משפחתית מורכבת והפגיעות המיניות היוו עבורה מציאות חיים מאז שהיתה ילדה רכה בשנים ועד שהפכה לנערה.

כבר עתה אומר, כי נוכח המורכבות העובדתית שבתיק זה ולאור העובדה שהמתלוננת חזרה בה מספר פעמים מתלונתה נגד הנאשם, בחנתי את הראיות והעדויות בתיק זה במשנה זהירות, תוך ששמתי ליבי לרגישות המיוחדת את המקרה ותוך בחינה דקדקנית של גרסאותיה החלופיות של המתלוננת.

לצד מהימנות גרסתה של המתלוננת והחזוקים הפנימיים והחיצוניים, שתומכים בה, ער אני לכך, כי המתלוננת חזרה בה מטענותיה כלפי הנאשם מספר פעמים.

התופעה של חזרת מתלוננת מתלוננתה, במיוחד כאשר מדובר בעבירות מין במשפחה, אינה תופעה נדירה ויש לבחון זאת על רקע מכלול ההתרחשויות סביב גרסאותיה השונות. המתלוננת חזרה בה מתלוננתה הן בשלב בו חשפה את סיפור הפגיעה בה כלפי צוות ה... והן לאחר הגשת התלונה במשטרה. בעת שחזרה בה מתלוננתה נשאלה מדוע החליטה "להעליל" עלילה שכזו על הנאשם וכיצד ידעה לתאר את התיאורים המיניים שתיארה ובעניין זה המתלוננת סיפקה הסברים לא סבירים ולא הגיוניים שאין בהם כדי להסביר את החזרה מהתלוננות.

ברקע חזרתיה של המתלוננת מתלוננתה, סיפרה המתלוננת שהיא נתונה ללחצים מצד גורמים בתוך המשפחה על מנת שתבטל את תלוננתה. ניתן לראות באופן ברור ומגמתי שהיא חזרה בה מטענותיה בכל פעם שהיתה נתונה ללחצים משפחתיים ואחרים וסביבתה לא חסכה במאמצים להשפיע על עדותה:

1. המתלוננת חשפה לראשונה את מלוא סיפור הפגיעה בה בפני אם הבית של ה..., כאשר לדברי אם הבית כבר בתחילת חשיפת האירוע המתלוננת היתה נתונה ללחצים פנימיים מצד גורמים בתוך המשפחה בשל התלונה שהגישה. לדבריה, כבר בשיחת הטלפון בין המתלוננת ובין אימה, האם כעסה על המתלוננת ואמרה לה שהיא טיפשה ושהיא הורסת להם את החיים וכאשר המתלוננת שמעה שהנאשם נעצר, היא הסתגרה בתוך עצמה ולא ידעה מה לעשות מכיוון שאחותה הקטנה התקשרה אליה ואמרה לה **"תראי מה עשית לקחו את אבא לכלא"**. (ראה נ/4).

2. ממכתבה של עו"ס של מחלקת הרווחה ברשות המקומית (ת/11) עולה, כי דווח לה מה..., כי ביום 11.07.2012 אחיה של המתלוננת א'. ביקר אותה ושכנע אותה לחזור לבית. המתלוננת חזרה באותו יום לביתה. כבר למחרת (12.07.2012) המתלוננת הגיעה למשרדה של העו"ס בליווי אימה, ובאופן לא מפתיע, חזרה בה מתלוננתה נגד הנאשם. כאשר העו"ס אמרה לה שלא סביר בעיניה שהיא תמציא סיפור כל כך מפורט השיבה המתלוננת, כי ב... הבטיחו לסייע לה לעשות גשר בשיניים ומכיוון שזה החלום שלה היא שקרה. עוד טענה שהפסיכולוגית ת. "בנתה" את הסיפור. באורח לא מפתיע, טענה לא סבירה זו, עולה בקנה אחד עם טענתו של הנאשם זמן קצר לפני כן, באמרתו מיום 26.06.2012 (ת/3), כי המתלוננת המציאה את סיפור הפגיעה על מנת שתוכל לעבור למשפחת אמנה ולקבל כסף עבור יישור שיניים.

טענה זו כלפי הפסיכולוגית ת. באה לידי ביטוי גם במכתב שהתקבל בבית המשפט ביום 18.03.2013. ביחס אליו טענה המתלוננת בעדותה, כי הוא הוכתב לה על ידי ר. אחות הנאשם.

לא רק שטענת המתלוננת כלפי ת. הפסיכולוגית לא סבירה ולא הגיונית ואין זה שגרת יומם של אנשי מקצוע ללמד ילדים להעליל עלילות קשות נגד אביהם כדי שיקבלו גשר לשיניים, אלא שגם כאשר המתלוננת התלוננה בפני ת. על מעשיו של הנאשם, ת. לא מיהרה לחשוף את הדברים ובהנחיית מנהל ה... בדקה שוב ושוב את דברי המתלוננת עד שהגיעה למסקנה שיש לדווח עליהם, כי **"ניכרים דברי אמת"**.

רוח זו באה לידי ביטוי אף בדברים שת. הפסיכולוגית מצאה לנכון להגיד בתחילת עדותה בבית המשפט, כי אין לה עניין אישי בסיפור ושהיתה מוטלת עליה חובת דיווח על פי החוק ולא היתה לה ברירה. לדבריה הם התייעצו עם

רבנים בעניין והיא עשתה את חובתה. כשהעדה נשאלה מדוע ציינה זאת, היא השיבה **"הדברים נאמרים על הרקע שיש לי פחד מהמשפחה... גם כשהסיפור התפוצץ מהמשפחה התקשרו כמה פעמים למערכת, ביקשתי בדיווח את החיסיון כי שוב חששתי, כי טענו שאני אשמה בכל העניין"**.

3. בעקבות חזרתה של המתלוננת מתלונתה היא זומנה למתן עדות במשטרה ביום 23.07.2012. המתלוננת הגיעה למתן העדות במשטרה בליווי של אחיה א. שנשאר מחוץ לחדר החקירות. בעוד שכאשר המתלוננת היתה לבד בחדר עם החוקרת היא אמרה לה שכל טענותיה נגד הנאשם הן נכונות, כשיצאו השניים מהחדר המתלוננת ביקשה מהחוקרת שתגיד לאחיה, כי המתלוננת ביטלה את תלונתה (ת/8ג).

4. במהלך הדיון שהתקיים ביום 05.02.2013 (דיון שלא נשמעו בו הוכחות) המתלוננת התייצבה בבית המשפט, התפרצה ואמרה, כביכול, מיוזמתה וללא רשות **"אני רוצה להגיד שלא קרה שום דבר, הוא חף מפשע, הכל הבל הבלים"**. בישיבה אחרת בה נשמעה עדותה, המתלוננת אמרה שהיא התפרצה באותו דיון, מכיוון שהיא שמעה שהנאשם הוכה בכלא ושאלו אפרשות להתפלל שם, וכולם לחצו עליה לבטל את התלונה (עמ' 163 ש' 23-31).

5. **נסיעתה של המתלוננת לחו"ל** - בדיון שהתקיים ביום 24.11.2013 דיווחה ב"כ המאשימה כאמור, כי המתלוננת עזבה את הארץ ביום 21.05.2013.

ב"כ הנאשם טען בסיכומיו, כי המתלוננת "ברחה" לחו"ל על מנת להימנע ממתן עדות בבית המשפט.

דבריו אינם סבירים ואף לא עולים בקנה אחד עם הראיות הנוגעות לנסיבות נסיעתה של המתלוננת לחו"ל.

לו היה ממש בטענת הסנגור, הרי לאחר כתיבת המכתב לבית המשפט, בו חזרה בה המתלוננת מתלונתה, לא רק שלא היה עוד טעם להימלט לחו"ל כדי להימנע מלהעיד בבית המשפט, אלא שיתרה מכך, דווקא היה טעם להישאר בארץ כדי להעיד ולמסור לבית המשפט את הגרסה החדשה ולשכנע בה.

אלא שלא כך הם פני הדברים. כמתואר לעיל, המתלוננת היתה נתונה ללחצים מצד בני המשפחה לבטל את התלונה ובנוסף על פי התרשמותי, כל ההליך המשפטי נקרעה בין הרצון לחשוף את מעשיו של הנאשם ובין החשש מפני הפגיעה במשפחתה. התופעה ידועה ומוכרת היטב מניסיון החיים השיפוטי ובפסיקה. ראה ע"פ 2157/92 **שלמה פדידה נגד מדינת ישראל**, פ"ד מז(1) 81, בעמ' 88, מפי המשנה לנשיא אלון:

"קשה לנו להשתחרר מן התחושה שאשת המערער לכודה היא בכבלי המחויבות המשפחתית. מילכוד זה אופייני הוא לעבריינות המבוצעת בתוך המשפחה, על-ידי אחד מבני המשפחה נגד רעהו. קורבן העבירה מבקש הוא, מצד אחד, שהעברין יבוא על עונשו באופן שלא יחזור ויאיים בנוכחותו, אך מצד אחר מעוניין הוא, ובמיוחד נלחץ הוא, לשמור ולקיים את שלמות התא המשפחתי. וכך אמרנו, ..., על המילכוד שבו מצויה הבת, שנפלה קורבן לעבירת גילוי עריות על-ידי אביה, את הדברים הבאים:

'מצד אחד, מבקשת היא להשתחרר ממעשיו הנפשעים של אביה כלפיה, אך מצד שני, רצון זה הולך ונמוג עקב חוסר תמיכה של משפחתה, ולא זו בלבד, אלא גם מפני האשמות גלויות ונסתרות מצד אמה

ומשפחתה, שבגלל דבריה באו כל הצרות והבושות על המשפחה, ובגללה ייאסר אבי המשפחה לתקופה ארוכה ומהמשפחה ייכרת מטה לחמה... דו צדדיות אכזרית זו... נעשית קשה יותר ואכזרית יותר ככל שמתארכת תקופת המאסר שבה מצוי אביה, הן מצד האשמותיהם של בני משפחתה והן מצד מצוקתה הנפשית פנימית של הבת, שנדמה לה שאולי היא זו הגורמת את הסבל למשפחתה ואולי אף לאביה (שעם חלוף הזמן לומדת היא לסלוח לו ומתגברים בה רגשות רחמים ואהבה של בת כלפי אביה) (ע"פ 490/89 פלוני נ' מדינת ישראל [5], בעמ' 97).

נראה שנסיעתה של המתלוננת לחו"ל, הייתה ניסיון נוסף למנוע ממנה מלמסור את גרסתה האמיתית בפני בית המשפט. המתלוננת נסעה לחו"ל ביום 21.05.2013 ושבה ביום 13.02.2014. בעימות בין המתלוננת ובין הנאשם ביום 03.07.2012 הנאשם אמר למתלוננת "יטיסו אותך לחו"ל, רק שמה את יכולה להיות", ואכן כך היה.

הנאשם הרחיק עצמו מעצם הידיעה שהמתלוננת שהתה בחו"ל. הנאשם העיד בבית המשפט, כי שמע לראשונה על נסיעתה של המתלוננת לחו"ל רק כאשר שבה והעידה על כך בבית המשפט. כאשר העיר בית המשפט לנאשם שלא ייתכן שבמשך כל החודשים בהם המתלוננת שהתה בחו"ל הוא לא ידע כך, השיב הנאשם שככל הנראה ידע על כך עוד קודם. הנאשם התחמק מלתת תשובה מדויקת לגבי השאלה ממי שמע על כך ומתי.

גם בני משפחתו של הנאשם, שהעידו בבית המשפט על מעורבותם בהליך באופן כזה או אחר הכחישו באורח פלא את עצם ידיעתם שהמתלוננת שהתה בחו"ל. כך למשל, אחותו של הנאשם, ח. אמרה שהיא לא ידעה כלל שהמתלוננת היתה בחו"ל ורק בשלב מאוחר יותר סיפרו לה שהמתלוננת "נעלמה", ובשלב יותר מאוחר, אמרו שהיא כנראה טסה לחו"ל. גם ש. אחיו של הנאשם העיד שאמה של המתלוננת התקשרה אליו לפני שנה וחצי ואמרה לו שהמתלוננת נעלמה ואחרי חצי שנה היא אמרה לו שהמתלוננת בחו"ל, לדבריו "זה לא עניין אותו בכלל" ו"גם כשהכל היה בסדר זה לא עניין אותי איפה היא". גם מעורבותו של ש.ב. בנסיעתה של המתלוננת לחו"ל תמוהה בלשון המעטה. למתלוננת לא היתה היכרות מוקדמת עם ש.ב. שהתקשר אליה ערב אחד והציע לה לטוס לחו"ל. המתלוננת ציינה שהיא הביעה את רצונה לטוס לחו"ל בפני א. אחיו של הנאשם ולאחר שהיא שבה מחו"ל אחיו של הנאשם א. וש. הגיעו לביתה על מנת לוודא שהיא לא תתלונן על ש.ב. המתלוננת אף ציינה שמישהו עדכן את בני משפחתה על מצבה כשהיא היתה בחו"ל, ושאימה ידעה שהיא עברה תאונת דרכים בחו"ל מבלי שהמתלוננת סיפרה לה (עמ' 5 ש' 134-131).

6. **חבלתה של המתלוננת מיום 03.01.2012.** ב"כ הנאשם טען, כי המתלוננת לא נהגה לשהות בבית באמצע השבוע ולכן כשנשאלה כיצד ייתכן שביום החבלה, יום שלישי בשבוע, היא היתה בבית, המתלוננת אמרה "בלי לחשוב יותר מידי" שהיא סולקה מבית הספר מכיוון שהיא לקחה חלק באירועי חג המולד, אך, טענה זו נסתרה באופן חד משמעי על ידי הצוות החינוכי של....

ב"כ הנאשם זימן עדים רבים, אותם חקר ארוכות, בנוגע לשאלה האם קיים מסמך פורמלי המעיד על סילוקה של המתלוננת מה... במועד הרלוונטי ומעדותם עלה שהיום לא קיים מסמך כזה.

כאשר המתלוננת סיפרה על אירוע החבלה במסגרת החקירה הראשית ובאופן שוטף היא תיארה, כי בתקופת חנוכה כאשר היא היתה בכיתה י'. היא התקשרה לאחיה XXX, ביקשה ממנו כסף ואמרה לו שהיא לא רוצה ללכת ל... בלי

כסף. לדבריה, כאשר הנאשם שמע שהיא "משגעת" את אחיה XXX הוא היכה אותה בראשה עם כבל של פן, עד שאחיה א. התערב והיא יצאה מהבית חבולה.

לדבריה, קופת החולים היתה סגורה ולכן היא נסעה לבית של י.מ. - מורתה וסיפרה לה ולבעלה שהנאשם היכה אותה. י.מ. הנחתה את המתלוננת להגיד שקיבלה את המכה בתא מטען של אוטובוס, היא לקחה אותה לקופת החולים ומשם הפנו אותה לבית החולים מעייני הישועה. זה גם מה שהמתלוננת סיפרה כאשר הגיעה ל... מאוחר יותר, המתלוננת דיברה עם הנאשם והוא אמר לה שהוא לא יפסיק את מעשיו עד שהמתלוננת תיתן לו את כולה. כאשר המתלוננת אמרה לו שזה לא יקרה הוא השיב "מקסימום אני אשלח אותך עוד פעם לבית החולים", בעקבות זאת, המתלוננת חשפה את הפגיעות האלימות בפני מרכזת ה....

בהתאמה לדבריה של המתלוננת, העידה ש. מרכזת ה..., הן במסגרת חקירתה במשטרה והן בעדותה בבית המשפט, כי המתלוננת לא הגיעה ל... אחרי "שבת חופשה" וכאשר המתלוננת שבה באיחור מאותה שבת - למיטב זכרונה ביום שני, ש. קראה לה ושאלה אותה מדוע היא לא הגיעה והמתלוננת הציגה לה אישור רפואי ממעייני הישועה, לפיו נחבלה מדלת תא מטען של אוטובוס. לדבריה, מאוחר יותר באותו יום המתלוננת סיפרה לה, כי הנאשם הוא שגרם לחבלה.

העדה אישרה שייתכן שהמתלוננת הגיעה ביום שלישי ולא ביום שני.

כאשר המתלוננת נחקרה בחקירה נגדית, ב"כ הנאשם, כנראה בטעות, הציג לה מידע לא נכון כאשר אמר לה שה-03.01.2012 **"זה רחוק מחנוכה"**, כשלמעשה חג החנוכה הסתיים ביום 28.12.2011 היינו פחות משבוע לפני האירוע, אז המתלוננת השיבה **"זה אחרי החג, כאילו חג המולד... זה היה קטע שסילקו אותי מבית הספר, אז חשבו שהלכתי לחג המולד... חשבו שבגלל זה אני נשארת בבית"**. לדבריה, ה-03.01 היה היום בו חזרה ל... לאחר שסולקה.

הגם שלא נמצא בסיס בראיות לכך שהמתלוננת סולקה ביום 03.01.2012 ומורתה של המתלוננת י.מ. אף הכחישה את דבריה, אין בכך כדי לשלול את גרסתה ביחס לאירוע האלים כשלעצמו, כאשר מצאתי שגרסתה באשר לאירוע האלים ותוצאותיו - מהימנה.

תיאורה של המתלוננת במסגרת החקירה הראשית, פנייתה למורתה י.מ. שהיתה מיוחדת עימה, הפרכות שבעדותה של י.מ. (כפי שיפורט בהמשך) וסירובה של י.מ. להגיע לחקירה בתחנת המשטרה במשך תקופה ארוכה, ההתאמה בין גרסת המתלוננת ובין גרסת ש. המרכזת, לרבות לעניין חזרתה של המתלוננת לש. מאוחר יותר באותו יום וחשיפת מעשיו של הנאשם, ככל הנראה בעקבות שיחתה של המתלוננת עם הנאשם, והתיעוד הרפואי ביחס לחבלה מיום 03.01.2012 בשעה 12:25, המעיד שהמתלוננת לא היתה ב... באותו בוקר - כל אלה מחזקים את גרסת המתלוננת ומחלישים את טענות ב"כ הנאשם. עוד יש להוסיף, שלו נחבלה המתלוננת מאוטובוס ואף הלכה בשל כך לבית החולים, וודאי שהיתה מוגשת נגד חברת האוטובוסים תביעה בהתאם.

עדותה של המתלוננת ביחס לפגיעות המיניות והאלימות של הנאשם כלפיה - אמינה בעיניי. התרשמתי שהמתלוננת חוותה על בשרה את הפגיעות אותן תיארה וגדלה בצל החשש מפני הפגיעה הבאה. המתלוננת נאלצה להתמודד לבדה עם המציאות העגומה והמעוותת אותה חוותה בלא שזכתה לתמיכה ממשפחתה ואפילו לא מאימה

או ממורתה י.מ.. הגם שאיני מתעלם מהבעיות העולות לכאורה מגרסתה, הרי סיפורה של המתלוננת שמגולל מערכת של התעללות מינית ופיזית במשך מספר שנים מצידו של הנאשם כלפיה, הוא סיפור הגיוני, אמין, נתמך בראיות ובעל חיזוקים משמעותיים ואף למעלה מכך:

א. **המתלוננת תיארה את מעשי הליבה של הפגיעה בה באופן עקבי.** כך למשל סיפרה שהנאשם נהג לקחת אותה לחדר העבודה, להוריד את חולצתה, למשש ולמצוץ את חזה, ולשפשף את איבר מינו בחזה עד שהיה מגיע לפורקן. לאחר מכן היה מכניס את איבר מינו לפיה בכוח ומורה לה למצוץ אותו במשך זמן רב, עד שהיה מגיע לפורקן בשנית. המתלוננת תיארה גם אירוע ספציפי שקרה בשבוע שאימה ישבה שבעה ולא היתה בבית, ואביה ביצע בה את המעשים המתוארים במשך לילה שלם עד הבוקר. תיאורים אלה חזרו בדיווחה הראשוני לצוות ב... (ע.ת 2 י.ת, נ/4 אמרתה של ר.פ.) באמרותיה הראשונות במשטרה (נ/11, נ/12) ובעדותה בבית המשפט (פרוטוקול מיום 20.02.2014 עמ' 142. עמ' 147-148).

באמרתה השנייה של המתלוננת (נ/12) היא סיפרה על אירוע ספציפי נוסף שאירע כאשר היא היתה במקלחת והנאשם נכנס וביקש ממנה לשבת על ארבע כשגבה מופנה אליו ואז החדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה - תיאור זה חזר על עצמו גם באמרתה השלישית (נ/13) וגם בעדותה בבית המשפט.

ב. **המתלוננת התייחסה לזמנים, תקופות ומקומות ספציפיים בתיאור השתלשלות הפגיעה בה.**

באמרתה הראשונה (נ/11) סיפרה המתלוננת שמהרגע בו היא נכנסה ל..., בכיתה ז', הנאשם החל להתעלל בה מינית בכל פעם שהיתה חוזרת לבית בשבת חופשה. באמרתה השנייה (נ/12) נשאלה האם הנאשם החל לגעת בה מהשבת חופשה הראשונה והשיבה **"לא, הפעם הראשונה היתה בשבת השנייה שיצאתי מה... לשבת בבית"** (נ/12 עמ' 3 ש' 23-24).

באמרתה הראשונה המתלוננת סיפרה שרוב הפגיעות נעשו בחדר העבודה והפגיעה במהלך ימי השבעה נעשתה בחדר ההורים. גם באמרתה השנייה ציינה המתלוננת שרוב הפגיעות נעשו בחדר העבודה, היא תיארה את החדר והוסיפה שהנאשם נהג לנגב את איבר מינו **"בנייר סופג, כמו נייר טואלט גדול כזה, הנייר הזה נמצא בחדר עבודה, כי זה לעבודה שלו אסור שהידיים שלו יהיו רטובות... הוא סופר סתם"**.

המתלוננת ציינה שסבה נפטר בכ"ג באדר ושכאשר אימה ישבה שבעה ולא היתה בבית, הנאשם ביצע בה את הפגיעות המיניות בחדר ההורים במשך ארבעה ימים ובלילה החמישי פגע בה במשך לילה שלם עד הבוקר (נ/11 עמ' 2 ש' 49-52).

המתלוננת סיפרה שבתקופת חנוכה בשנת 2012 הנאשם היכה אותה בראשה עם חוט החשמל של הפן, מכיוון שהיא ביקשה מאח שלה כסף. היא ציינה שזה היה ביום ג' וקופת החולים היתה סגורה, אז היא נסעה ל.... והלכה לביתה של המורה שלה י'. והיא לקחה אותה לקופת חולים אחרת ואז לבית החולים מעייני הישועה, שם עשו לה צילום וחיסון. המתלוננת ציינה שהמורה שלה אמרה לה להגיד בבית החולים שהיא נחבלה מדלת של אוטובוס- בהתאמה לדבריה, המסמך הרפואי המעיד על חבלה בראש מדלת הזזה חשמלית של אוטובוס הוא מיום 03.01.2012 (מספר ימים לאחר חנוכה) - יום ג' בשבוע (ת/13).

המתלוננת ציינה שהאירוע שקרה במקלחת אירע **בחופש הגדול** של כיתה ח' והוסיפה **"זה היה בשעה 12:30 בערך"** (נ/12 עמ' 5 ש' 9-1) כשנשאלה מי היה בבית כשזה קרה, השיבה בהתאמה **"אמא שלי לא היתה בבית. הוא שלח את כל הילדים לגינה"**.

באמרתה השנייה ציינה המתלוננת אירוע אלים נוסף, שאירע לדבריה כשהיא היתה בכיתה ח' במהלך **חג שמחת תורה**. לדבריה, היא הכינה מרק והנאשם התעצבן שהמרק לא טעים ושפך את המרק על ידה ובעקבות זאת נגרמה לה כוויה- בהתאמה לדבריה, ישנו מסמך רפואי המעיד על כוויה ביד ימין מיום 10.10.2009- יום שמחת תורה (ת/13).

ג. **ניכר, כי ישנם תכנים מיניים שהמתלוננת לא ידעה להגדיר ולכן השתמשה במושגים אותנטיים שמתאימים לעולם שלה:**

המתלוננת טענה שהנאשם אמר לה שמדובר במעשים נורמטיביים בין אב לביתו ולכן בהתחלה היא לא התנגדה למעשיו. לדבריה, כאשר אחיה XXX הפסיק לפגוע בה מינית היא שאלה אותו מה גרם לו להפסיק והוא השיב לה שיש לו כבר חברה והוא לא צריך שהמתלוננת **"תתן לו"**. בתמימותה, פנתה המתלוננת לנאשם ואמרה לו **"אבא, לך יש אישה כמו שלג. יש את חברה שלו, למה אתה לא נוגע בה?"**. בתגובה ענה לה הנאשם **"אמא לא נותנת לי ואת האופציה היחידה.. מה את רוצה שאני אלך ואעשה את זה עם אחת השכנות?"** והיא השיבה **"לא...תדבר עם אמא ותבקש ממנה שהיא תתן לך למה אני צריכה לסבול מזה?"** מאז לדבריה היא החלה לבכות בכל פעם שהנאשם היה נוגע בה מכיוון שהיא ראתה שהנאשם לא מנסה אפילו לדבר עם אמא שלה (נ/11 עמ' 2 ש' 48-40). בעדותה בבית המשפט הוסיפה **"זה הכאיב לי, כי למה שהוא יבוא יבקש ממני משהו שהוא יכול לבקש את זה מאשתו?"** (פרוטוקול מיום 20.02.14 עמ' 144 ש' 4-3).

דוגמא נוספת לכך היא תיאור הפגיעות המיניות באופן אותנטי התואם את תמימותה ואישיותה ובכל ? אופן לא מתיישב עם הטענה שלימדו אותה או הורו לה ב.... לומר כך - ובעיקר כשהטענה היה שהפסיכולוגית הורתה לה . כך למשל אמרה שהנאשם משפץ את איבר מינו בחזה **"עד שיוצא לו הלבן"** (נ/11 עמ' 2 ש' 31-30) ובהמשך **"ואז הוא מנסה לדחוף לי את זה לפה... ואני צריכה למצוץ את זה עד שיוצא גם הדבר הלבן הזה"**. בהמשך אמרה, **"כשהוא משתפשף לי בין החזה אז לוקח לו תוך חצי שעה וכשאני צריכה למצוץ לו את זה לוקח שעה- שעה וחצי עד שיוצא לו הלבן, זה אחד אחרי השני, מיד איך שהוא מסיים להשתפשף לי בחזה הוא מנגב ומכניס לי את זה לפה"** (נ/11 עמ' 2 ש' 36-35). בעדותה בבית המשפט אמרה המתלוננת **"כיום אני יודעת שזה שפוף"**. (פרוטוקול מיום 20.02.2014 עמ' 146 ש' 9-5).

המתלוננת ציינה, שהנאשם נהג להשתמש בביטויים שלא היו מוכרים לה. כך למשל סיפרה שכאשר ביקשה מהנאשם להפסיק את מעשיו, הוא השיב לה **"עד שאני לא אגמור 3 פעמים אני לא עוזב אותך"** והיא השיבה לו **"עד שאתה גומר זה לוקח לך פול זמן, שנה הבאה אתה תגמור"** (נ/11 עמ' 3 ש' 65-60).

המתלוננת סיפרה שהנאשם היה מתעצבן שהיא לא מגלחת את ערוותה והיה **"מכניס לי את האצבעות שלו לתוך החור ככה עד שגם לי היה יוצא דבר כזה כמו ג'לי כזה לא יודעת להגיד לך.."** (נ/11 עמ' 3 ש' 89-86).

בהמשך אמרה **"עד שלא יוצא לי השקוף הזה הוא לא משחרר"** (עמ' 6 ש' 195-196) בעדותה בבית המשפט אמרה **"כל הזמן הוא חיכה עד שלי יצא מהגוף ג'לי כזה, כאילו היה צריך לחכות עד שזה ייצא לי בשביל לסיים"** (פרוטוקול מיום 20.02.2014 עמ' 145 ש' 11-14).

כשהמתלוננת תיארה את האירוע שקרה באמבטיה היא אמרה שאביה הוריד את בגדיו, אמר לה לשבת על הברכיים כשפניה לכיוון הרצפה **"ואז הוא עשה את הדחיפה הזאת עם האיבר שלו בטוסיק"**.

המתלוננת נשאלה האם היא יכולה להגיד איך היה נראה איבר המין של הנאשם כאשר הוא נכנס אליה למקלחת והשיבה שהוא היה **"ישר"**.

בעדותה בבית המשפט סיכמה המתלוננת את אירועי הפגיעה כך ש**"בהתחלה זה היה כאילו אם נגדיר את זה בטוב ולא טוב, ההתחלה זה היה טוב וההמשך לא טוב"** ובהמשך הסבירה **"אני לא מתכוונת שזה היה טוב... השנים הראשונות זה היה עוד בלי החדרת אצבעות, בלי העסק למטה... בשנים אחר כך השתנה, בהמשך זה בעצם כל החדרת האצבעות, התקיפה בפי הטבעת... כל זה, זה בהמשך"** (עמ' 149 ש' 25-26, עמ' 150 ש' 13-17).

ד. **המתלוננת עשתה מאמץ שלא להעצים את המעשים שבוצעו בה, ולהיצמד לאמת.** כך למשל המתלוננת ציינה שבהתחלה היא לא ידעה שמדובר במעשים אסורים ולכן היא לא התנגדה למעשים ומשגילתה שאין מדובר במעשים נורמליים בין אב לביתו היא סירבה שהנאשם יגע בה והנאשם קיבל את זה. רק בהמשך, לדבריה, המעשים בוצעו בכוח (נ/11 עמ' 1 ש' 18-19, עמ' 2 ש' 23-24). המתלוננת נשאלה האם היו מקרים בהם הנאשם הכניס את אצבעותיו לפי הטבעת שלה והשיבה **"כן, זה היה בודדים"** (נ/13 עמ' 3 ש' 74-75). המתלוננת סיפרה שהנאשם הכניס את איבר מינו לפי הטבעת שלה אך כשנשאלה האם היא ראתה זאת, השיבה **"אני לא ראיתי אני הרגשתי"** (נ/13 עמ' 3 ש' 72-73). המתלוננת נשאלה בעימות עם הנאשם האם הנאשם החדיר את איבר מינו לאיבר מינה והשיבה **"לא, הוא הכניס אצבעות בחור"** (ת/4 עמ' 4 ש' 90-91). כשנשאלה האם היא יודעת אם הוא הכניס את כל האצבע, השיבה **"אני לא יודעת"** (ת/4 עמ' 5 ש' 117-118).

בעדותה בבית המשפט ציינה המתלוננת שבשנים הראשונות הפגיעות היו פחות חמורות **"בלי החדרת אצבעות, בלי העסק למטה"** ובהמשך זה החמיר **"החדרת אצבעות והתקיפה בפי הטבעת"** (פרוטוקול מיום 20.02.2014 עמ' 150 ש' 13-17).

ה. **המתלוננת תיארה תחושות סובייקטיביות שהרגישה במהלך הפגיעות שנעשו כלפיה.**

המתלוננת סיפרה שהנאשם נהג להכניס אצבעות לאיבר מינה **"עד שגם לי היה יוצא דבר כזה כמו ג'לי"** ודרש ממנה לגלח את ערוותה מכיוון שזה לא נוח לו. לדבריה, הנאשם נהג לאיים עליה שאם היא לא תגלח את ערוותה הוא יכה אותה, אך היא העדיפה שהוא יכה אותה ולא יפגע בה מינית ולכן לא גילחה את ערוותה.

המתלוננת נשאלה מה היא הרגישה כשהיה יוצא לה **"הג'לי"** הזה והשיבה **"זה כואב לי, הוא לא מרחם"**.

המתלוננת סיפרה שלאחר האירוע במקלחת היו לה כאבים, היתה לה עצירות שבועיים והיא זוכרת שיצא לה דם מפי הטבעת (נ/12 עמ' 1 ש' 4-16).

המתלוננת נשאלה כיצד היא יודעת שהנאשם הכניס את איבר מינו לפי הטבעת שלה ולא את האצבע שלו והשיבה **"כי אני התקפלתי לארבע, את זוכרת איך הראיתי לך ואז הרגשתי את הכאבים אז הבנתי אוטומטית שזה רק האיבר מה יכול להיות"** (נ/13 עמ' 2 ש' 54-53).

המתלוננת התבקשה לתאר את תחושתה כאשר הנאשם היה מחדיר את איבר מינו לפיה ואמרה **"זה דבר מגעיל ולא הבנתי איזה עוד תחושה יכולה להיות חוץ מזה שזה דבר מגעיל.. יצא לי כמה פעמים שזה טפף אלי לפה... טעם מגעיל"** (פרוטוקול מיום 20.02.2014 עמ' 146 ש' 9-5).

המתלוננת אמרה שכאשר הנאשם היה מכניס את אצבעותיו לאיבר מינה **"זה היה כואב וגם כשהוא מוצץ את הפטמות, כל מה שהוא עושה זה נטו כדי להכאיב לי"**. בהמשך המתלוננת נשאלה האם יצא לה דם מאיבר מינה, והשיבה **"אולי פעם אחת יצא לי. הוא כל הזמן דוחף שתי אצבעות והפעם הוא דחף שלוש אצבעות וזה היה מזה כאבי תופת, באותו יום בכיתי, גם אחרי שהוא עזב אותי בכיתי"**.

1. **היעדר מניע להפללה** - כפי שיפורט בהמשך, הנאשם טען שטענותיה של המתלוננת הן טענות שווא שנובעות מרצונה לעבור למשפחת אמנה על מנת לקבל כסף ליישור שיניים וליתר צרכיה, כאשר בעדותו בבית המשפט טען שבהתחלה הוא שיתף פעולה עם "תכניתה" של המתלוננת מכיוון שתמך ברעיון שהיא "תיכנס לרווחה" ותקבל כסף, גם במחיר תלונה כלפיו. בהמשך טען שיש גוף "שמפעיל" את המתלוננת ושנאשי... משתפים פעולה עם תכניתה לקבל כסף כילדת רווחה. מנגד, תיארה המתלוננת את הקושי שבחשיפת מעשיו של הנאשם, כיצד היא עברה תהליך הדרגתי הן מבחינה תודעתית והן באשר לאופן חשיפת האירוע. כאשר בהתחלה היתה המתלוננת חסרת מודעות לחומרת מעשיו של הנאשם, סברה שמדובר במעשים נורמטיביים ואף הסכימה לביצועם, אט אט הבינה המתלוננת, כי מדובר במעשים חריגים בין אב ובין בתו, החלה להתנגד ולבכות במהלך ביצועם ואף הציעה לנאשם בתמימותה לפנות לאמה שתאפשר לו לגעת בה במקום שיגע במתלוננת. המתלוננת תיארה כיצד מעשיו של הנאשם החמירו עם הזמן, כאשר בהתחלה נגע בה במקומות אינטימיים ובהמשך החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה ואת איבר מינו לפי הטבעת שלה.

ברקע הסיפור, תיארה המתלוננת את החשש לספר על מעשיו של הנאשם שמא יסלקו אותה מה... מכיוון שמדובר ב... חרדית וגם כאשר חשפה את מעשיו, הסתירה פרטים מיניים מגורמים מסוימים ב... וחשפה את אותם פרטים רק כאשר הובטח לה שלא תסולק בעקבות זאת מה... (נ/14 עמ' 6 ש' 1-6). המתלוננת ציינה שהטריגר לחשיפת המעשים האלימים היה כאשר אימה דרשה ממנה לשלם עבור הטיפול הרפואי שקיבלה בעקבות מעשיו של הנאשם (נ/11 עמ' 6 ש' 172-163) והטריגר לחשיפת המעשים המיניים היה החשש שאביה פוגע גם באחותה הקטנה. המתלוננת סיפרה שבשבת האחרונה שהיא היתה בבית, הנאשם קרא לאחותה הקטנה לבוא לחדר השינה של ההורים ואחותה יצאה משם בבכי היסטרי (נ/11 עמ' 6 ש' 192-191. נ/4 עמ' 3 ש' 21-16).

למרות כל ניסיונות הנאשם והעדים מטעמו לצייר את המתלוננת כ"דמיונית" וכמעלילה, לא מצאתי כל מניע או הסבר הגיוני לכך שהמתלוננת תמציא עלילה כה זדונית שבוצעו בה עבירות אלימות ועבירות מין רבות וחמורות על ידי אביה. ההסברים שהציע הנאשם כמניעים להפללתו מצידה של המתלוננת אינם הגיוניים, אינם סבירים ואינם

נתמכים בראיות מהימנות. לעומת זאת תיאורה של המתלוננת הגיוני, מפורט ותואם את נסיבות האירוע.

חיזוקים לגרסה המפלילה

סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א- 1971 ביטל את דרישת הסיוע לעדות של קרבן של עבירות מין, ובמקומה באה "חובת הנמקה", המחייבת ליתן נימוקים לביסוס ההרשעה על פי עדות יחידה של קרבן עבירה בעבירות מין.

עם זאת בעניינינו, בנוסף לאמור לעיל ולהתרשמות החיובית מעדותה של המתלוננת, אני סבור שגרסתה המפלילה גם מתחזקת ואף מסתייעת בראיות נוספות:

א. הודאת הנאשם.

החוקר שי יאסו חקר את הנאשם ביום 01.07.12 בשעה 15:30. החקירה לא הוקלטה ולא תומללה. לאחר החקירה כתב החוקר מזכר בו סיכם את חקירת הנאשם כפי שהתנהלה לדבריו. מהמזכר עולה שהחוקר הסביר לנאשם את החשיבות שבאמירת אמת ואת הערך שבהודאה על חטא על פי התורה. לדברי החוקר, הנאשם החל לבכות וסיפר לו שהוא נגע במתלוננת בעבר, דחף אצבע לישבנה, ליטף את איבר מינה וליטף את חזה. הנאשם אמר שהמתלוננת נהגה לבקש ממנו שיעשה זאת.

החוקר יאסו ציין שהדברים נאמרו מרצונו החופשי של הנאשם ולאחר שהחוקר אמר לו שהוא לא חייב לענות על שאלותיו. בעדותו בבית המשפט אמר החוקר יאסו, כי הוא אינו זוכר מדוע לא הוקלטה השיחה בינו ובין הנאשם ושהוא כתב את המזכר מספר דקות לאחר השיחה ביניהם.

ב"כ הנאשם טען שבשל נסיבות גביית אמרה זו, העובדה שלא הוקלטה או תומללה בזמן אמת ובייחוד לאור העובדה שהנאשם חזר בו מההודאה בסמוך למועד גביית האמרה, **יש לתת לה משקל נמוך מאוד.**

בע"פ 8332/05 **יצחק איסקוב נ' מדינת ישראל** נאמר:

"... לא מזמן נחקק חוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב-2002, המטיל חובה - בסעיף 7 שבו - לתעד באופן חזותי את חקירותיהם של נאשמים בעבירות חמורות. הוראה זו... עתידה לשפר באופן ניכר את יכולתן של הערכאות להתחקות אחר הנעשה בתוך חדר החקירות. אולם, גם זאת יש להדגיש, אי עמידה בהנחיות אלה אינה מובילה מינה וביה לפסילת הראיה. אדרבא, בנסיבות מסוימות חריגה מהן עשויה להיות תולדה של צורך ענייני, או של העדר תנאים המאפשרים גבייה מסודרת של ההודעה. יתרה מכך, על-פי סעיף 11 לפקודת הראיות, ניתן לקבל כראיה עדות על-פה על אודות תוכן דבריו של נאשם מחוץ לכותלי בית-המשפט כחריג לכלל הפוסל עדות שמיעה. משכך, נקבע כי "משקלה הראייתי של עדות על-פה על-ידי איש מרות על אודות תוכן אמרתו של נאשם, בייחוד כאשר עדותו אינה מלווה בתרשומת שערך במהלך אמירת הדברים או בסמוך למועד אמירתם, עשוי להיות פחות במידה ניכרת ממשקלה של אמרה שנגבתה מן הנאשם בכתב" (ע"פ 6613/99 סמירק נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 529, 547 (2002)). הוא הדין גם באשר להודעה שנערכה לאחר מסירתה בזכרון דברים, שאז, כך נקבע, משקלה

הראיתי "ייקבע בכל מקרה לגופו ובהתאם למהימנות העד בעיני הערכאה הדיונית, ותוך התחשבות בנסיבות רישום הזכ"ד, במידת הפירוט בה נכתב ובקרבת הזמן שבין מסירת האמרה המתוארת בזכ"ד לבין מועד כתיבתו".

החוקר שי יאסו העיד בבית המשפט באשר לנסיבות גביית האמרה. לדבריו, הוא חקר את הנאשם בחדר מ.ט. על מנת להקליט את החקירה אך הוא לא זוכר מדוע היא לא הוקלטה. החוקר ציין שלוקח זמן להכין את נושא המ.ט. היות ומדובר בכמה מערכות וייתכן שהנסיבות לא אפשרו את ההקלטה. העד ציין שהוא לא רשם מזכר בעניין היעדר ההקלטה ושזוהי טעות שלו. העד אמר שהוא חקר את הנאשם בשעה 15:30 וכמה דקות לאחר החקירה הוא רשם את המזכר. על המזכר נרשם שחקירת הנאשם החלה בשעה 15:30 וכתיבת המזכר היתה בשעה 16:10.

לאחר הודאת הנאשם בפני החוקר שי יאסו, הנאשם התייעץ עם עו"ד, ונחקר על ידי החוקרת מירי כהן- החקירה הוקלטה ותומללה. במסגרת חקירה זו הנאשם תיאר באופן מפורט ואוטנטי מעשים המיניים שביצע במתלוננת. הוא הודה שהוא שהכניס את אצבעו לפי הטבעת שלה כחמש פעמים, נגע בחזה מעל בגדיה ומתחת לבגדיה ונגע באיבר מינה על תחתוניה. הנאשם הדגים באיזה אופן הכניס את אצבעו לפי הטבעת של המתלוננת (דיסק 1 17:08:42), כיצד נגע באיבר מינה (דיסק 1 17:16:59), כיצד נגע בחזה מעל לחלוק (דיסק 1 17:18:34, 17:18:52) ומתחת לחלוק כאשר היתה ללא חזייה (דיסק 1 17:19:17). הנאשם אישר שייתכן ונהג כלפי המתלוננת באלימות אך היה תחת השפעת אלכוהול. באשר לטענות המתלוננת ביחס לימי השבעה אמר הנאשם **"אני הייתי מגיע קורא קריאת שמע אפילו בדרך, מוריד חולצה מכנסיים, גרביים ונופל למיטה. אם היא נכנסה למיטה ומתוך שכרות...אני לא יודע"** (ת/2 עמ' 6 ש' 188-189).

מאוחר יותר באותו יום (01.07.12 בשעה 21:30) הנאשם נשלח לבדיקה בבית החולים ברזילי ובמסגרת הטיפול הרפואי אמר שם, כי הוא הודה במעשים שהוא לא ביצע.

בעימות שנערך בינו ובין המתלוננת ביום 03.07.2012 אמר הנאשם שהוא הודה מכיוון שהוא ראה שעורך הפוליגרף והשוטרים האחרים רוצים להפליל אותו.

בעדותובבית המשפט, העלה הנאשם טענות סותרות לגבי סיבת הודאתו:

1. החוקר שי יאסו אמר לו מה להגיד כדי שההודאה תשמע אמינה והבטיח לו שאם הוא יגיד מה שהחוקר אומר לו, תוך חודש הוא יהיה בבית והנאשם הסכים.

2. הוא החליט להודות במעשים שהוא לא ביצע ולאחר מכן להתאבד. לדבריו הוא רצה להתאבד בגלל הנסיעות ב"פוסטות", השוטרים שרצו להפליל אותו ושי יאסו. כשנשאל על ידי בית המשפט מדוע הוא רצה להתאבד כשהוא מורשע ולא כשהוא זכאי הוא השיב שהוא רצה להגן על המתלוננת שהיא לא תתאבד ותרגיש "שהוא איתה".

הסבריו של הנאשם במהלך העימות ובמהלך עדותו בבית המשפט מדוע הודה בפני החוקר שי יאסו אינם הגיוניים, בעלי סתירות פנימיות ואינם מתיישבים עם דבריו של הנאשם מיד לאחר מכן בפני החוקרת מירי כהן ועם האופן בו פירט והדגים את המעשים שביצע במתלוננת. אני דוחה את הטענה הבלתי סבירה בעליל, לפיה הודה, כי נאמר לו או כי חשב שלמרות ההודאה בעבירות כה קשות יהיה משוחרר בתוך חודש.

יתרה מכך, במסגרת חקירתו בפני החוקרת מירי כהן הסביר הנאשם באופן אותנטי מדוע הודה דווקא במסגרת חקירתו של החוקר שי יאסו. הנאשם נשאל **"מה קרה שהיום אתה מספר?"** והשיב **"כי עשיתי טעות. שחשבת שהפוליגרף תפס אותי והעו"ד אמר לי סתם אתה גילית. הוא לא אמר סתם גילית, אמר שהפוליגרף לא מחייב שהוא מגלה הכל מדויק במאה אחוז. אמרתי לו שכבר גיליתי אמר תזרום תעשה מה שאתה רוצה... באתי לשי בכיתי ואמרתי לו שאני אומר את כל האמת"**.

הנה כי כן, לא רק שהנאשם חזר על הודאתו בפני החוקרת מירי כהן ואף הוסיף פרטים נוספים שתומכים בעדות המתלוננת, הוא נתן הסבר הגיוני מדוע הוא הודה בפני החוקר שי יאסו. טענת הזוטא שנטענה בחצי פה במענה לכתב האישום ובטענת הנאשם ששי יאסו הבטיח לו שישתחרר בתוך חודש אם יודה נדחית בשתי ידיים, שכן, לא רק שאני מאמין בעניין זה לחוקר שי יאסו, וטענת הנאשם על פניה אינה סבירה ושקרית, אלא שגם הסנגור וויתר על הטענה בסיכומיו והסתפק בטענה שמשקלה של הודאה זו נמוך. בהתאם לאמור, הגם שעל החוקר שי יאסו היה לדאוג לתעד את חקירת הנאשם והיעדר התייעוד מהווה פגם בחקירת הנאשם, לא מדובר, בנסיבות המקרה, בפגם שפוגע באופן משמעותי במשקלה של הודאת הנאשם בפני יאסו. מכל מקום, גם לו קבעתי, כדברי הסנגור, שמשקל ההודאה בפני השוטר יאסו נמוך, הרי לא מצאתי כל פגם בהודאת הנאשם בפני החוקרת מירי כהן.

ב. שיחתה של המתלוננת עם הנאשם.

לאחר שהמתלוננת חשפה בפני ר.פ. את סיפור הפגיעה בה מצידו של הנאשם, ר.פ. ביקשה מהמתלוננת שתתקשר לנאשם והאזינה לשיחה ביניהם דרך טלפון אחר.

ר.פ. העידה, כי המתלוננת שאלה את הנאשם **"עד מתי זה ימשך?"** והנאשם אמר למתלוננת **"על מה את מדברת?"** והתחיל לשיר באידיש, המתלוננת אמרה לו **"על מה שהיה בבוקר ובשבעה"** והשיחה התנתקה. המתלוננת התקשרה שוב וביקשה לדבר עם אמה. הנאשם אמר לה שהיא לא רוצה לדבר איתה מכיון שהיא בהלם מהשטויות שהמתלוננת אומרת. לאחר מכן המתלוננת שוב שאלה את הנאשם עד מתי זה ימשך והוא השיב לה **"עד ימות המשיח"**.

באמרתו הראשונה, ניסה הנאשם להסביר את תגובותיו התמוהות. כך למשל טען שהוא לא הבין על מה המתלוננת מדברת ולכן הגיב כך (ת/3 עמ' 3 ש' 59-64). בעדותו בבית המשפט, אמר שהמתלוננת נהגה להתלונן הרבה ולכן כאשר היא שאלה אותו בשיחה **"עד מתי?"** הוא לא הבין על מה היא מדברת, וכשהיא המשיכה לשאול זאת שוב ושוב הוא אמר לה **"עד ימות המשיח"**.

התנהלות השיחה כפי שתיארה ר.פ., תגובתו ותשובותיו התמוהות של הנאשם מחזקות את טענותיה של המתלוננת ומחליש את טענת הנאשם שכל טענותיה של המתלוננת הם פרי דמיונה בלבד.

ג. מצבה הנפשי של המתלוננת

מצבה הנפשי של המתלוננת מחזק את טענתה, כי לא חשפה את מעשיו של הנאשם במהלך כל תקופת הפגיעה בשל החשש שישלקו אותה מה... ומהבית. כמו כן, מצבה הנפשי מחזק את אמינות דבריה, כי המעשים עליהם דיווחה אכן התרחשו:

ר.פ. ציינה באמרתה, כי לאחר שהמתלוננת חשפה את עניין הפגיעה המינית היא היתה לחוצה. היו לה כאבים בחזה ולפעמים היא התחרטה מחשש שמעשיה יהרסו את המשפחה.

בבית המשפט היא העידה שלאחר השיחה של המתלוננת עם הנאשם ואמה, המתלוננת היתה היסטורית ולא רגועה ויום למחרת היא ניגשה לפסיכולוגית של ה... וסיפרה לה את כל הפרטים.

י. עובדת ה... ב... העידה שכשהמתלוננת סיפרה לה את הדברים מצבה הנפשי היה קשה מאוד מאוד וירוד והיא חששה שמשפחתה תדחה אותה.

גם בעת עדותה בבית המשפט, ניכרה מצוקתה של המתלוננת והיה גם בכי. היו מקרים שחייכה חיוך של מבוכה, אותו הסגור ניסה לפרש אחרת.

ד. מעיון בתיק הרפואי של המתלוננת עולה, כי המתלוננת פנתה **6 פעמים** לטיפול רפואי "לא שגרתי" בין השנים 2005-2012.

ישנה התאמה בין תיאורה של המתלוננת את הפגיעות האלימות ומועד התרחשותן ובין המסמכים הרפואיים. כך למשל טענה המתלוננת שהנאשם שפך על ידה מרק חם ביום שמחת תורה, ואכן מעיון ביומן שנת 2012 עולה, כי היום בו ביקרה המתלוננת במרפאה בשל כוויה (10.10.2009) הוא יום שמחת תורה. אף טענת המתלוננת, כי הנאשם חבל בראשה עם כבל של פן בתקופת חנוכה כשהייתה בכיתה י' עולה בקנה אחד עם תאריך החבלה- 03.01.2012, שהוא סמוך לחג החנוכה- שהסתיים ביום 28.12.2011.

המתלוננת ציינה עוד שני אירועים אלימים שקרו לפני שהיא התחילה ללמוד ב... (דהיינו, לפני שנת 2008). בראשון, הנאשם זרק עליה כיסא ועשו לה תפרים. ובשני, הנאשם היכה אותה בראש עם מקל של מטאטא ועשו לה הדבקה או תפרים.

בהתאמה, ישנם שני מסמכים רפואיים משנת 2005 המעידים על כך שבחודש מאי בשנת 2005 נעשתה למתלוננת הדבקה בעקבות חתך בראש ובחודש נובמבר הפנתה לאחות להוצאת תפרים בעקבות פצע פתוח בקרקפת.

מהימנות הנאשם

עדות הנאשם הותירה רושם רע ושליילי. במקום להתמקד במתן תשובות לשאלות שנשאל, עשה הנאשם מאמץ להתחמק ממתן תשובות ענייניות תוך שהוא מנסה לערפל את התשובות ומנסה להתאימן ולשנותן על פי התפתחות החקירה. הנאשם עשה הכל על מנת להרחיק את עצמו מהסיטואציה ומהנסיבות בהן תיארה המתלוננת את קרות האירועים.

עדויות של הנאשם היא עדות לכך שהמציאות עולה על כל דמיון, כאשר אב נוקט בביטויים ואמרות כל כך מזעזעים ומשפילים כלפי בתו שלו.

באמרתה הראשונה של המתלוננת במשטרה ציינה המתלוננת שכאשר היא אמרה לנאשם שהיא תחשוף את מעשיו והוא יסתבך, הנאשם השיב לה **"מה הבעיה להגיד שאת דמיונית, את דמיונית כל החיים שלך"** (נ/11 עמ' 7 ש'.

227-228). משפט זה מהווה בסיס לכל קו ההגנה, העדים שהובאו בפרשת ההגנה ובייחוד לגרסתו של הנאשם, כאשר כולם ניסו לצייר את המתלוננת, בכל הזדמנות אפשרית כילדה דמיונית שסיפורה סיפור אימים שהוא תוצר של פרי דמיונה המפותח בלבד, ואף נעשה מאמץ מיוחד בכיוון זה גם ע"י בני משפחה ועדי הגנה נוספים. טענה זו שמדובר בעלילה של "ילדה דמיונית" - אני דוחה בשתי ידיים.

אינני נותן כל אמון בעדותו של הנאשם.

הלכה היא, כי שקריו של הנאשם וסתירות בגרסאותיו במהלך העדות, יכולים להביא לדחיית גרסתו של הנאשם ומחזקים את ראיות התביעה. בעניין זה כבר נפסק בע"פ 334/02 **דידי סיבוני נ' מדינת ישראל** תק-על 2003(1), 237:

"לטענת המשיבה, את השקרים האלה יש לזקוף לחובת המערער, וטענה זו מקובלת עלי, הואיל וגם אם אין בשקרים, לכשעצמם, להוות בסיס להרשעה, יש בהם כדי לחזק את ראיותיה האחרות של המשיבה, הואיל והלכה היא שלשקר יש "משקל ראיתי עצמאי משלו, כראייה נסיבתית הנעוצה בהתנהגות מפלילה שיש עמה ביטוי לתחושת אשם" (ראו ע"פ 517/86, ברוקס נ' מדינת ישראל, פד"י מג (3), 441, 451; ע"פ 2109/96, אלעביד נ' מדינת ישראל, פד"י נא(673, 721), 1; ע"פ 161/72, סרסור נ' מדינת ישראל, פד"י כח(220), 203, 2; ע"פ 694/83 דנינו נ' מדינת ישראל, פד"י מ(249, 256), 4)."

מעבר לרושם הכללי הקשה והשלילי, לשם הדגמה יובא מקבץ מהשקרים, הסתירות והפרכות בעדותו:

א. הנאשם עשה מאמץ מוגזם ולא אמין, תוך הסתבכות בסתירות ושקרים, להרחיק את עצמו מביצוע העבירות ומעצם האפשרות לבצען הגם שברור שבמסגרת התא המשפחתי, העברין תמיד ימצא את ההזדמנות המתאימה לביצוע זממו; ובמיוחד כך כשלכאורה, יש יותר מרמז לכך שהיתה עצימת עין של חלק מבני הבית לחשדות בדבר ביצוע עבירות כלפי המתלוננת.

כך למשל באמרתו הראשונה טען הנאשם שאשתו לא יוצאת לשום מקום. לדבריו, היא **"לא זזה מהבית"**. אך כאשר נשאל האם היא עובדת במעון, השיב **"אולי היא עוזרת לאחותה במעון. לא יודע תשאל אותה"**. בהמשך כשנשאל האם הוא לא יודע לאן אשתו הולכת, השיב **"אני לא בבית. אני בכולל משעה 09:30-16:00"**.

בעדותו של הנאשם בבית המשפט, לאחר שנאמר לנאשם שלטענת המתלוננת רוב הפגיעות המיניות בוצעו בימי ראשון בבוקר, נזכר הנאשם לציין שהוא לא פוגש את בנותיו בימי ראשון מכיוון שהן קמות כשהוא כבר בתפילה ויוצאות מהבית לפני שהוא חוזר (פרוטוקול מיום 05.06.2014 עמ' 306 ש' 9-11).

בעדותו בבית המשפט התייחס הנאשם לימי השבעה וציין שבילילה הראשון הם חזרו לבית רק בשעה 02:00-03:00 לפנות בוקר ובשעה 06:00 הוא כבר יצא להתפלל בבית האבלים. במהלך שאר הימים הם נשארו בבית האבלים עד שעה 23:00-00:00 וחזרו יחד כולם לבית. הנאשם הדגיש שבנו א. הוא "ציפור נודדת" - הוא לא יוצא מהבית, לא ישן ומשחק במחשב במהלך כל הלילה. הדברים נסתרים לא רק בעדות המתלוננת אלא גם בדברי הנאשם עצמו בחקירתו במשטרה שם אמר: **"ש. מתי בפעם האחרונה ננעת בה? ת. היא ניסתה להגיד שמתי שחמי נפטר, אבל זה היא דמיינה את זה כי היינו לבד בבית"**. (ת/2 עמ' 3 שורות 46-47).

ב. הנאשם נשאל על שיחת הטלפון עם המתלוננת ואמר שהמתלוננת שאלה אותו **"עד מתי"** והוא לא ידע על מה היא מדברת וענה **"עד בא המשיח"**. כשנשאל האם הוא שאל אותה למה היא מתכוונת הוא השיב שאלתי והיא אמרה לי **"מה? אתה לא יודע? אני לא יכולה להגיד"** (ת/3 עמ' 3 ש' 59-67). דבריו אינם עולים בקנה אחד עם עדותה של ר' אם הבית ב... ששמעה את השיחה בין השניים והעידה שהנאשם שאל את המתלוננת על

מה את מדברת? והמתלוננת השיבה לו **"על מה שהיה בבוקר ובשבעה"** (נ/4 עמ' 4 ש' 19, פרוטוקול מיום 02.07.2013 עמ' 62 ש' 13) ולשני המשוחרחים (וגם לאם הבית) היה ברור על מה מדובר.

ג. גם כאשר הנאשם הודה באופן חלקי בביצוע המעשים המיוחסים לו הוא עדיין ניסה למזער את חלקו בביצוע המעשים (ת/2) וניסה ליחסם למתלוננת או ליחס לה את האשם או היוזמה בעניינם- טענות הזויות ולא אמינות- אותן אני דוחה בשתי ידיים. כך למשל טען שהמתלוננת היא שפנתה אליו וביקשה ממנו שיכניס את אצבעו לפי הטבעת שלה, וזאת כאשר הייתה בת 14. בהמשך אמר שהמתלוננת נהגה לבוא אליו ערומה ולפתות אותו. עוד טען שהמתלוננת רצתה לגעת בפי הטבעת שלו והוא לא הסכים. כאשר החוקרת שאלה אותו **"נראה לך הגיוני שילדה תבקש ממך לגעת בפי הטבעת שלך?"** השיב הנאשם **"כן, היא אמרה שהיא אוהבת את זה... אני לא רציתי, ראיתי אותה ילדה מסכנה שכל כך רוצה אז נתתי לה, לא יודע איך הסכמתי"**. דבריו אלו מלמדים על תפיסתו המעוותת של הנאשם, שהתבטאה אף באופן התייחסותו למתלוננת במהלך עדותו, משמע שגם כאשר הוא מודה שנגע לה בפי הטבעת הוא עוטר זאת במעטפת של תיאור המתלוננת כילדה מסכנה, מוזרה, דמיונית, ולא היא. הנאשם שלל את האפשרות שהחזיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת ואמר שהמתלוננת אמרה זאת מכיוון שהיא **"העלתה לעצמה בדמיון מה יכול להמשיך לקרות"**. בהמשך אמר לגבי מעשיו **"הרגשתי שאני מספק אותה, לא את עצמי, תשאל אותה אפילו, היא נהנתה מזה והיא ביקשה והיא הכל ובסוף הולכת להפיל עליי את התיק הזה"** (ת/2 עמ' 10 ש' 326-327).

הנאשם אמר שלאחר שהמתלוננת היתה מתקלחת הוא היה מוצא מלפפון וגזר בכיור מתחת למגבת, לדבריו, ייתכן והמתלוננת היתה מחזירה אותם לעצמה (ת/2 עמ' 2 ש' 22-23).

הנאשם נשאל מספר פעמים על אירועי השבעה ואמר **"אני מוכן להישבע לך, בשבעה לא נגעתי בה"**, בהמשך אמר **"אני הייתי מגיע קורא קריאת שמע אפילו בדרך, מוריד חולצה מכנסיים, גרביים ונופל למיטה. אם היא נכנסה לי למיטה ומתוך שכרות... אני לא יודע"**.

בהמשך ניסה הנאשם ליחס את מעשיו לשתיית אלכוהול. כך למשל אמר **"אם היא בטוחה שהיא היתה איתי בחדר, אז זה רק תחת אלכוהול הייתי"**. כשנשאל האם שפסף את איבר מינו בחזה השיב **"אם זה היה, אני לא הייתי בתוך הגוף שלי, כמו לוט, הוא לא ידע שהבנות שלו שכבו איתו, היו בהריון ולא ידע"**. כשנשאל האם ייתכן שהמתלוננת "מצצה" לו השיב **"יכול להיות שכן, אבל תחת השפעת אלכוהול שאני רדום כבר"**. הנאשם נשאל האם מצץ למתלוננת את הפטמה והשיב **"זה יכול להיות במקרים שהייתי תחת שתייה מרובה"** (ת/2 עמ' 8 ש' 229-230).

הנאשם אף ניסה לצמצם את משך תקופת הפגיעה במתלוננת ותדירותה. הנאשם נשאל מתי התחילו הנגיעות במתלוננת והשיב **"יכול להיות שבגיל 14... זה היה תקופה של חצי שנה-שנה"** (ת/2 עמ' 3 ש' 64) במקום אחר אמר שהפעם האחרונה בה הוא נגע במתלוננת היתה **"בשנה האחרונה, לפני שנה בערך"**. כשהחוקרת עימתה אותו עם הסתירה שבדבריו שמחד אמר שהפגיעה החלה בגיל 14 ונמשכה מקסימום שנה ומאידך אמר שהפעם האחרונה היתה לפני כשנה השיב הנאשם בכעס **"תרשמי שאני לוקח הכל עליי. את רוצה ככה לעשות? זה היה תקופה קצרה מאוד. הכי הרבה שנה, לא יודע איך היא פרסה את זה לחמישים שנה"**.

הנאשם ניסה לשוות למעשיו המיניים נופך נורמטיבי של מעשים בין אב לבתו. כך למשל הנאשם נשאל האם הוא הכניס את המתלוננת לחדרו והשיב **"אולי נכנסה לנקות לפסח"** (ת/3 עמ' 4 ש' 104). כשנאמר לנאשם

שהמתלוננת סיפרה שהנאשם נכנס אליה למקלחת כדי לסבן את גבה, הנאשם השיב **"היא הייתה במקלחת עם בגדים, לא הייתה ערומה, עשיתי לה מסרק סמיך להוציא את הכינים, היא ביקשה ממני אמרה שיש לה קשרים, נהייה לה קשר בשיער"** (ת/2 עמ' 4 ש' 90-89).

הנאשם נשאל האם נהג להרים את המתלוננת בידיו לחדר העבודה שלו והשיב **"הרמתי אותה בידיים עם הבגדים כמובן, אבל לקחתי אותה בתור מותק... לא היתה שום מטרה אחרת"** (ת/2 עמ' 4 ש' 105-104).
הנאשם נשאל האם הוא אמר למתלוננת שמדובר במעשים נורמטיביים בין אב לבתו והשיב **"לא. רק אולי על מה שאמרתי לך על הנגיעות על הבגדים בחזה. חשבתי שזה סתם, הרמתי אותה בידיים בתור חיבה. סתם ילדתי החמודה"**.

בניגוד לתיאורים האמורים, כאשר הנאשם רצה להראות עד כמה הוא מקפיד בענייני צניעות ולכן לא ייתכן שהוא נגע במתלוננת הוא אמר **"אני...לבנות שלי אפילו טיטולים לא החלפתי, מגיל אפס...מבחינת צניעות"**.
ד. תגובותיו והערותיו של הנאשם מעידות על התייחסות מינית מעוותת ומזלזלת כלפי המתלוננת - התנהלות התומכת בתשתית הראייתית המפלילה.

הנאשם תיאר אירוע בו ביקש מהמתלוננת לבוא איתו למעבר בין הממ"ד לחדר האורחים והיא סירבה. הנאשם נשאל מדוע ביקש ממנה לבוא והשיב **"... רציתי אני לגעת בה, למשש אותה, זה מה שהיה בתכנית, רציתי להתעסק בחזה שלה והיא לא רצתה"** (ת/2 עמ' 2 ש' 10-9). כשנשאל מתי זה היה השיב שאינו זוכר ושלמתלוננת כבר היה אז **"חזה בולט"** (ש' 16).

כשנאמר לנאשם שלטענת המתלוננת בתקופת השבעה הוא הכניס את איבר מינו לפיה הוא השיב **"אני גם לא יאמין שעשיתי דבר כזה, כי חמי היה כמו אבא שלי, הלב כואב, מישו יכול ללכת למישהו? האיבר לא יכול לזוז, הוא נהיה כמו מת בתקופה כזאת"** (עמ' 6 ש' 186-185) - כלומר ההנמקה לכך שלא ביצע עבירות מין בביתו אינה שהיא ביתו ואסורה לו, אלא שבתקופת השבעה על חמו, הוא אינו מתעניין במין.
בעימות, לאחר שהמתלוננת הטיחה בנאשם את מעשיו ואמרה לו שהוא נהג להשתפשף בין חזה עד שהיה מגיע לפורקן ואז נהג להכניס את איבר מינו לפיה, השיב הנאשם באופן תמוה **"זה מראה פיגור למצוץ את זה על איבר מת... אם משהו נותן למשהו אחר שזה נגמר אז זה טיפשות רק חולי נפש"** (ת/4 עמ' 2 ש' 22-19).

בת/2 בעמ' 10 שורה 322-323, אמר: **כשנגעתי לה בחזה ובאיבר המין איבר המין שלה היה מסריח.."**
בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם שלא ייתכן שהוא פגע מינית במתלוננת, מכיוון שהיה לה ריח רע. לדבריו **"תשאלי פה יש עוד גברים, תשאלי אותם אם מישו מתקרב למי שמסריח? לא מתקרב. זה המציאות. לא שאני שונא אותה או משהו... אבל המציאות היתה שגם אם אתה היית רוצה, אתה נדחה מהדבר הזה"** (פרוטוקול מיום 19.06.2014 עמ' 328 ש' 7-1).

ה. כפי שפורט לעיל, הנאשם הודה בשתי הזדמנויות בחקירותיו במשטרה בפגיעה מינית במתלוננת בתו, כאשר החקירה הראשונה לא הוקלטה ולא תומללה והחקירה השנייה כן. הנאשם באותה הודאה לא הצליח לנמק באופן הגיוני את פירוט המעשים המיניים שביצע במתלוננת כמתואר בהודאתו השנייה וסיפק הסברים בעייתיים כגון שהוא פירט מעשים **"שגם אם בן אדם עשה אותם הוא עדיין יכול להיקבר בקבר ישראל"** (פרוטוקול מיום 05.06.2014 עמ' 323 ש' 27-12). בעימות של הנאשם עם המתלוננת, היא נשאלה האם, כפי שטען הנאשם, היא ביקשה מהנאשם להכניס את אצבעה לפי הטבעת שלו והשיבה **"לא, איכס זה מגעיל"**, בתגובה לכך אמר הנאשם **"כל זה היה הזיות שלי ביחד איתה, הלכתי בראש איתה לפני ההתאבדות שלי"**.

ו. הנאשם ייחס את "הפללתו" לגורמים חיצוניים שהיתה להם נגיעה בהליך הפלילי. הוא האשים את צוות...

שהבטיח למתלוננת כסף ליישור שיניים בתמורה להפללתו, טען שהחוקר שי יאסו אמר לו להודות והכתיב לו מה להגיד בהודאתו, ציין שעורך הפולגרף רצה להפליל אותו, טען שהשוטרים דיברו ביניהם שהם רוצים להפליל אותו ואף האשים את החוקרת מירי כהן שהיא "ניסתה לשגע אותי והכריחה אותו לאשר את הדברים שהיא אמרה" (עמ' 351 ש' 14-31). בהמשך אף אמר שכל העדות שהעידו בבית המשפט (הצוות החינוכי של ...) העידו דברי שקר. **טענות אלה כולן נדחות על ידי כבלתי אמינות.**

ז. עדותו של הנאשם היתה רצופה שקרים וסתירות.

הנאשם אמר בבית המשפט, כי הוא ידע שהמתלוננת אומרת שהוא היכה אותה ואף הסכים לכך שתתלונן בעניין זה, על מנת שהיא "תשיג כסף". בניגוד לכך, בחקירתו במשטרה הנאשם אמר שכשאר אשתו אמרה לו שהמתלוננת אומרת שהוא היכה אותה הוא התפלא ואמר לאשתו "לא יכול להיות ש... (המתלוננת) תמציא עליי דברים כאלה" (ת/3 עמ' 3 ש' 49).

לגבי טענת המתלוננת, כי הוא שפך עליה מרק מכיוון שלא היה לטעמו, אמר הנאשם במקום אחד שהמרק נשפך על המתלוננת כשהעבירה אותה לפלטה ושהנאשם כלל לא היה בבית באותו זמן וסיפרו לו את זה אחר כך (ת/3 עמ' 7 ש' 214, ת/2 עמ' 5 ש' 137) ובמקום אחר אמר שהוא היה בבית אך היה באמצע לימוד ולכן לא יכל להרים את הסיר לפלטה והמתלוננת הרימה את הסיר במקומו, המרק נשפך עליה והנאשם אף עזר לה לקבל טיפול רפואי (פרוטוקול מיום 05.06.2014 עמ' 314 ש' 6-13).

כאמור לעיל, הנאשם מסר נימוקים סותרים לסיבת ההודאה שלו בפני החוקר יאסו. כאשר במקום אחד אמר שהוא הודה היות והחוקר יאסו הבטיח לו שאם הוא יודה הוא יחזור לבית בתוך חודש ובמקום אחר אמר שהוא עשה זאת על מנת שהמתלוננת תרגיש שהוא איתה ושהוא תכנן להתאבד לאחר הודאתו והודה רק במעשים שיאפשרו לו להיקבר בקבר ישראל.

ח. כאשר השוטרים הגיעו לעצור את הנאשם הוא הסתגר באחד החדרים בבית, נעל את דלת החדר מבפנים ולא שעה לבקשותיהם של השוטרים לפתוח את הדלת. השוטרים נאלצו לפתוח את הדלת בכוח על מנת לעצור את הנאשם.

אין ספק, כי מטרתו של הנאשם היתה להסתתר בחדר על מנת שהשוטרים לא ימצאו אותו. חיזוק לכך נמצא בעדותו של השוטר ארקדי יופית, ממנה עולה כי אשתו של הנאשם טענה בפני השוטרים שהנאשם כלל לא נמצא בבית אלא בכולל, חיזוק נוסף לכך עולה מעדותו של השוטר איליה גלנר שהנאשם היה לבוש בבגדים רגילים ולא בבגדי ספורט כאשר הם פתחו את הדלת ושהוא לא ראה אזניות או אמצעי שמע בחדר. האמור לעיל מעיד על תחושת אשם קשה של הנאשם, אשר ידע גם ידע שיש לו סיבה לנסות ולמלט את עצמו מן השוטרים.

מהימנות יתר עדי ההגנה

עדי ההגנה הותירו רושם שלילי. העדים עלו אחד אחרי השני לדוכן העדים, כאשר מעדותם ניכר היה שהחליטו מראש ליישר קו עם טענת הנאשם, שהמתלוננת היא "ילדה דמיונית", שמספרת סיפורים דמיוניים, וביניהם טענותיה כלפי הנאשם. יובהר שגם אם מאמינים לכך שהמתלוננת כילדה סיפרה סיפורים דמיוניים, במיוחד בגיל צעיר, לא רק שאין הדבר חריג מאד אלא שגם אין בו כדי להשליך על תיק זה, בו לא רק שגרסתה המפלילה נשמעה, נבחנה היטב ונמצאה

אמינה אלא שהיא גם מחוזקת בראיות תומכות כפי שפורט וסיפורה רחוק מאד מלהיות דמיוני. התגייסות זו של כל המשפחה וגורמים נוספים לתמוך דווקא בפוגע, להשתיק את הקורבן ואת תלונתו תחת לסייע לבן המשפחה הנפגע, לצערי מוכרת לנו היטב וחוזרת על עצמה בסיטואציות דומות. (ראה ע"פ 2157/92 **שלמה פדידה נגד מדינת ישראל**, פ"ד מז(1) 81, בעמ' 88).

היה לעדי ההגנה זמן רב לתיאום עדויות והעובדה שכולם טורחים לצייר את המתלוננת כמוזרה והזוייה ואף משתמשים במילים דומות כגון: **"דימונית"** וחלקם מתארים אירועים דומים תומכת בחשד זה.

בעניין תיאום עדויות, ראה יעקב קדמי, **על הראיות, הדין בראי הפסיקה**, חלק רביעי (2009) (עמ' 1856):

"עדי התביעה...כולם בני משפחה מקרבה ראשונה של המתלוננת...אך טבעי הוא, כי העדויות תומכות זו בזו...דא עקא, שבדיקתן...יש בה כדי לעורר ספק באמיתותן וכן לעורר חשד שהן פרי תיאום... יפים...דבריו...בתפ"ח 1020/00 משום כך ראוי להתייחס בזירות רבה לעדויות כל מחנה..." (צוטט ב-ע"פ 5622/01 (... מתוך תפ"ח (ת"א) 1032/03, פלוני).

א. אחיה של המתלוננת- עדותו של א. היתה מוטית, מגמתית, רצופת סתירות, תשובות מתחמקות ושקרים וניכר, כי הוא ניסה לישר קו עם גרסתו של הנאשם. העד פתח את עדותו, **ביוזמתו ובלא שנשאל**, בציון שהוא עובד בין השעות 12:00-21:00 ובשאר השעות הוא נמצא בחדר הילדים במחשב עד השעות הקטנות של הלילה, מיד הסביר שחדר הילדים נמצא ממש סמוך לחדר ההורים (המרחק בין החדרים הוא מטר וחצי) והוא מעולם לא שמע משהו חריג או ראה התנהגות אלימה מצידו של הנאשם. עוד טען שבמשך כל ימי השבעה לא עבד והיה בבית.

העד נשאל מדוע בחר לספר דווקא את הפרטים האלה והשיב שסיפר זאת באופן אקראי. העד אישר שהוא לא סיפר את הפרטים האלה בחקירתו במשטרה והשיב תשובות מתחמקות כשנשאל מדוע לא סיפר זאת אז ובחר לציין זאת היום.

לטענתו, אם הוא היה שם לב לאירוע חריג הוא היה מגיב בצורה "דרסטית". הוא היה בודק, רואה, חוקר, מסתכל ומנסה לעזור, מה שלא מתיישב עם כך שלא פעל כך הפעם ולא פעל כך בעבר בנוגע לעבירות שבוצעו ע"י האח.

בהמשך לניסיון ליישר קו עם גרסת הנאשם לשלול את האפשרות שהנאשם ביצע את המעשים המתוארים במתלוננת, גם טען העד שהמתלוננת הודתה בפניו שהיא העלילה על הנאשם ואמרה לו **"אבא שלנו בן אדם צדיק, הוא לא עשה דבר כזה ולא יכול לעשות דבר כזה בחיים"**. לטענתו, המתלוננת גם אמרה לו ש"גורמים" ... לחצו עליה להעליל על הנאשם ואמרו לה בדיוק מה להגיד. העד לא ידע להשיב לשאלות מי הגורמים שלחצו על המתלוננת ומדוע לא דיווח על דבריה למשטרה. העד השיב תשובות מתחמקות שדומות במהותן לתשובותיו של הנאשם, כגון **"כי זה גוף ענק שממש כולם נגדו"**. או שהעד **"לא בן אדם שחוקר ומנסה לבדוק דברים"**. זאת, בניגוד לדברים שאמר קודם. העד נשאל האם הוא סיפר למישהו שהמתלוננת הודתה בפניו שהיא "העלילה" על הנאשם והשיב שסיפר לאחיו הקטנים, בני 10 ו-12. כשהעד נשאל שאלות בקשר לכך הוא התחמק מתשובה חד משמעית ולבסוף אמר שהוא לא סיפר לאף אחד **"כולם ידעו את זה... זה היה ברור...כי לצערי הרב...היא ילדה מורכבת כזאת"**. העד אישר שבני המשפחה נוהגים לקרוא למתלוננת "דימונית" וסיפר את אותם סיפורים "דימוניים" שהנאשם סיפר- בפעם אחת, המתלוננת התקשרה לבני המשפחה כשהם היו בדרך לאירוע וסיפרה שהשכן פרץ לביתם עם סכין ולבסוף אמרה שהיא עבדה עליהם. בפעם אחרת המתלוננת העלילה גם על בנות

מהכיתה שלה ובסוף התברר, לטענתו, ששיקרה. העד נשאל האם סיפר זאת כדי להראות שהמתלוננת שקרנית והשיב **"לא שהיא שקרנית. שיש לה קצת דמיונות"**. ובהמשך **"היא ילדה טובה אבל יש לה קצת דמיונות"**.

העד שלל את האפשרות שאחיו של הנאשם באו אליהם לבית ולחצו על המתלוננת לבטל את התלונה. לדבריו **"לא היה דבר כזה מעולם"**. כשהוא נשאל כיצד הוא יכול לשלול זאת בוודאות שכן ייתכן שהוא לא היה בבית בזמן המפגש, הוא השיב שאם זה היה קורה הוא היה שומע על כך מבני הבית ובהמשך אמר **"אם רק המתלוננת הייתה בבית אז יכול להיות. אני לא יודע"**. איני נותן אמון בעדותו של עד זה.

ב. ח. אחותו של הנאשם הרחיקה עצמה מהמתלוננת ומהאירועים שהתרחשו לאחר חשיפת מעשיו של הנאשם. העדה אמרה **"אני יודעת שאני לא ראיתי את הילדה הזאת, לא היה לי קשר איתה, לא הייתי אצלם בבית..."**. לדברי העדה, עו"ד אמר לה שאסור לה לדבר עם המתלוננת והיא לא שאלה מדוע. בהמשך אמרה שלא מצאה לנכון לדבר איתה וגם **"לא כל כך הייתי פנויה לדברים האלה"**. העדה אמרה שכאשר נאמר לה שהיא צריכה למסור עדות בבית המשפט היא חשבה שמדובר בבדיחה מכיוון שהיא לא הבינה איך היא קשורה ל"נושא הזה". היא הבינה שהמתלוננת "עירבה את המשפחה" אך היא לא ידעה "במה מדובר". עוד הוסיפה שכלל לא ידעה שהמתלוננת טסה לחו"ל ורק בשלב מאוחר יותר סיפרו לה על כך. כאשר העדה נשאלה האם היא לקחה חלק במפגש משפחתי בו לחצו בני המשפחה על המתלוננת לבטל את תלונתה, היא ישרה קו עם טענות הנאשם, כי המתלוננת "דמיונית" ואמרה **"לא היה שום אירוע כזה, זה פשוט הזוי... זה יד הדמיון הטובה, זה יד הדמיון שלה, זה דמיוני מה שהיא אומרת..."**

בניגוד לניסיונה של העדה לצייר עצמה כמנותקת מההתרחשויות לאחר הגשת התלונה, אמרה העדה בהחלטיות, כי האחים שלה לא מעורבים בנסיעתה של המתלוננת לחו"ל. כשנשאלה כיצד היא יודעת שהרי לא היתה מעורבת כלל ב"סיפור", השיבה **"... מידי פעם היו מספרים לי ומעדכנים אותי, אבל אם האחים שלי היו מעורבים אני חושבת שהייתי יודעת מזה"**.

ה. אחותו של הנאשם, גם היא בהתאמה, הרחיקה עצמה מהמתלוננת ומהאירועים שהתרחשו לאחר חשיפת מעשיו של הנאשם והעידה בבית המשפט **"אני לא הייתי אצלם אף פעם בבית, אני לא יודעת אפילו איפה הם גרים... לא פגשתי אותה(את המתלוננת) מאז החתונה של הבת שלי, לא ראיתי אותה, לא התראתי איתה, לא שמעתי אותה, שום קשר לא נעשה מאז"**.

אין לתת אמון בעדותן המגמתית של עדות אלה.

ג. ש. אחיו של הנאשם המשיך את מגמת הנאשם ויתר עדי ההגנה, הפגין זלזול במתלוננת ופתח את עדותו בשני סיפורים "דמיוניים" שכביכול המתלוננת סיפרה כשהיתה ילדה בת 10-12. פעם אחת היא סיפרה שהיא באה במטוס מביתה לבית סבתה. לדבריו הסיפור היה נראה להם "הזוי". בפעם אחרת, המתלוננת סיפרה שיש להם בבית מגלשה מהקומה בה הם גרים עד לגינה וכל אנשי השכונה מתגלשים בה.

העד אמר שלא היה בביתה של המתלוננת חמש או שש שנים ואם היא טוענת שהוא היה בביתה **"זה חלק מהדמיונות שלה"**.

העד אמר שברגע שהמתלוננת "סיפרה סיפורים" על אבא שלה, הוא ישר נזכר "**בעוד סיפורים שהיא בדתה**". דהיינו, שלרגע לא חשב שהמתלוננת דוברת אמת ומיד החליט שמדובר בסיפור מפרי דמיונה.

מחד, טען העד שהוא שמע את טענותיה של המתלוננת לגבי מעורבותו בלחצים שהופעלו עליה סמוך למתן עדותו, אך מאידך אמר שרשם על דף ותכנן מראש לפתוח את עדותו בשני הסיפורים הדמיוניים על המתלוננת בגלל הדברים שהיא אמרה עליו. העד לא ידע להסביר את הסתירה בדבריו ואמר "**אני חושב שכבוד השופטים בטוח ראו אותה פה ויש לה בראש דמיונות**".

העד אמר שלא ידוע לו דבר על נסיעתה של המתלוננת לחו"ל. לדבריו, אמה של המתלוננת התקשרה אליו לפני שנה בערך ואמרה לו שהמתלוננת נעלמה ולאחר חצי שנה היא אמרה לו שהמתלוננת היתה בחו"ל אבל "**זה לא עניין אותי בכלל**".

גם בעדותו של עד זה איני נותן אמון.

ד. ת.ש. היתה מנהלת ה... בחטיבת הביניים. גם ת.ש. פתחה את עדותה בכך שבמסגרת תפקידה היא נתקלה ב"סיפורים הזויים" שקשורים במתלוננת. המשותף לכל סיפורה של העדה על המתלוננת הוא, כי חרף היותה של העדה גורם כביכול ניטראלי, אשת חינוך, היא מעולם לא העלתה על דעתה שיתכן שהמתלוננת דוברת אמת. כך כאשר המתלוננת טענה שאחת הבנות ב... התעללה בה מינית- העדה מיד הגדירה את טענתה כ"הזויה" והחליטה שמדובר בטענת שווא רק בגלל שהמתלוננת לא התעמתה עם הילדה האחרת.

כך גם בדוגמת השמפו- העדה הסיקה שהמתלוננת לקחה את השמפו של חברתה רק בגלל שהמתלוננת לא תבעה אותו בחזרה כאשר העדה שמה אותו בחדרה.

מגמה זו חזרה על עצמה גם כאשר המתלוננת דיברה עם העדה על האירוע. העדה בחרה להטיל ספק בדבריה של המתלוננת ואמרה לה "**הבית שלך הוא מלא ילדים. מתי לאבא שלך יש בכלל זמן להיות איתך לבד?**". גם כשהמתלוננת אמרה לה שהמעשים נעשים כשאימה יוצאת מהבית, העדה המשיכה להקשות קושיות ואמרה לה "**אבל כשאמא לא נמצאת, ברוך ה' יש הרבה ילדים בבית. את נמצאת ב... שלושה שבועות. את הולכת מכאן עם שלוש אחיות ואת חוזרת משם עם עוד שתי אחיות**". אם לא די בכך שבני המשפחה המורחבת לא האמינו למתלוננת או בחרו לטעון שאינם מאמינים לה וקראו לה דמיונית, לצערי, גם העדה, השייכת לצוות החינוכי של ה..., לא רק שלא תמכה במתלוננת או טיפלה בטענותיה כנדרש, אלא גם החליטה לבחור צד וקבעה מיד שדבריה לא הגיוניים.

כאשר העדה עומתה עם הסתירות שבדבריה היא השיבה תשובות מתחמקות, אמרה שהיא כלל לא ידעה שהמתלוננת התלוננה שהנאשם פגע בה מינית, בהמשך אמרה שרק שמעה שלמתלוננת היתה בעיה עם אביה אך לא ידעה איזו בעיה, כשהעדה נשאלה איך דבריה מתיישבים עם הדברים שהיא אמרה למתלוננת מהם משתמע שהעדה ידעה שמדובר בתלונה על פגיעה מינית, העדה שוב השיבה תשובות מתחמקות. לא ניתן לסמוך על עדותה המגמתית של עד זה ואיני נותן בה אמון.

ה. י.מ.ו.מ- מורתה של המתלוננת ובעלה. העדים סירבו למסור את גרסתם במשטרה ולבסוף הגיעו להעיד

בבית המשפט.

שני העדים סיפרו שביום שבו המתלוננת הגיעה אליהם לבית חבולה היא סיפרה להם שקיבלה מכה מדלת של אוטובוס. שניהם ציינו שת. הפסיכולוגית של ה... התקשרה ל.מ. ואמרה לה לחתום על מסמך לפיו המתלוננת סיפרה לה שהנאשם הוא שגרם לחבלה ואם לא תעשה זאת, ת. תפטר אותה. י.מ. סירבה לחתום על המסמך ולדבריה, אכן פיטרו אותה.

אני דוחה טענות אלה כלא אמינות.

כשהעדים נשאלו מדוע הם לא פנו למשטרה על מנת לספר את גרסתם לפיה המתלוננת אמרה להם שנחבלה מדלת האוטובוס ושגורמים בבית הספר ניסו ללחוץ עליהם שהמתלוננת אמרה להם שהנאשם עשה זאת, הם השיבו, באופן תמוה, שהם חששו שיפטרו את י.מ. אם תעשה זאת. על פניה תשובתם אינה הגיונית שכן, אם אכן פיטרו את י.מ. לאחר שסירבה לחתום על המסמך, לא היתה כל מניעה שהעדים יפנו למשטרה ויספרו את גרסתם. יתרה מכך, פניה למשטרה בנסיבות אלה, היא תגובה מתבקשת, סבירה והגיונית.

י.מ., ככל עדי ההגנה, לא מוכנה אפילו להעלות בדעתה את האפשרות שטענות המתלוננת הן נכונות וציינה שהחליטה למסור עדות בבית המשפט היום מכיוון שהיא יודעת, גם בלא הכירות עם התשתית הראייתית, שהנאשם עצור כבר שלוש שנים בגלל סיפור שהוא לא נכון.

העדה שללה את האפשרות שאולי דווקא הסיפור על המכה מהאוטובוס הוא הדמיוני והסיפור על המכה על ידי הנאשם הוא הנכון. לדבריה, אם אכן הנאשם היה מכה את המתלוננת היא היתה מספרת לה מכיוון שהמתלוננת היתה פתוחה בנושאים האלה. דברים אלה מנוגדים לדבריה של העדה בתחילת העדות, כי המתלוננת לא נהגה לספר לה דברים על משפחתה.

כמו כן, היא ציינה שהיא היתה עם המתלוננת בקופת חולים, ש"ממש לא" הפנו את המתלוננת למעייני הישועה ושהיא יודעת שלאחר הביקור בקופת החולים המתלוננת "הלכה ישר ל...". זאת בניגוד למסמך הרפואי מיום 03.01.2012, כי המתלוננת קיבלה טיפול רפואי במעייני הישועה.

גם י.מ. רצתה "להוכיח", כלשונה, לבית המשפט שהמתלוננת היא ילדה דמיונית וסיפרה את אחד הסיפורים "הדמיוניים" שהנאשם סיפר - שפעם אחת המתלוננת סיפרה לה שהיא ראתה מחלון ביתה איש שהתעלף, ירדה עם אביה למטה ועשתה לו החייאה. גם בעדה זו לא נתתי אמון.

טענת ההתיישנות ביחס לעבירות האלימות בכתב האישום השני

ב"כ הנאשם טען בסיכומיו, כי לפי סעיף 1 לכתב האישום השני הנאשם היכה את המתלוננת "במשך שנים, מאז הייתה הקטינה בגן". לדבריו, חלה התיישנות באשר לחלק ממעשי האלימות שהנאשם ביצע במתלוננת, שכן תלונתה הוגשה כאשר המתלוננת היתה כבת שמונה עשרה.

ב"כ המאשימה ציינה, כי ביחס לעבירות התקיפה בנסיבות מחמירות ועבירות האיומים, שהן עבירות מסוג עוון שמתיישנות בתוך 5 שנים, היא מסכימה שאין להרשיע את הנאשם בעבירות שביצע במתלוננת עובר לחודש

06/2007.

בהתאם לאמור, אני מציע לחברי לבטל את האישום בעבירות האלימות שהתרחשו לפני חודש 06/2007.

ביחס לעבירות האיומים, הרי שחלקן מתייחסות לאיומיו של הנאשם שאם המתלוננת לא תגלח את ערוותה הוא יכה אותה והן התרחשו לאחר שנת 2008, כאשר הנאשם החל את הפגיעות המיניות ולכן לא חלה התיישנות ביחס אליהן.

עבירת איומים נוספת סמוכה לאירוע מיום 03.01.2012 ועל כן לא חלה ההתיישנות גם ביחס אליה.

בשולי הדברים

אף ששאלת התנהלותם של גורמי החינוך ב... בה למדה המתלוננת לא עמדה לדיון ישיר בהליך זה, ובעניין זה שמורה הזכות של אותם גורמים להשמיע את טענותיהם בעניין זה בפני כל פורום שיעסוק בכך, איני יכול להתעלם מתחושת אי הנוחות, בלשון המעטה, העולה לכאורה מהשתלשלות האירועים בתיק זה. סעיף 368ד (ב) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"(ב) רופא, אחות, עובד חינוך, עובד סוציאלי, עובד שירותי רווחה, שוטר, פסיכולוג, קרימינולוג או עוסק במקצוע פרה-רפואי, וכן מנהל או איש צוות במעון או במוסד שבו נמצא קטין או חסר ישע - שעקב עיסוקם במקצועם או בתפקידם היה להם יסוד סביר לחשוב כי נעברה עבירה בקטין או חסר ישע בידי אחראי עליו - חובה עליהם לדווח על כך בהקדם האפשרי לעובד סוציאלי שמונה לפי חוק או למשטרה; העובר על הוראה זו, דינו - מאסר ששה חדשים."

מהמקרה שבפני עולה לכאורה תחושה קשה בדבר התנהלותם של גורמי החינוך השונים שלכאורה נמנעו או השתהו לפעול בהתאם לחובתם על פי החוק לדווח באופן מיידי לעובד סוציאלי או למשטרה על תלונת המתלוננת.

כפי שעולה, לכאורה, מהמסמכים והעדויות בתיק, הראשונה שהתוודעה לפגיעות האלימות של הנאשם במתלוננת היא י.מ. שהיתה מורתה ולקחה אותה לקבל טיפול רפואי בעקבות חבלה שהנאשם גרם למתלוננת ביום 03.01.2012. לכאורה, לא רק שי.מ. לא קיימה את חובתה על פי החוק, אלא על פי דברי המתלוננת, היא גם הציעה למתלוננת לטעון שנחבלה מדלת תא מטען של אוטובוס **"על מנת שלא יגרם חילול ה..."**

השנייה שהתוודעה לפגיעות האלימות של הנאשם במתלוננת היא ש. מרכזת ה.... לדבריה המתלוננת לא הגיעה ל... וכאשר היא פנתה אליה על מנת לברר את סיבת היעדרה המתלוננת הציגה בפניה את האישור הרפואי מיום 03.01.2012 ואמרה לה שנחבלה מדלת תא מטען של אוטובוס. העדה העידה שצורת החבלה נראתה לה מוזרה ושעוד באותו יום או ביום שלמחרת המתלוננת ניגשה אליה, ככל הנראה בעקבות איומיו של הנאשם, ואמרה לה שהנאשם גרם לה לחבלה ושזו לא הפעם הראשונה שהוא מכה אותה. לכאורה, מרכזת ה.... לא מילאה את תפקידה על פי החוק ולא דיווחה על כך. יתרה מכך, היא **"ביררה"** את הדברים מול הנאשם בשיחת טלפון (כך גם לפי דבריה בפנינו) והתעקשה, לדברי המתלוננת, שהמתלוננת תחזור לביתה בשבת, בניגוד לרצונה של המתלוננת והמתלוננת אף ציינה שאביה היכה אותה נמרצות באותה שבת בשל כך שחשפה את מעשיו.

גם כאשר המתלוננת דיווחה לר. אם הבית ב... על הפגיעות האלימות והמיניות שחוותה מצידו של הנאשם ור. החליטה לדווח לת. הפסיכולוגית של ה... גם אז הדברים לא דווחו לכאורה מיד לגורמים הרלוונטיים מחוץ ל... ת. העידה בבית המשפט: **"אנו לא בקלות האמנו לה והמנהל דרש לשאול כמה פעמים, לוודא את זה כמה פעמים לשאול רב ועוד רב... (פרוטוקול מיום 27.6.2013 שורות 24-26).** עוד הוסיפה: **"ביקשתי מפקידת הסעד לעשות ועדת רבנים ולעשות להקל על האיש ואם אפשר לשקם את המשפחה, אז אמרה לי פקידת הסעד, גבירתי, אחרי מה שהנערה התלוננה שזה יותר גרוע ממה שאת מספרת, אי אפשר כבר לכנס שום ועדת רבנים" (עמ' 49 ש' 4-7).** בעדותה בבית המשפט ת. כמעט והתנצלה על כך שדיווחה על מעשיו של הנאשם ואמרה שוב ושוב "שלא היתה לה ברירה" ושהם התייעצו עם רבנים בקשר לכך.

רק ביום 07.06.2012 התקבל דיווח כללי לפקידת הסעד בעניין תלונתה של המתלוננת בנוגע לאלימות ולעבירות המין.

לכאורה, לא רק שהגורמים לעיל לא פעלו לסייע למתלוננת ולתמוך בה בשעתה הקשה, אלא שהתנהלותם לא עולה לכאורה בקנה אחד עם החוק. עצם העובדה שהדיווח לעו"ס של רשות מקומית היה רק כ- 5 חודשים לאחר התלונה הראשונה על אלימות - מדברת לכאורה בעד עצמה.

החוק ברור, אין לאפשר לגורמים לא מוסמכים לבצע כביכול "חקירות" או לנסות ולטפל בבעיות המתעוררות בנושאים שפורטו בתוך הקהילה במקום לפנות בדחיפות לרשויות המתאימות. אין לבצע חקירות פנימיות והתייעצות עם רבנים לא יכולה לבוא במקום דרישות החוק. לכאורה התנהלות כאמור עלולה לפגוע בחקירה, לשבשה ואף לפגוע במתלוננת הקטינה.

אני מציע לחברי להעביר עותק מהכרעת הדין והערה זו למנכ"ל משרד החינוך על מנת שידדוק את התנהלות הגורמים השונים בפרשה זו ועל מנת לנקוט באמצעים למניעת מצבים כאלה ולחדד את הנהלים בנושא האמור- הכל על פי שיקול דעתו.

סוף דבר

נוכח כל האמור, אני מציע לחברי לקבוע, כי התביעה הוכיחה כנדרש מתובע במשפט פלילי, מעבר לכל ספק סביר, את כל המיוחס לנאשם בכתב האישום, למעט עבירות האלימות שהנאשם ביצע במתלוננת לפני חודש 06/2007 - עבירות אשר יש לקבוע ביחס אליהן, בהסכמת הצדדים, כי התיישנו, שלגביהן, יש לבטל את האישום.

לאור האמור אציע לחברי להרשיע את הנאשם **במספר רב של עבירות של אינוס**- בכך שהחדיר את אצבעו לאיבר מינה, **מספר רב של מעשי סדום** - מתוכם מעשה אחד של החדרת איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת, 3 מעשים של הכנסת אצבעות לפי הטבעת של המתלוננת ומספר רב של מעשים של הכנסת איבר מינו לפיה של המתלוננת. **מספר רב של מעשים מגונים**- בכך שמישש בידיו את חזה ואת איבר מינה, נישק את חזה, מצץ את פטמותיה, הניח את איבר מינו על חזה וחיכך את איבר מינו בין שדיה. **עבירת איומים**- בכך שנהג לאיים על המתלוננת שאם לא תגלה את ערוותה, הוא יכה אותה. **מספר עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות**- בכך שהכה את המתלוננת וחבט בגופה עם מקל של מטאטא כאשר לא שעתה לבקשתו ולא גלחה את ערוותה. **במספר רב של עבירות של תקיפת קטין ובמספר עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות** - בכך שנהג להכות את המתלוננת במשך שנים וזאת רק מתאריך 06/2007 במספר רב של הזדמנויות, בגופה ובראשה, הכל כפי שמפורט בעובדות כתב האישום השני. **עבירת איומים**-

בכך שאיים על המתלוננת שאם תדווח על מעשיו "ישלח אותה" שוב לבית החולים. **בעבירת הפרעה לשוטרי בשעת מילוי תפקידו** - בכך שהסתגר בחדר בבית ולא שעה לבקשת השוטרים לפתוח את דלת החדר עד אשר נאלצו לפתוח את הדלת בכוח על מנת לעצרו.

עבירות לפי סעיף 351(ב) רישא, סעיף 351(ב) סיפא, סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + 345(א)(1), סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1), סעיף 192, סעיף 382(ב)(2), סעיף 382(ב)(2), סעיף 368(א) סיפא, סעיף 192, סעיף 275 לחוק העונשין.

נתן זלוצ'ובר, שופט

השופט ב. אזולאי - אב"ד

אני מסכים ומצטרף לחוות דעתם ולנימוקיהם של חבריי כב' השופט זלוצ'ובר וכב' השופטת רז-לוי, באשר להרשעת הנאשם בעברות שיוחסו לו בכתב האישום כאמור בחוות דעתו של השופט זלוצ'ובר. כמו כן אני מצטרף להערותיהם באשר לליקויים לכאורה שהיו בהתנהלות גורמים שונים במוסד בו למדה המתלוננת, בכך שלא קיימו לכאורה את חובת הדיווח בהקדם האפשרי לעובד סוציאלי שמונה לפי חוק או למשטרה, כאמור בסעיף 368(ב) לחוק העונשין ובאשר להמלצה להעביר את העניין לבדיקת מנכ"ל משרד החינוך.

באשר לשאלה הנוגעת לבדיקות וההתייעצויות של אנשי חינוך עם גורמים שונים, בתנאים שאינם עומדים בניגוד לחובת הדיווח האמורה ובתנאים שאין בהם כדי לשבש חקירה, נראה לי שאין מקום להיזקק לכך בדיון זה, בו לא עלתה השאלה לדיון ישיר ולא ניתנה בה לגורמים הנוגעים לעניין אפשרות להשמיע את טענותיהם.

ברוך אזולאי, שופט

השופטת י. רז - לוי

אני מסכימה ומצטרפת לחוות דעתו המנומקת והנהירה של חברי כב' השופט זלוצ'ובר וכן להערותיו.

רואה אני לנכון לציין כי התמונה שעלתה מן העדויות והראיות בתיק זה, באשר להתנהלות גורמי החינוך והטיפול ב... בה שהתה המתלוננת במועדים הרלוונטיים, הינה תמונה עגומה. נראה כי מדובר בהתנהלות אשר לכאורה הינה בלתי ראויה ואינה עולה בקנה אחד עם החובות המוטלות על אנשי חינוך וטיפול הן מכוח הדין, והן נוכח תפקידם.

יש לזכור כי מדובר במוסד חינוכי המוכר על ידי משרד החינוך ומתקצב על ידי המדינה ומכאן הדברים מקבלים משנה תוקף.

נראה לכאורה, כי גורמי החינוך שבהם בטחה המתלוננת והיו למעשה המפלט האחרון שלה הכזיבו וכשלו. המתלוננת אשר אביה פגע בה לאורך שנים פגיעות מיניות כמתואר לעיל ואשר אימה לא האמינה לה וכינתה אותה דמיונית - פנתה בצר לה לגורמים שונים במוסד בו התחנכה ובפניהם פתחה את סגור ליבה. פרט לעובדת ה... שהייתה אחראית על ה... לה ספרה המתלוננת ראשונה, אשר העלתה את הדברים על הכתב והעבירה מיד את הדברים לגורמי החינוך והטיפול, הרי הגורמים בדרגים הגבוהים יותר, השתהו בהעברת התלונה והדיווח עליה כמתחייב על פי דין.

כבר מעת חשיפת התלונה הראשונית של המתלוננת התקבלו דבריה בספקנות. גורמי חינוך ב... אשר מופקדים על טובתה ורווחתה, לא רק שלא טיפלו בתלונה בנחישות ובמהירות באופן המתחייב - הן על פי דין, הן על פי נוהלי משרד החינוך, והן על פי חובתם המקצועית כאנשי חינוך וטיפול - אלא אף ניסו להקטין את הפרשה, להותיר אותה בדלת אמות, נמנעו מלדווח מיד לגורמים המתחייבים, ועשו זאת רק כשלא נותרה ברירה בידם - וביחס הפוך לתכני התלונה שהיו כה קשים. הם אף פנו להתייעצויות שונות ובירורים כביכול טרם הדיווח, שלא ברור מה הבסיס להם, ונתנו למתלוננת להבין כי עדיף שתחזור בה מן הדברים וכי לא יעלה על הדעת שהם קרו. אין אלא להביא מדברי העדה ת.ש. הפסיכולוגית ב... אשר העידה כי: "אני חייבת לציין, אנו לא בקלות האמנו לה והמנהל (של ה... - י. רז-לוי) דרש לשאול כמה פעמים לוודא את זה כמה פעמים, לשאול רב ועוד רב. היה אפילו זמן שהיא (המתלוננת - י.ר.ל.) התלוננה כמה זמן לוקח לנו עד שאנו עושים משהו. זה לקח 3 שבועות עד שפנינו למשטרה". ישאל השואל - אם זוהי ההתייחסות של גורמי חינוך במוסד חינוכי לתלונה של קטינה, ואם זאת "הויה דולורזה" שהיא צריכה לעבור עד שתלונתה תטופל באופן המתחייב ותדווח לרשויות, מה יעלה בגורלה של קטינה אשר תרצה בעתיד להתלונן?

נראה כי האמור מחייב, לכל הפחות, בדיקה מעמיקה של הגורמים המוסמכים במשרד החינוך, המפקח על ה...; וכי נדרשת בדיקה הן במישור הפרטני באשר להתנהלות במקרה זה, והן בפן הרוחבי תוך בחינה מחודשת באשר להנחיות בדבר טיפול בתלונות מסוג זה במוסד חינוכי.

יעל רז-לוי, שופטת

אשר על כן, הוחלט פה אחד להרשיע את הנאשם, כאמור בחוות דעתו של כב' השופט זלוצ'ובר.

אנו מורים להעביר עותק מהכרעת הדין למנכ"ל משרד החינוך הכל עפ"י החלטה נפרדת שתחנת בנוגע לכך ובה יצוינו פרטי המוסד הרלוונטי.

ניתנה היום, כ"ב אייר תשע"ה , 11 מאי 2015, במעמד הצדדים.